

nguyễn nhật ánh

*Con chim
xanh biếc
bay về*

truyện dài

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

CON CHIM XANH BIẾC BAY VỀ

(Truyện dài)

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Phát hành: Nhà xuất bản Trẻ 2020

—★—

ebook@vctvegroup

*Con chim xanh biếc
Đậu hờ trên tay
Yêu anh đến thế
Mà thành mây bay...*

Con chim xanh hạnh phúc ấy có trở về với Lương, với áo pull xanh, với Khuê, với Sâm?

Ờ, cả đôi nam nữ hay ghé quán nữa, con chim xanh biếc kia dường như vẫn thấp thoáng trên vai họ.

Chúng ta không ai sống để chết, dù cái chết sớm muộn gì cũng vẫy gọi chúng ta. Cũng như vậy, chúng ta không yêu để tan vỡ, đặc biệt khi tan vỡ là điều chúng ta hoàn toàn tránh được.

Trái tim trong lồng ngực mỗi người giống như chiếc đồng hồ đồng đánh, thỉnh thoảng tỏ ra mệt mỏi biếng lười, nhưng bạn yên tâm đi, rồi nó sẽ tích tắc chạy lại một khi thần tình yêu đã lên dây.

“Viết về tuổi thơ là cách duy nhất để tôi trục vớt những kỷ niệm đã chìm sâu dưới đáy thời gian, tái hiện lại những ngày tháng tươi đẹp đó và bày chúng trên trang sách như bày ra một thứ bánh ngon để hương vị quyến rũ của chúng mãi mãi ở lại với chúng ta. Cũng có thể chính tuổi thơ đã mượn tay tôi để làm tất cả những chuyện này.”

— **NGUYỄN NHẬT ÁNH,**

trích thư gửi bạn đọc Nhật Bản trong tác phẩm *Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ* và *Đi qua hoa cúc* bản tiếng Nhật do hai dịch giả Kato Sakae và Itoh Hiromi chuyển ngữ, nhà xuất bản Nikkei, 2020.

“Tuổi dậy thì là thế hệ chưa chín chắn như người lớn nhưng không còn là trẻ nhỏ nữa, đây là lứa tuổi phức tạp và khó bảo đối với các bậc phụ huynh. Trẻ em thuộc thế hệ này có quan tâm và sở thích riêng, có vấn đề riêng không chia sẻ được với cha mẹ. Đầu thập niên 90 khi các tác phẩm dành cho lứa tuổi này của Nguyễn Nhật Ánh xuất hiện, các trẻ em sinh ra sau chiến tranh đã lớn lên thành thiếu niên tuổi dậy thì và hình thành một đội ngũ khá đông. Họ đã nhiệt liệt ủng hộ tác phẩm của ông và các tập sách của ông đã đạt được những kỷ lục không thua kém sách manga Nhật Bản. Liệu đó là vì bản thân ông vốn giàu tâm hồn trẻ, hiểu thấu những vui buồn của tuổi trẻ, muốn nâng cánh ước mơ của họ qua tác phẩm của mình, hay đó chính là những ước mơ thời trai trẻ của ông, nhưng dù là gì đi chăng nữa thì điều ông đã làm thật sự đáng kinh ngạc.”

— Giáo sư **KATO SAKAE**, dịch giả người Nhật

(*Nguyễn Nhật Ánh trong mắt đồng nghiệp*, NXB Trẻ 2017)

“Nguyễn Nhật Ánh có cách kể chuyện rất cuốn hút. Cách viết của ông tuy nhẹ nhàng nhưng khi bắt đầu cầm sách của ông lên rồi thì khó có thể đặt xuống. Đọc sách của ông mới hiểu ra rằng tại sao

các tác phẩm của ông lại bán chạy và được các độc giả từ nam tới nữ, đặc biệt là thế hệ trẻ yêu thích đến vậy. Bởi sáng tác của ông không chỉ phản ánh góc nhìn về xã hội Việt Nam đương đại, mà còn đem lại năng lượng tích cực cho người đọc.”

— Tiến sĩ **MONTIRA RATO**, dịch giả người Thái Lan

“Tác phẩm của Nguyễn Nhật Ánh có tầm ảnh hưởng lớn tới một lượng bạn đọc thiếu nhi đông đảo cả nước. Tôi gọi Nguyễn Nhật Ánh là ‘người soát vé trên chuyến tàu tuổi thơ’. Bởi trong mắt tôi, anh luôn hiện ra trong trẻo, với nụ cười nhân hậu, tay cầm tập vé là những cuốn sách phát cho hành khách lên con tàu trở về với tuổi thơ đẹp đẽ trong lành.”

— Nhà văn **PHẠM NGỌC TIẾN**

(Nhân Dân hàng tháng, tháng 6-2018)

“Đến nay nhà văn Nguyễn Nhật Ánh đã viết trên 100 cuốn sách, chinh phục cả trẻ em lẫn người lớn. Tôi không rõ trong đầu ông còn bao nhiêu câu chuyện chưa được viết ra. Những câu chuyện của ông rất hài hước, giàu tính triết lý và đồng cảm với thế giới trẻ em một cách kỳ lạ. Tôi gọi Nguyễn Nhật Ánh là Astrid Lindgren của Việt Nam. Và tôi rất mong các tác phẩm của ông sẽ sớm được dịch sang tiếng Thụy Điển để độc giả nước tôi có cơ hội được đọc những tác phẩm thú vị của ông.”

— **LENA RYDIN**, nhà văn Thụy Điển

(Nhật báo Dagens Nyheter, 28-3-2019)

Phân một
Quán cho

Tôi gửi chiếc Cúp 81 ngoài cổng chợ Nguyễn Tri Phương, cẩn thận nhét thẻ xe vô bóp rồi lật đặt vòng qua hàng rau, hàng cá, đi thẳng đến gian gia cầm của chị Dần.

Từ chỗ rẽ tôi đã nghe tiếng nói quen thuộc của chị trước khi nhìn thấy mái tóc búi gọn gàng hiện ra sau giỏ cần xé đặt bên tay trái chị, trên chiếc sạp gỗ được ghép từ những thanh ván răn chắc lúc này đang rắc đầy lông gà.

Hôm nay có mưa buổi sáng, tôi phải một tay vén gấu quần vừa đảo mắt nhìn xuống chân để tránh những vũng nước đọng lấp lánh nắng. Thời trung học, tôi rất thích giẫm chân lên những vật nặng lung linh đó để ngắm nó vỡ ra, chốc sau lại liền lại, rồi lại vỡ ra khi có bàn chân nào đó dẫm sau tôi tiếp tục tinh nghịch bước vào vũng nước. Nhưng bây giờ thì tôi đang vội. Tôi cũng không muốn làm ướt đôi giày mới mua tháng trước bằng tiền vay của nhỏ bạn cùng phòng trọ mà đến hôm nay tôi mới trả được phân nửa tiền. Đó là đôi giày bột màu đen mũi tròn phối khóa cài mà bọn con gái tuổi tôi bây giờ rất thích mang, có lẽ do loại giày này phù hợp với nhiều kiểu trang phục: các loại váy, các loại quần tây, kể cả quần gin lửng hay quần gin ống

rộng, đặc biệt nó đem lại cho các cô gái một vẻ trẻ trung khỏe khoắn.

Chị Dần nhoẻn miệng cười khi nhìn thấy tôi:

- Lấy gà hả em?

- Dạ.

Chị thò tay xuống dưới gầm quây, lôi ra ba con gà đã làm sẵn nhét trong bọc ni-lông:

- Của em đây.

Tôi móc tiền ra trả và xách bọc gà lên:

- Cảm ơn chị.

Động tác của tôi và chị lặp lại giống hệt ngày hôm qua và những ngày trước đó. Mẫu đối đáp giữa người mua và người bán cũng chỉ gói gọn trong bốn câu vắn vắn. Hôm nào vui miệng thì thêm được hai câu: “Sâm khỏe chứ hả em?”. “Dạ, anh vẫn khỏe ạ”.

Tôi ghé lấy gà chỗ chị Dần vào tám giờ sáng mỗi ngày, bất kể nắng mưa. Chợ Nguyễn Tri Phương nhiều người bán gà, nhưng Sâm bảo tôi chỉ được mua chỗ này.

- Chỉ mua gà chỗ chị Dần thôi nha! Cô không được tùy tiện mua chỗ khác.

Hôm đầu tiên giới thiệu tôi với chị Dần, trên đường về Sâm dặn tôi kỹ lưỡng.

- Gà chị Dần rẻ hơn chỗ khác hả anh?

- Mắc hơn!

Tôi mở to mắt, chưa kịp hỏi tiếp thì Sâm nói luôn như để

giải đáp thắc mắc trong đầu tôi:

- Nhưng ngon hơn.
- Em thấy trong chợ có nhiều chỗ bán gà ta mà.
- Gà ta thì nhiều chỗ bán. Nhưng gà chỗ chị Dần ngon nhất.
- Sao anh biết?
- Ăn thì biết.

Tôi ngồi sau lưng Sâm, ngậm tăm khi nghe anh đáp trả cộc lốc. Tôi là đứa bướng bỉnh, nếu là trường hợp khác tôi đã cự lại. Nhưng Sâm là sếp tôi. Tôi đi làm cũng chỉ được mười ngày, không biết bị đuổi việc lúc nào.

Như đoán được tâm trạng của tôi, Sâm nói:

- Bằng tay, bằng mắt, cả bằng mũi, tóm lại là bằng trực giác, nói khác đi là bằng kinh nghiệm, ai cũng có thể đoán biết gà ngon gà dở. Tất nhiên, cuối cùng vẫn phải kiểm tra lại bằng miệng. Vị giác sẽ đưa ra kết luận cuối cùng.
- Vậy anh phải ăn hết mười con gà ở mười chỗ bán trong chợ Nguyễn Tri Phương để quyết định chọn mua gà của chị Dần sao?

- Gần như vậy.

Tôi bấu môi vào lưng Sâm:

- Quá lãng phí!
- Ăn mười con gà để từ đó bán được hàng trăm con gà thì không thể gọi là lãng phí.

Sâm nhún vai:

- Thực ra tôi chỉ ăn đùi gà hay ức gà thôi. Đâu cần phải ăn nguyên con gà mới biết được chất lượng của nó.

- Ý anh muốn nói chỉ cần nhìn một giọt nước con người ta có thể suy ra cả đại dương hả?

- Tôi không có nói văn hoa như vậy.

- Anh vừa nói đó.

- Vậy tôi là người có tài nói những điều mà tôi không nghĩ. - Sâm cười khế, nụ cười mà tôi rất ghét. Tuy ngồi phía sau, tôi vẫn hình dung ra nụ cười nửa miệng của anh. Đó là nụ cười rất khó nắm bắt. Nó nửa như đùa giỡn nửa như giễu cợt.

Sâm là con người nguyên tắc. Anh không có kiểu nói năng khéo léo, mềm dẻo để lấy lòng người khác. Hai tuần đầu tiên tôi rất ác cảm với kiểu ăn nói đó, đến mức có lúc tôi đã nghĩ đến chuyện bỏ việc. Rất may, qua tuần thứ ba lòng tôi dịu đi. Tất nhiên là mãi rất lâu về sau, khi những cuộc trò chuyện đã trôi qua và lúc tôi tái hiện lại trong đầu thì chúng đã mang một dáng vẻ khác, ít gay gắt hơn, tôi mới nhận ra Sâm không đến nỗi tệ lắm, những điều anh nói cũng chẳng có gì sai, nhưng ngay lúc đó thì tôi rất khó khăn để bắt mình bình tĩnh. Tôi cứ rơi vào cảm giác thêm gây gổ.

Có cả tỷ lý do để con người ta muốn nổi điên lên với chung quanh.

Tôi là cấp dưới của Sâm - đó là lý do đầu tiên, ở thế yếu nên tôi không thể cãi nhau tay đôi với anh. Sau này thì tôi

hiếu đó là do tôi tự nghĩ thế, là do tôi tự trối tay trối chân mình - giống như một kiểu tự kỷ ám thị. Trên thực tế, nếu tôi cãi nhau với Sâm cả ngày chắc anh cũng chẳng hề khó chịu. Tôi nghĩ Sâm thậm chí còn thích tranh luận vì anh xem đó là cách để anh dạy việc cho tôi. Nhưng có lẽ lý do chính khiến tôi bực mình là tôi luôn đuối lý trước Sâm. Làm gì có chuyện một cô gái học việc hiểu biết hơn người quản lý cô ta? Tôi tự an ủi mình và phát cáu lên với ý nghĩ đó.

Hôm đó, sau khi rời khỏi chợ Nguyễn Tri Phương, Sâm chở tôi đến chợ Bến Thành. Len lỏi qua gian trái cây tràn ngập màu sắc, được bày biện đẹp đẽ và chất cao như núi, anh kéo tôi đến gian bán thịt heo, vui vẻ giới thiệu tôi với cô Mười, một người phụ nữ về sau tôi khám phá cả đời chỉ thích mặc quần lụa đen và áo vải bông sặc sỡ.

Lần này thì tôi không thắc mắc tại sao anh chọn mua thịt heo chỗ này. Ra khỏi chợ tôi nói ngay, giọng ngập trong hiểu biết:

- Vì thịt heo quầy cô Mười ngon nhất chợ Bến Thành phải không?

- Không, chợ Bến Thành có hai chỗ bán thịt heo ngon như nhau.

Một dấu hỏi bay lơ lửng trong đầu tôi. Câu trả lời của Sâm thật bất ngờ. Có cảm giác tôi luôn luôn bị hố khi nói chuyện với Sâm. Cái cảm giác của người bước hụt chân. Rất may lần này anh không thốt ra tiếng cười đáng ghét.

Tôi ngồi làm thinh phía sau nhưng Sâm vẫn biết tôi đang

chờ anh giải thích.

- Chọn một bạn hàng tất nhiên vì chất lượng món hàng nhưng trên hết là ở chất lượng người bán món hàng đó.

- Chất lượng người bán? Anh không nói nhầm đó chứ? Chất lượng thịt heo thịt gà anh có thể kiểm tra bằng miệng, chứ chất lượng người bán anh kiểm tra bằng cái gì?

- Cũng bằng miệng.

- Anh cần họ hả?

Sâm phớt lờ câu chọc ngoáy của tôi. Anh thản nhiên:

- Bằng miệng, tôi muốn nói là bắt chuyện với họ. Họ sẽ cho mình biết về chất lượng và nguồn gốc món hàng. Bằng năng lực thẩm định, mình sẽ biết họ nói thật hay nói dối. Có những người miệng rất dẻo, nói năng rất hay nhưng mình biết ngay là họ không thật thà. Giữa hai hàng thịt có chất lượng tương đương, mình sẽ chọn người bán nào kỹ lưỡng, đàng hoàng, trung thực. Tóm lại, tôi muốn nói đến đạo đức của họ. Từ từ rồi cô sẽ thấy, đạo đức mua bán bao giờ cũng dựa trên đạo đức cá nhân.

Tôi có cảm giác Sâm là một thầy giáo và tôi đang nghe anh giảng bài. Tôi hơi buồn cười dù tôi biết anh nói đúng. Lúc đó, tôi nghĩ anh cố tình nghiêm trọng hóa vấn đề và bằng cách đó hù dọa một ma mới như tôi.

Sau này tôi mới biết Lương, cô nhân viên tiếp phẩm trước tôi, bị chuyển sang công việc khác vì đã bỏ ngoài tai những chỉ dẫn của Sâm.

Lâu nay, quán ăn chỉ lấy trứng vịt chỗ dì Hai Anh ở chợ An Đông. Đó là chỉ định của Sâm. Sâm chỉ mua trứng mới, không mua trứng cũ, đặc biệt chỉ mua trứng có màu xanh nhạt, còn gọi là trứng cà cuống. Trứng cà cuống là loại trứng ngon, nhưng hiếm. Trong một thúng trứng chỉ có chừng mười, hai mươi quả trứng loại này. Sâm khó tính nhưng tiền bạc sòng phẳng, dì Hai Anh quý cái tính đó của anh, ngày nào cũng tần mẩn ngồi lựa trứng cà cuống để dành một rổ riêng. Một hôm Sâm ghé chợ An Đông, dì Hai Anh trông thấy, hỏi “Dạo này quán xá bán không tốt lắm hả con?”. Sâm lễ phép “Dạ, quán vẫn bán bình thường mà dì. Sao dì lại hỏi vậy?”. “Tại mấy tháng nay không thấy cháu Lương ghé lấy trứng nữa, dì tưởng là tui con bán chậm”. Sâm về hỏi cô thu ngân “Dạo này món thịt kho trứng bán được không cô?”. “Vẫn bán được”. “Vậy sao cô Lương không lấy trứng chỗ dì Hai Anh nữa?”. Tìm hiểu một hồi, Sâm mới biết gần đây Lương chuyển sang mua trứng ở chợ Thái Bình. Lý do thứ nhất: chợ Thái Bình gần quán, khỏi phải đi xa. Lý do thứ hai: Trứng ở chợ Thái Bình rẻ hơn chỗ dì Hai Anh hai trăm đồng một quả. “Mua rẻ, lợi cho quán!”. Lương hồn nhiên giải thích. Sâm nổi cáu “Tôi thích mua mắc, không thích mua rẻ!”. Trước vẻ mặt ngó ra của Lương, Sâm nói như vỗ vào mặt “Nhưng người quyết định mua hàng ở chỗ nào là tôi chứ đâu phải là cô!”.

Lương là một cô gái vui tính, lanh lợi, nhỏ hơn tôi một tuổi, đang học năm thứ ba ngành Sư phạm Ngữ văn tại Đại

học Sài Gòn. Thoạt đầu, Lương thi vào ngành Giáo dục chính trị. Học được một năm, Lương bỏ ngang, nộp hồ sơ thi vào ngành Ngữ văn. “Sao kỳ vậy em?”. “Tại em yêu văn chương”. “Vậy là em bỏ phí mất một năm?”. Lương thản nhiên: “Đời còn dài mà chị. Em mất một năm nhưng được nhiều thứ khác, quan trọng là em được học ngành mình thích”. Lương thích để tóc mái bằng nên thoạt trông ai cũng tưởng nó là học sinh cấp ba. Ngày tôi vào quán, Lương đã chuyển qua làm tiếp viên. Lương là nhân viên bán thời gian, làm theo giờ, vì nó còn phải đến lớp. Tôi chỉ biết chuyện Lương bị điều chuyển công tác gần đây. Khi đã thân tình rồi, Lương mới kể cho tôi nghe. Và thú nhận “Em tưởng trứng nào cũng là trứng, đâu có biết trứng màu xanh ngon hơn”. Rồi ân cần dặn:

- Anh Sâm dặn mua hàng chỗ nào, chị nhớ mua chỗ đó nghe chưa.

- Cảm ơn em. Chị biết rồi.

Tự nhiên tôi buột miệng hỏi:

- Anh Sâm nhiều tuổi vậy em?

Lương nheo mắt nhìn tôi, nhí nhảnh:

- Con gái ai lại đi hỏi tuổi con trai! Chị để ý anh Sâm rồi hả?

- Con quỷ con này! Tao hỏi thì mày trả lời đi!

Lương nhú mày:

- Em đâu có biết. Chắc ảnh ba mươi quá à.

- Gì già dữ vậy?

- Thì ảnh già chát mà. Nói năng lúc nào cũng nghiêm nghị. Mặt mày thì khó đăm đăm. Còn khó hơn ông nội em!

Lương làm tôi phì cười:

- Ờ, và khó hơn ông ngoại của chị nữa!

Tôi năm nay hăm ba. Tôi đoán tuổi Sâm tầm hăm lăm. Cũng có thể là hăm sáu, hăm bảy. Lương nói đúng, Sâm trông chừng chắc hơn tuổi, không chỉ do tính cách mà còn do cách ăn mặc. Tôi, Lương và các nhân viên của quán bao giờ cũng đi làm sớm hơn giờ quy định khoảng năm, mười phút để vào nhà tắm thay đồng phục của quán. Sâm là ngoại lệ, từ sáng đến tối lúc nào cũng đóng bộ quần tây vải mềm ống suông, áo sơ mi màu nhạt không họa tiết, tay luôn luôn đeo đồng hồ trong khi bọn trẻ chúng tôi thích coi giờ trên điện thoại di động hơn. Đại khái trông Sâm rất giống một thầy giáo làng sắp nghỉ hưu.

Ông thầy giáo làng đó, sau khi rời khỏi chợ Bến Thành, đã chở cô bé học việc trên chiếc Cúp 81 cà tàng đi cả chục ngôi chợ khác nữa nằm rải rác ở các quận Đông Tây Nam Bắc trong thành phố. Chợ mua trứng, chợ mua rau, chợ mua cá... Chỉ nhớ tên chợ thôi đã chóng cả mặt với cô bé chỉ quen mua mì gói, xôi bắp, trứng vịt, đậu phộng rang ở các tiệm tạp hóa gần nhà.

Theo đà trái đất quay, rồi tôi cũng quen dần. Vào hôm tôi ghé chị Dần ở chợ Nguyễn Tri Phương ngay lúc cơn mưa buổi sáng vừa ngớt hạt và xách ra xe ba con gà đựng trong

túi ni-lông, tôi đã làm việc ở quán được hai tháng và chiếc Cúp 81 của Sâm đã thuộc về tôi được một tuần.

Bốn năm đại học và một năm lang thang tìm việc, tôi toàn đi xe đạp. Tôi là dân tỉnh lẻ, nhà tôi không khá giả gì, lên thành phố đi học được ba mẹ sắm cho chiếc xe đạp đã là quá may mắn đối với tôi. Thực ra ba tháng đầu tiên sau khi nhập học, tôi vẫn chưa có xe riêng. Hằng ngày tôi phải đi xe buýt để đến lớp. Trường tôi học có tới bốn cơ sở nằm ở bốn địa điểm khác nhau, và không phải tuyến xe buýt nào cũng đỗ gần nơi tôi học. Có những hôm tôi phải đi bộ từ trạm xe đến trường học mất gần ba mươi phút, và đó là lý do thỉnh thoảng tôi lại vào lớp trễ.

Ba tôi làm nghề mua bán phế liệu. Có một thời gian nghề này rất khâm khá. Đó là cái thời tôi còn bé, ba mẹ tôi cho ghe máy xuôi Tiền Giang, Bến Tre thu mua phế liệu phải đưa tôi lên sống trên ghe để tiện trông nom. Sống lênh đênh trên sông nước, tôi suýt chết đuối cả chục lần. Có khi đang ngồi ăn cơm, tàu lớn đi ngang làm sóng duềnh lên, ghe lắc mạnh thế là tôi rơi tồm xuống nước. Tôi còn bé tí, chưa biết bơi, lần nào ba tôi cũng hối hả lao xuống nước vớt tôi lên. Có một lần tôi chạy nhảy ở bến sông, ống quần vướng vào bàn đạp của chiếc xe ba tôi dựng bên cạnh

khiến tôi ngã vào túi đựng các mảnh kim loại. Đầu gối tôi bị rách một đường dài, đến nay vẫn còn vết sẹo cong cong như hình nốt nhạc trông rất buồn cười. Bây giờ hàng nhập khẩu về nhiều, người ta ít xài đồ tái chế nên phế liệu hiếm chỗ thu mua, giá rớt thê thảm. Gia đình tôi dần lâm vào cảnh khó khăn.

Dù vậy khi biết tôi đi lại vất vả trên thành phố, ba tôi quyết dành dụm tiền mua xe cho tôi. Lúc ba tôi dẫn tôi đến cửa hàng xe đạp, tôi cứ mê mê chiếc xe màu xanh lá cây có kiểu dáng rất đẹp. Tôi thích chiếc xe này quá. Tôi thích cả giỏ xe, vành xe, yên sau và các họa tiết rất biết cách tạo điểm nhấn được trang trí khéo léo trên sườn xe.

Nhưng ba tôi lại chọn cho tôi một chiếc xe theo tôi là quá sức thô kệch.

- Con nè! - Ba tôi gật gù - Chiếc xe này có khung sườn theo ba là rất chắc chắn. Ba biết loại thép này. Chiếc này có thể đi theo con suốt bốn năm đại học mà không phải sửa chữa lần nào.

- Nếu nó bị cán đinh thì sao?

- Cán đinh hay bị gai đâm thì vá lại. Cùng lắm là thay ruột xe. Chuyện nhỏ mà!

Tôi tin ba tôi hiểu biết về lĩnh vực này hơn tôi nên tôi không cãi lại ông, dù rất muốn. Nhưng tôi nằng nặc quyết đòi chủ tiệm gắn thêm cho xe tôi một cái chuông.

Ba tôi nhún vai:

- Thôi bây giờ đi xe đạp ai mà nhấn chuông!

- Con sẽ nhấn.

- Chạy trên thành phố, xe ô tô xe gắn máy âm ỉ ngoài đường, con nhấn chuông ai mà nghe. Lên chốn đô thị đông đúc con cứ chạy chậm chậm sát lề phải là an toàn, giống chuông gõ mõ mà làm gì!

Tuy nói vậy, ba tôi vẫn chiều ý tôi, đồng ý trả thêm một khoản tiền để chủ tiệm gắn chuông vào.

Cái chuông nhỏ bé đó, sau này những buổi tối đi dạy thêm hay đi làm về khuya tôi vẫn buồn tay nhấn để nghe tiếng leng keng vang lên trong hẻm vắng. Để vơi bớt nỗi nhớ nhà. Để tan đi trong lòng những muộn phiền của cuộc mưu sinh vất vả. Để thấy đời vui hơn.

Sau nhiều lần chuyển chỗ ở, cuối cùng tôi trọ ở một căn phòng nhỏ nằm trên tầng ba một chung cư cũ kỹ. Chung cư có bãi giữ xe nhưng để tiết kiệm một trăm ngàn một tháng, ngày ngày tôi phải ì ạch khiêng xe lên vác xe xuống theo cầu thang bộ.

Đến khi nhỏ Huyền, bạn cùng lớp về ở chung với tôi và ngày ngày hai đứa thay phiên đèo nhau đến trường thì gánh nặng của tôi được chia đôi.

Ngày đầu tiên Huyền dọn tới, hai đứa giao hẹn:

- Hai tư sáu, mình khiêng. Ba năm bảy tới phiên bạn.

Sau ba ngày, bọn tôi nhận ra cả hai đều có vấn đề về não. Và lập tức khắc phục:

- Ủa, tại sao tụi mình không thể cùng khiêng cho đỡ

mệt. Đưa phía trước đưa phía sau.

Chiếc xe đó, sau khi ra trường, đã rong ruổi cùng tôi trên khắp các nẻo đường tìm việc. Đúng như ba tôi nói, suốt năm năm qua tôi đã nhiều lần ngã xe và sau mỗi lần như vậy người tôi thấy trạ lung tung nhưng chiếc xe vẫn chẳng hề hấn gì.

Khi đi làm ở chỗ Sâm, mỗi buổi sáng tôi đạp xe đến quán, vội vã thay đồng phục rồi vội vã đi khắp các chợ với chiếc giỏ cột ở yên sau. Thời gian đầu tôi hơi ngại ngùng với chiếc giỏ to tướng chất đầy thực phẩm sau lưng. Dù vậy trong thâm tâm tôi vẫn thầm biết ơn ba tôi. Nếu hồi trước tôi quyết mua xe theo ý tôi thì chiếc xe điệu dàng đó chắc không kham nổi công việc chợ búa nhiều khê này.

Một ngày, tôi vừa dắt xe đạp ra khỏi quán, Sâm bất ngờ giơ tay cản lại:

- Cô cất xe đạp đi!

Sâm chỉ chiếc Cúp 81 dựng bên cạnh:

- Cô lấy chiếc này mà đi!

- Đưa xe cho em, anh đi bằng gì?

- Tôi từ sáng đến tối chỉ quanh quẩn ở quán đâu có đụng đến xe cộ.

Từ hôm đó, tôi chỉ phải chạy xe đạp đến quán và đạp xe từ quán về nhà trọ. Rong ruổi các chợ, tôi cười chiếc Cúp 81 Sâm cho mượn.

Niềm vui của tôi không dừng lại ở đó.

Một ngày khác, Sâm hỏi:

- Cô lên Sài Gòn ở nhà bà con hay ở trọ?

- Em ở nhà trọ.

- Nhà trọ cô nằm ở đâu?

Tôi không hiểu Sâm hỏi điều đó làm gì nhưng vẫn đáp:

- Ở ngã ba Bà Queo, gần quận 12.

- Cô ở xa quá! - Sâm nhíu mày - Sao cô không thuê nhà gần đây để đi làm cho tiện?

- Nhà ở trung tâm giá mắc lắm, em thuê sao nổi!

Sâm nhìn con hẻm hun hút chạy ngang trước cửa quán, thở ra:

- Hằng ngày cô chạy xe đạp từ nhà trọ đến quán mất nhiều thời gian quá.

Sâm nói đúng. Mỗi sáng tôi phải để đồng hồ reo lúc 5 giờ 30. Thức dậy cũng chỉ đủ thời gian làm vệ sinh, thay quần áo, chải tóc qua loa, bôi vôi lên môi một tí son rồi lật đật dắt xe ra khỏi nhà, không kịp cả ăn sáng, chỉ khỉ đến quán rồi tôi mới mua ổ bánh mì kẹp thịt hay tô mì gói bày bán gần đó để lót dạ. Hôm nào tới trễ do kẹt xe, tôi chạy ra chợ luôn, bỏ cả bữa sáng.

Sâm có vẻ quan sát tôi rất kỹ. Anh chép miệng:

- Tôi thấy có hôm cô không có cả thì giờ ăn sáng.

- Em quen rồi.

- Đó là thói quen xấu. - Sâm nhún vai - Cứ như vậy cô sẽ không có đủ sức khỏe làm việc lâu dài.

Sâm dán mắt vào mặt tôi, giọng thăm dò:

- Tôi nhượng lại chiếc Cúp 81 cho cô đó, cô đồng ý không?

Tôi như không tin vào tai mình.

- Nhượng lại là sao?

- Là bán lại.

- Rồi anh đi làm bằng gì?

- Tôi mua xe mới.

- Anh bán giá bao nhiêu?

- Xe cũ, tôi bán rẻ thôi. Khoảng ba triệu.

Tôi cắn môi, nghe hai gò má nóng lên:

- Em không có ba triệu.

Sâm đưa ra một cái giá quá rẻ. Xe Cúp 81 cũ có chỗ bán sáu, bảy triệu. Có chiếc lên đến mười triệu. Nhưng thật tình tôi không có ba triệu. Một triệu cũng không. Lương thử việc của tôi hiện bốn triệu một tháng. Qua tháng thứ ba, có thể tôi nhận lương cao hơn. Nhưng tôi còn phải chỉ xài cho việc sinh hoạt. Thật ra, từ ngày đi làm tôi đã nuôi nấng ý nghĩ sắm một chiếc xe gắn máy. Tôi biết tôi không thể tiếp tục đi cả chục ngôi chợ mỗi ngày bằng xe đạp, dù đó là chiếc xe “có thể đi theo con suốt bốn năm đại học mà không phải sửa chữa lần nào” như ba tôi ca ngợi. Gần đây, tôi chạy chiếc Cúp 81 Sâm cho mượn, đỡ vất vả hơn, nhưng việc phải đi đi về về hằng ngày bằng xe đạp giữa vùng ven và trung tâm thành phố ngốn của tôi quá nhiều thời gian và

sức lực.

Để thực hiện ước mơ của mình, tôi đã vẽ ra trong đầu cả chục kịch bản nhưng làm thế nào để biến những kịch bản đó thành hiện thực thì tôi vẫn chưa nghĩ ra. Tôi định mỗi tháng sẽ trích một ít tiền gửi về quê nhờ ba mẹ tôi chơi hụi. Chỉ như vậy tôi mới có thể có một món tiền lớn. Nhưng nếu có tiền, tôi vẫn chưa thể mua xe ngay được. Tôi còn phải trả nợ cho ngân hàng chính sách xã hội số tiền tôi vay để đóng học phí đại học bốn năm qua.

Tôi đành dẹp bỏ những nung nấu qua một bên. Mỗi buổi sáng, tôi len lỏi giữa dòng người xuôi ngược, nhăm nháp nỗi buồn theo từng vòng quay của bánh xe và tự động viên mình cố gắng thêm một thời gian nữa, trước khi vận may thành linh rơi trúng đầu mình.

Và hôm đó - là cái hôm mà thực tế đã đi xa hơn rất nhiều so với trí tưởng tượng của tôi, vận may mà tôi chờ đợi đã hiện ra trong vẻ mặt đăm chiêu của Sâm kèm theo lời đề nghị bất ngờ của anh.

Nghe tôi bảo không có tiền, Sâm nheo mắt:

- Cô không cần trả ngay bây giờ. Mỗi kỳ lương, cô trả tôi một ít là được rồi. Kiểu như trả góp vậy đó.

- Một ít là bao nhiêu?

- Cái đó tùy theo khả năng của cô.

Câu chuyện thần tiên này không hề có trong vô số kịch bản tôi từng vẽ ra. Tôi nghĩ Sâm muốn giúp đỡ tôi. Trong một thoáng, tôi bắt gặp mình cảm động. Lúc này hai đứa

tôi đang đứng trước cửa quán, tắm mình trong cái nắng chói chang phản chiếu từ mái tôn nhà đối diện nhưng tôi không thấy nóng dù mồ hôi đã đầm lưng áo. Tôi gần như không suy nghĩ được gì nữa. Tôi nói, mơ hồ nhận ra trí óc tôi đã làm việc không đúng cách, lẽ ra tôi nên tìm một câu khác, ít máy móc hơn:

- Cảm ơn anh.

- Cô không phải cảm ơn tôi. Tôi sắp mua xe mới nên không cần đến chiếc xe này nữa. Cô đồng ý mua nó là tôi mừng rồi.

- Nhưng...

- Tôi vì quán ăn chứ không phải vì cô! - Sâm cắt ngang lời tôi, giọng ráo hoảnh - Tôi hy vọng với chiếc xe này, cô sẽ đi làm đúng giờ hơn. Hơn nữa, hằng ngày chạy xe đạp từ Bà Queo xuống đây rồi chạy về thì quá vất vả cho cô. Tôi sợ tới một ngày cô không chịu nổi sẽ nghỉ việc!

Sâm xoa cằm:

Cô mà bỏ việc ngang thì chết tôi!

Cách nói chuyện của Sâm làm tôi khó chịu. Tôi như người va phải tường, chưa kịp vui với thứ cảm xúc đẹp để vừa nẩy mầm đã lập tức khựng lại. Nhưng tôi chỉ hựt hững trong một giây. Một giây thôi. Một giây sau tôi tự nhủ: Vậy cũng tốt! Thái độ thẳng thắn, sòng phẳng của Sâm dù sao cũng khiến tôi dễ chịu hơn là cảm giác phải chịu ơn anh.

Tôi nói, lạnh lùng:

-Vậy thì em không cảm ơn anh nữa.

Trước khi tôi quay đi, Sâm chột buột miệng:

- Nè, cô tô loại son gì mà nhợt nhạt quá vậy?

Tôi ngó người ra, không hiểu Sâm nói gì. Thật khó mà tin con người khô khan đó cũng có lúc quan tâm đến vẻ bề ngoài của tôi.

- Anh hỏi gì? - Tôi ngờ ngác hỏi lại.

- Tôi hỏi cô tô loại son gì mà nhợt nhạt quá vậy.

- Anh hỏi làm gì?

- Đây là loại son có tác dụng giữ ẩm phải không?

- Anh rành về mỹ phẩm của con gái quá ha.

- Quán này đa số là con gái. Tiếp xúc với các cô lâu ngày thì tôi phải biết chứ.

Sâm tắc lưỡi:

- Cô nên dùng loại son gì khác cho mặt mày tươi lên.

Sau khi ra trường, nhỏ Huyền chuyển qua phòng trọ khác, gần với chỗ làm. Ở chung với tôi bây giờ là nhỏ Tịnh. Tịnh cùng quê với tôi. Nó nhỏ hơn tôi hai tuổi, học trung cấp y tế, ngành điều dưỡng, bây giờ đang làm ở một phòng khám tai mũi họng cách chỗ trọ khoảng năm cây số.

Mái tóc xoăn, bông bênh giúp gương mặt Tịnh lúc nào cũng bừng sáng, vẻ rạng rỡ của Tịnh có thêm phần giúp sức của loại son thời trang tụi con gái bây giờ hay xài, bọn tôi thường gọi là son lì. Nó nói với tôi y như Sâm:

- Sáng ngủ dậy mặt mày nhợt nhạt, chị nên dùng loại

son như em nè. Trông tươi tắn hơn!

- Chị đủ đẹp rồi.

- Đã đẹp phải làm cho đẹp hơn chứ!

Tôi phớt lờ lời khuyên của Tịnh. Nhưng đến khi Sâm nói y như thế, tôi buộc phải suy nghĩ. Bạn gái chê thì không sao, nhưng khi một người con trai cũng có nhận xét tương tự thì tôi không thể làm ngơ.

Ờ, son lì thì đã sao, nhất là loại son này đang có đợt khuyến mãi! - Tôi động viên mình - Là con gái, đôi khi mình cũng nên o bế bản thân một chút!

Ngày hôm sau tôi chạy chiếc Cúp 81 đến quán với đôi môi đỏ thắm. Sâm phát hiện ra ngay sự thay đổi trên gương mặt tôi nhưng anh không nói gì, chỉ mỉm cười và quay mặt đi. Vẫn nụ cười nửa miệng đó, nhưng lần này trông nó bớt đáng ghét hơn.

Tôi mua cá tràu ở chợ Bà Hoa, gần chỗ tôi trọ. Chủ sạp cá là chị Diệp.

Từ khi được Sâm nhượng lại chiếc Cúp, việc đi lại của tôi đỡ vất vả hơn hẳn. Sáng ra, tôi có thể đi thẳng từ nhà đến chợ, không cần phải ghé quán đổi xe và thay đồng phục như trước đây.

Thực đơn của quán có nhiều loại cá. Cá thu, cá ngừ, cá chim, cá cơm, cá bạc má, cá ngân, cá nục, cá trê, cá tràu. Sâm bảo, mỗi chợ chỉ có vài người bán cá uy tín, “chuyên trị” một, hai loại cá ngon. Đó là lý do tôi phải đi lòng vòng mua cá ở nhiều ngôi chợ khác nhau.

Sâm chọn mua cá tràu của chị Diệp vì chị chuyên bán cá ruộng. Cá tràu ruộng nhỏ bằng cổ tay trẻ con, thịt ngon và thơm hơn cá tràu nuôi, Sâm bảo vậy. Xưa nay, món canh cá tràu nấu chuối khế của quán chỉ dùng loại cá này.

Tôi nhớ nguyên tắc của Sâm. Tôi cũng nhớ cả lời dặn dò của Lương, trước sau chỉ lấy cá chỗ chị Diệp.

Tôi chỉ bán khoản khi gần đây cá tràu liên tục lên giá. Từ 80.000 đồng một ký, giá tăng lên 90.000 đồng rồi

100.000 đồng. Tôi nói với Sâm “Cá tràu dạo này lên giá gần như mỗi ngày anh à”. “Cô có biết tại sao không?”. “Chị Điệp bảo tại mùa này cá tràu ruộng khan hiếm”. Sâm chép miệng “Khi hết khan hiếm nó sẽ xuống lại giá cũ thôi”.

Sâm thản nhiên nhưng tôi thì sốt ruột. Khi giá lên tới 110.000 đồng, tôi về bảo Sâm “Hay mình lấy cá chỗ khác đi anh!”. “Chỗ khác là chỗ nào?”. “Sạp cá của dì Tư Lợi, cách sạp chị Điệp mấy gian. Hôm qua dì Tư Lợi ngoắt em, bảo “Con lấy cá chỗ dì đi. Dì cũng có cá tràu ruộng nhưng chỉ lấy con 100.000 đồng một ký, rẻ hơn bên kia!”. Sâm gạt phắt “Cô đừng bao giờ nghe lời mấy người đó. Tôi là tôi ghét nhất hạng người tranh mỗi của đồng nghiệp”.

Sâm nói như nạt nộ. Thấy tôi xịu mặt, Sâm tặc lưỡi, chuyển giọng nhẹ nhàng:

- Tôi nói cô nghe nè. Vấn đề ở đây không phải là giá thấp hay giá cao. Nếu thị trường đồng loạt lên giá do hàng hóa đột ngột khan hiếm thì mình đành phải chấp nhận giá lên. Nếu không, mình sẽ không có được thịt ngon cá tươi, chỉ khi nào người bán cố tình bán cao hơn giá thị trường, tức là tăng giá một cách phi lý, mình mới phải xem xét lại tư cách của họ. Còn với những chỗ đề nghị giá rẻ hơn, mình phải tập nghi ngờ, phải đặt câu hỏi về chất lượng món hàng. Cô hiểu ý tôi không?

Tất nhiên là tôi hiểu. Tôi không để mình bị mê hoặc bởi những lời ngọt ngào của dì Tư Lợi nữa nhưng mỗi khi lấy cá chỗ chị Điệp, tôi vẫn không thể nào bắt mình đừng than

văn. Nhiều lúc tôi cũng lấy làm lạ về chính mình. Tôi chỉ là người được phân công đi chợ cho quán, không phải cho tôi. Nhưng khi giá lên, tôi bồn chồn như người mất của. Đối với tôi, cảm giác hàu hạ thị trường rất gần với cảm giác bị ai móc ví.

Không biết do tôi ngày nào cũng kêu ca mắc rẻ hay do cá ruộng đã bắt đầu về nhiều, mức giá đóng băng ở mức 110.000 đồng suốt bảy ngày liền. Mặt tôi từ từ dần ra.

Nhưng tôi chỉ nhẹ nhõm được một tuần. Tới ngày thứ tám, Sâm kêu tôi ra, nghiêm nghị:

- Ngày mai chị Diệp sẽ bán cá tràu cho cô với giá 130.000 đồng một ký. Cô cứ mua, không cần trả giá. - Anh nói gì? - Tôi giật bắn người - Tại sao là 130.000 đồng? Giá đang 110.000 đồng kia mà!

Sự ấm ức tích tụ lâu nay trong ngực tôi bất thần bùng ra. Tôi thở gấp, đánh đá một cách bất thường:

- Buôn bán chứ đâu phải ăn cướp!

Sâm đưa tay ra, có vẻ như anh định đặt tay lên vai tôi để trấn an. Nhưng đến phút chót Sâm tỏ ra ngần ngừ và rút tay lại.

- Cô đừng có nói lung tung! - Sâm khẽ lắc đầu - Chính tôi đề nghị chị Diệp cái giá đó.

- Trời đất! - Câu nói của Sâm đốt nóng toàn bộ con người tôi, thối bay cả phép lịch sự thông thường. Tôi gằn như ré lên - Anh bị làm sao vậy? Bữa nay trời đâu có nóng đến mức...

Lần này thì Sâm quyết định đặt tay lên vai tôi, như bằng cách đó anh muốn dập tắt câu nói bất nhã tôi sắp sửa phun ra.

- Cô không biết đó thôi. - Anh chặn lời tôi bằng một tiếng thở dài - Tuần vừa rồi, cá tràu cô mua không hoàn toàn là cá ruộng.

Những ngày gần đây, Sâm nhận thấy thực khách không ăn hết cá trong tô canh trước đây họ rất ưa chuộng. Có người còn chừa lại nguyên con.

Sâm lặng lẽ ghé chợ Bà Hoa, đến trước mặt chị Điệp:

- Còn cá tràu ruộng không chị, lấy cho em mấy con?

- Còn đây. - Chị Điệp vồn vã - Để chị bán rẻ cho em. Chị bán cho người ta 150.000 đồng một ký. Chị lấy em 130.000 đồng thôi.

- Chị bán cho người ta sao, cứ bán cho em như vậy! Bộ chị bán cho quán mắc lắm hả?

- Đâu có! Chị bán cho quán có 110.000 đồng một ký à.

- Ủa, sao chị tính cho em 130.000 đồng mà tính cho quán có 110.000 đồng?

Chị Điệp đột nhiên ấp úng, có vẻ như lúc này chị mới nhớ ra người đứng trước mặt mình là ai:

- À... à...

- “À, à” là sao?

- À... cá chị bán cho quán là cá ruộng mà... mà... cho ăn.

- Cá ruộng mà cho ăn là sao hả chị?

- À... à...

- Tức là không phải cá ruộng, đúng không?

- À... là cá nuôi... nhưng mà cá cũng ngon lắm đó em! Câu chuyện của Sâm khiến tôi sửng người. Thì ra cá chị Diệp bán cho tôi gần đây một nửa là cá ruộng, một nửa là cá nuôi. Để đánh lừa tôi, chị chọn những con cá nuôi có kích thước vừa phải, nhìn bằng mắt thường không thể nào phân biệt được với cá ruộng. Tôi nghĩ đến những tô canh cá tràu nấu chuối khế bị khách bỏ mứa cả tuần nay, áy náy thốt:

- Em xin lỗi. Chuyện này nghiêm trọng quá...

- Cô không có lỗi gì trong chuyện này. Nếu người ta cố tình chọn những con cá có kích cỡ bằng nhau rồi trộn lẫn hai loại với nhau thì ngay cả tôi cũng không thể nhìn ra.

- Cho dù như vậy...

- Tôi nói cho cô nghe nè. - Sâm nhìn sâu vào mắt tôi - Nếu cô nhất định tìm cho mình một cái lỗi thì đó là cô than vãn nhiều quá! Cô than với tôi thì được. Ngày nào cô cũng than với người bán, họ sẽ thắc thỏm, sẽ hoang mang, cuối cùng dẫn tới chỗ làm bừa.

- Nhưng vừa rồi giá tăng từng ngày...

- Chuyện giá lên giá xuống, cô chỉ cần báo với tôi. Tôi sẽ tự đi tìm hiểu thị trường. Nếu phát hiện ra điều gì bất thường, tôi sẽ làm việc với các chủ sạp. Chỉ vì giá lên mà hôm nào cô cũng than mắc than rẻ, tất nhiên người bán họ

sẽ lo lắng. Họ sợ bị mất mối, nhất là với mối mua nhiều và mua thường xuyên như mình. Để giữ mối, họ buộc phải ghìem giá lại.

Chị Điệp ghìem giá bằng cách trộn cá nuôi vào cá ruộng. Giá không tăng nhưng chất lượng món hàng giảm xuống. Càng nghi tôi càng tức tối. Tôi có cảm giác mình là con bé quá ngây thơ. Cả tuần nay, tôi không hề biết niềm tin của tôi bị đánh cắp một cách thô bạo.

Tôi nghiêng rằng:

- Tất cả là do chị Điệp?

- Có thể nói như vậy. - Sâm buông tay khỏi vai tôi, giọng xa vắng và buồn bã.

Tự nhiên tôi phát khùng:

- Nhưng chính anh chọn chị ấy kia mà! Như vậy anh cũng có lỗi. Thậm chí lỗi của anh nặng nhất!

Lần đầu tiên Sâm im lặng khi bị tôi phê bình.

Sự thất vọng khiến tôi đột ngột dạn dĩ. Hơn thế nữa, nó giống như một sự phản kháng. Lần đầu tiên tôi tìm thấy khuyết điểm của Sâm, một con người tôi cứ nghĩ là hoàn hảo - con người mà tôi luôn luôn thua trong mọi cuộc tranh luận. Và tôi không phủ nhận là tôi cảm thấy vô cùng hả hê khi vạch trần được sai lầm hiểm hoi của anh.

Lẽ ra tôi nên dừng lại ở đó. Nhưng không hiểu do điều gì thúc đẩy, có thể do một thứ khoái cảm thầm kín đang len lỏi trong từng mạch máu, lòng tôi bỗng dậy lên khát khao

lật đổ thần tượng:

- Có nghĩa là phương pháp của anh cũng sai. Chúng ta không thể đánh giá được con người. Cái đạo đức mua bán mà anh luôn đề cao thật ra không hề tồn tại.

- Tôi thấy cô đi xa quá rồi đó. - Sâm cau mày nhìn tôi - Trong chuyện này, tôi thừa nhận tôi có lỗi. Lỗi của tôi là một cái lỗi cụ thể và về một con người cụ thể. Nhưng quan điểm và phương pháp chọn người của tôi không vì chuyện này mà bị sổ toẹt đi. Cô học ngoại ngữ, cô có học các quy tắc chia động từ chứ?

- Anh hỏi chuyện này để làm gì?

- Để làm gì ư? - Sâm nhún vai, bắt đầu sa đà vào lý luận theo thói quen - Để nói với cô rằng trên thực tế vẫn tồn tại những động từ bất quy tắc. Nhưng không vì những ngoại lệ này mà các quy tắc chia động từ trở thành vô giá trị. Ngoại lệ, xét ở góc độ nào đó, có ý nghĩa cũng có sự đúng đắn của quy luật chứ không phải là phủ định nó. Cô hiểu ý tôi không?

Tôi hiểu, nhưng rất muốn đáp là “không hiểu” để xem Sâm làm gì. Nhưng rất nhanh, tôi kịp nhận ra bướng bỉnh không phải là cách khôn ngoan để chiến thắng một cuộc tranh cãi về lãnh vực mà tôi thua xa Sâm về kinh nghiệm

Tôi gật đầu rất nhẹ nhưng Sâm vẫn nhìn thấy. Anh chép miệng, chuyển qua giọng giảng bài quen thuộc của một thầy giáo già:

- Chúng ta hoàn toàn cố thể thẩm định được sự đàng

hoàng, trung thực của người bán hàng. Đạo đức mua bán là tiêu chí hàng đầu khi chọn đối tác, và đó là nguyên tắc bất di bất dịch khi đi vào nghề này. Nhưng cô cũng biết rồi đó, trên đời này không có gì là toàn bích. Tôi chọn chị Diệp vì chị ấy đáp ứng được đòi hỏi về mặt con người. Chỉ vì quá sợ mất mối mà chị ấy đã có những phút giây nông nổi. Điều này chúng ta không thể nào lường trước được.

Và khi nói tiếp thì Sâm đã rất giống một triết gia:

- Đó là sự bất toàn của cuộc đời chứ không phải sự bất lực của phương pháp.

Triết gia thở hắt ra:

- Tóm lại, nếu chúng ta xem việc chọn lựa bạn hàng là nguyên tắc vàng trong mua bán thì nếu có sai số, sai số đó sẽ ở mức thấp nhất.

Có vẻ Sâm đã thuyết phục được tôi. Dù vậy tôi không thể không nhắc nhở:

- Nhưng tại sao anh còn tiếp tục lấy cá chỗ chị Diệp?

- Bởi vì cho đến lúc này tôi vẫn chưa thấy ai đáng tin hơn chị Diệp, bất chấp chuyện đáng tiếc vừa xảy ra. Nếu thật sự ma mãnh, chị ấy không mất cảnh giác đến mức không nhớ ra tôi là ai.

Câu chuyện cá tràu đột ngột kết thúc khi một thực khách bước vào quán.

- Này con, bữa nay cô có đến đây không? - Khách hỏi Lương lúc này đang đứng cạnh chiếc bàn kế quầy thu

ngân.

- Dạ có.

Khách dòm dáo dác:

- Cô ngồi đâu?

Lương mỉm cười:

- Dạ, cô ngồi bên khu B, trên gác.

- Vậy chú ngồi đây. - Khách thở phào - cho chú một tô mì. Lẹ lên nha!

Tôi tò mò quan sát vị khách lạ. Ông lật đật gọi món, lật đật ăn, lật đật kêu tính tiền. Ông bước ra khỏi quán cũng bất ngờ như khi ông bước vào, nhanh như gió, hấp tấp đến mức không kịp lấy tiền thối.

Lương cầm mớ tiền chạy theo:

- Chú ơi. Tiền dư nè chú.

Khách đẩy xe ra khỏi bãi gửi, nhảy lên yên, rồ máy:

- Khởi, khởi! “Bo” cho con luôn!

Tôi hỏi Lương khi khách biến mất chỗ đầu hẻm:

- Ông này là điệp viên hả em?

Lương cười:

- Ông né người yêu cũ.

- Người yêu cũ?

Gần một năm trước, có một khách nam và một khách nữ ghé quán. Đó là một buổi chiều trời mưa tầm tã và kéo dài lê thê. Gió thổi u u từ đầu hẻm đến cuối hẻm, làm lắc lay

mấy tàu cau kiểng trồng trong chậu. Giàn huỳnh anh hoa rưng toi bời trên mặt bàn kê trước cửa quán, rơi cả vào trong ly nước nhân viên chưa kịp dọn.

Hai người họ đi riêng, mỗi người ngồi một bàn. Trời mưa quán vắng, vừa ăn họ vừa bắt chuyện cho đỡ buồn. Thoạt đầu là nhận xét các món ăn của quán, tiếp theo họ nói về âm nhạc. Sau âm nhạc là phim ảnh. Sau khi rời khỏi những câu chuyện trên màn ảnh, họ bắt đầu nói tới những chuyện xảy ra ngoài đời thực, trước tiên là nói tới sự bất tiện của vị trí họ đang ngồi nếu còn muốn tiếp tục chuyện trò trong khi cơn mưa có vẻ đồng lõa với họ bằng cách dội nước xuống không ngừng. Thế là họ quyết định đổi chỗ.

Lúc này thì hai người ngồi chung một bàn. Lương nói “Kể từ hôm đó, họ gần như không rời nhau”.

Họ cùng đến, cùng đi, cùng ăn những món giống nhau, uống những thứ nước giống nhau. “Khi trái tim nhúng vào tình yêu, nó sẽ lên men và làm con người ta ngây ngất say”, Lương kết luận như một cô gái đã mười sáu lần yêu. Và tằm tằm dẫn chứng: Ba tháng sau chiều mưa lướt thướt đó, các nhân viên trong quán hầu như không nhận ra hai người khách nữa. Họ như biến thành con người khác. Họ ăn mặc đẹp hơn, đi đứng tự tin và duyên dáng hơn, cười nhiều hơn, nếu lúc nào họ ngưng cười chỉ vì miệng họ đang riu rít như chim. Bấy giờ thì ai cũng biết: họ yêu nhau.

Khi yêu, người ta nhìn đâu cũng thấy toàn một màu hồng. Qua tấm giấy kính màu đó, họ thấy đời người đẹp

hơn và người đời dễ thương hơn. Lòng họ trở nên bao dung và tràn ngập sự biết ơn. Khách ngoắt Sâm và Lương, rung rung:

- Cảm ơn quán nhỏ. Cảm ơn tụi con. Chính nơi này đã ươm mầm chuyện tình cảm giữa chú và cô.

Tôi cắt ngang lời kể của Lương:

- Như vậy câu nói “dạ dày là con đường ngắn nhất đi qua hai trái tim” đâu phải là câu nói chơi.

Lương cười:

- Con đường đó ngó vậy chứ cũng chông gai lắm, chị.

Ba tháng sau của cái ba tháng sau đó, các véc-tơ tình cảm bắt đầu xoay chiều. Đôi tình nhân nọ vẫn ghé quán, họ vẫn ăn những món giống nhau, uống những thứ nước giống nhau, chỉ có giờ đến và giờ đi khác nhau.

Lần đầu tiên hiện tượng lạ này xảy ra, Lương ngạc nhiên:

- Ủa, bữa nay cô không đi với chú hả?

Mặt khách buồn thiu:

- Thôi rồi.

- Là sao hả chú?

- Là chia tay rồi.

Tới đây thì Lương biết mình không nên hỏi nữa. Lương biết, có đôi lúc câu hỏi rất giống cái móc câu theo nghĩa đen. Nó sẽ cào rách trái tim người đối diện.

Lương không hỏi thì khách hỏi:

- Mấy bữa nay cô có ghé quán không con?

- Dạ có.

- Cô đi một mình hay đi với ai?

- Dạ, cô đi với bạn.

Thấy mặt khách không vui, Lương vội vã bổ sung:

- Là bạn gái đó chú.

Mặt khách vừa dẫn ra đã lập tức căng thẳng:

- Hôm nay cô có ghé đây không?

Lương chỉ tay lên trời:

- Cô đang ngồi trên gác đó chú.

- Trời đất, sao mà không báo động sớm! Vậy để chú qua khu B ngồi.

Mỗi lần ghé quán, khách nữ cũng hỏi các tiếp viên với mẫu câu y hệt - như thể họ cùng ôn chung một bài tập đàm thoại, chỉ khác ở đại từ nhân xưng:

- Hôm nay chú có ghé đây không?

Cho tới ngày khách thành linh bước vào quán, thành linh đặt dấu chấm hết cho cuộc trò chuyện về đề tài cá tràu giữa tôi và Sâm, Lương bảo hai người họ đã một mình đến quán như thế đã một trăm năm mươi ngày rồi và trong thời gian đó, chỉ quan sát họ thôi Lương đã làm được gần một tập thơ.

- Thật không đó? - Tôi nhướn mày.

- Thật mà, chị.

- Đọc chị nghe đi!

Lương đọc:

*Ta đi về phía không nhau
Tự nhiên ôm một nỗi đau nhói lòng
Mới hay thương mến vô cùng
Đẩy nhau về phía long đong cũng nhiều.*

- Hay đó, em. Phải thơ em làm thật không?

- Sao chị lại nghi ngờ tài năng của em? - Lương chun
mũi - Thơ em làm thì mới hay như vậy chứ.

- Thôi, thôi, chị tin rồi. Đọc thêm bài nữa đi!

*Có người ngủ suốt mùa đông
Tỉnh ra không biết có chồng hay chưa.
Có người ngủ suốt mùa mưa
Tỉnh ra mới biết hiện chưa có gì.*

Tôi tấm tắc:

- Bây giờ chị mới hiểu tại sao em quyết định bỏ một năm
đại học để chuyển qua ngành Ngữ văn.

Thơ Lương hay, rất đáng khen, nhưng cũng rất đáng
ngờ. Tôi véo môi, trầm ngâm:

- Bài này hay hơn bài trước, nhưng sao giống như em ám
chỉ chị quá à. Chị đâu có ế đến mức đó!

Lương cong môi “xì” một tiếng, chân nhích vội ra xa:

- Chị có anh Sâm mà ế gì!
- Cái con này! Tao đập mày đó nha!

Không chỉ Lương, nhiều người trong quán cũng nghi giữa tôi và Sâm có chuyện gì đó. Tôi biết sau lưng tôi có không ít lời xì xầm. Nhưng tôi không trách họ. Nhân viên trong quán đa số là sinh viên đi làm thêm và tình cảm phát sinh giữa những người trẻ tuổi cũng bình thường như nấm mọc sau mưa. Lịch sử kinh doanh kéo theo lịch sử tình ái: đã có không ít những cặp lấy nhau, sinh con đẻ cái. Có cặp bây giờ vẫn còn làm tại quán. Lương tiết lộ với tôi như vậy, và tủm tỉm để thêm “Em đang chờ chị nối gót họ đó”.

Thật ra ngay cả tôi, tôi cũng thấy cách Sâm đối xử với tôi khá đặc biệt.

Sâm luôn khoác một vẻ mặt lạnh lùng, sử dụng một thứ ngôn ngữ còn lạnh lùng hơn, nhưng càng ngày tôi càng cảm nhận được ngọn lửa ấm nóng lặn sâu bên dưới cái bề mặt băng giá đó.

Tôi chỉ cảm thấy thế thôi, còn ngọn lửa đó đang hâm nóng thứ tình cảm gì thì tôi không biết được. Sâm có muốn ở bên cạnh tôi, cùng lớn lên với tôi, rồi cùng già đi với tôi hay không thì tôi không biết. Đôi khi tôi vẫn mơ nghĩ và ngay lập tức tự chế nhạo những ý nghĩ linh tinh trong đầu

mình.

Gần đây Sâm làm tôi phát khóc.

Thời tiết những ngày cận Tết lạnh hắt hiu và mưa nhiều hơn mọi năm. Một buổi sáng, tôi rảo khắp các chợ và ngạc nhiên thấy chị Dần, cô Mười, chị Diệp và các bạn hàng khác niềm nở trao cho tôi những giỏ quà to tướng bọc giấy kiếng sặc sỡ.

- Quà Tết cho tụi em.

- Đây là quà cho quán, con lấy cho cô vui!

- Đây là tấm lòng của chị.

Tôi cảm ơn rồi rít và khệ nệ xách quà ra xe. Tôi chở về đồng quà cao như núi, hơn hở khoe Sâm:

- Các cô, các dì, các chị tặng quà Tết cho mình nè anh.

Trái với sự chờ đợi của tôi, Sâm khoát tay:

- Trời, cô nhận quà cáp làm gì! Cô đem trả lại hết đi!

- Trả? Sao lại trả?

- Tôi quên nói với cô. Nguyên tắc của tôi là không nhận quà cáp biểu xén. Tặng quà dịp Tết là thói quen xấu của người bán. Và nhận quà dịp Tết là thói quen còn xấu hơn của người mua.

- Thói quen xấu?

- Đúng vậy! Khi mình nhận quà của người ta là mình mắc nợ, là mang ơn người ta rồi. Năm sau dù giá mắc giá rẻ, đồ xấu đồ tốt gì mình cũng sẽ không dám phản ứng. Có phản ứng cũng chỉ phản ứng nhẹ nhàng chứ không thể làm

căng với họ.

Tôi chở quà đi trả mà nước mắt như mưa. Lần đầu tiên trong đời tôi buộc phải làm cái chuyện trớ trêu như vậy. Lát nữa đối diện với các chủ sạp với túi quà kè kè trên tay, thật tôi không biết giấu mặt vào đâu. Tự nhiên tôi ghét Sâm kinh khủng. Nguyên tắc, nguyên tắc, nguyên tắc. Sao tôi ghét cái gọi là nguyên tắc đến thế! Sao chuyện gì Sâm cũng giữ gìn, cũng biến mọi thứ thành gông cùm? Chẳng lẽ giữa người mua kẻ bán lúc nào cũng sòng phẳng, rạch ròi, không có chút xíu tình cảm gì sao? Chẳng lẽ cuộc sống lúc nào cũng gắn liền với sự lợi dụng như một cặp anh em sinh đôi? Nếu sống quá lý tính, lúc nào cũng lấp sẵn sự cảnh giác trên cánh cung và lăm le bắn ra bốn phía thì liệu có phải tự mình đang kéo căng đầu óc của mình ra không?

Sau khi đi một vòng các chợ để muối mặt trả lại các túi quà, tôi chán nản đến mức không muốn về ngay. Tôi dừng xe ở một quán nước góc phố, uể oải ngồi ngắm mưa rơi.

Đã gần trưa mà mưa vẫn còn rả rích. Vẫn có thể thấy rõ những sợi mưa lất phất bay trên những cành bàng dọc vỉa hè. Trên những dây dây điện chi chít cắt ngang bầu trời, vài con chim sẻ đứng ủ rũ trong mưa. Bên kia đường, cạnh tiệm buffet chay sang trọng là quán ăn bình dân với tấm bảng thực đơn to bằng cánh cửa treo trước cửa quán “hủ tiếu - mì - bánh canh - nui - bún thịt nướng - bún nem nướng”. Nhích tới một chút là con hẻm rộng tạo nên bởi hai dãy chung cư cũ kỹ đối diện nhau, với những ô cửa sổ xếp

hàng buồn rầu sau màn mưa lướt thướt. Ngay đầu hẻm, kế bức tường ố vàng có dán tờ giấy “nơi đây bán mật ong nguyên chất”, một người phụ nữ mặc áo xanh đội nón lá ngồi sau xe bánh mì bó gối đợi khách.

Tôi sống ở thành phố này bao nhiêu năm nhưng mãi học hành, mãi tất bật mưu sinh, hôm nay là lần đầu tiên tôi có thời gian rảnh rỗi ngồi tò mò nhìn ngắm chung quanh. Trong một lúc, tôi chợt nhận ra cả thành phố đều tối mày tối mặt kiếm sống chứ không chỉ riêng tôi.

Nhiều người nói với tôi, Sài Gòn là thành phố bao dung, cởi mở, khoan hòa, không hề kỳ thị, phân biệt vùng miền. Là nơi hồn nhiên và vui vẻ dung nạp mọi cư dân đến từ địa phương khác. Hằng ngày đi ngoài phố, tôi thường có thói quen quan sát các biển số xe trước mặt và từ lâu đã nhận thấy biển số xe các tỉnh thành khác lưu thông trên đường nhiều không kém các biển số xe Sài Gòn.

Sài Gòn bao dung, đúng vậy. Nhưng Sài Gòn cũng sàng lọc ghê gớm. Để kiếm được việc làm như ý và trụ lại lâu dài ở thành phố này, con người ta phải nỗ lực gấp đôi, gấp ba so với khi sinh sống ở những nơi khác.

Như tôi, một cô gái hai mươi ba tuổi, ra trường hơn một năm, ngày nào cũng bươn chải từ sáng đến tối, sẵn sàng chịu khó chịu khổ, vẫn chưa thể tìm được chỗ làm đúng ngành nghề. Công việc của tôi ở quán ăn hiện nay chỉ là tạm thời. Suốt một năm qua tôi vẫn cần mẫn nộp đơn xin việc khắp nơi, vẫn vò võ chờ một cơ quan hay một công ty

thích hợp tiếp nhận.

Tự nhiên tôi nhớ nhà. Phía xa xa, cách xe bán bánh mì đầu hẻm chừng mười mét là một trung tâm ngoại ngữ năm tầng đồ sộ, ngay đằng trước hiên kê một chậu mai lớn, báo hiệu Tết sắp về. Chỉ vậy thôi đủ làm lòng tôi nao nao. Có lẽ chàng trai cô gái xa quê nào cũng vậy, mỗi khi trời trở lạnh, lòng mình bỗng lạnh theo.

Cách đối xử của Sâm trong thời gian qua giúp lòng tôi ấm áp lên một chút. Tôi vui được phần nào nỗi nhớ quê. Tôi không còn thấy quá sốt ruột vì phải mỗi mòn chờ xin việc mới. Dầu sao tôi cũng học được ở Sâm nhiều điều hay. Lương tôi tháng này cũng đã tăng lên.

Nhưng chuyến đi trả quà vừa rồi như một cú đánh mạnh vào đầu tôi. Nhìn vẻ mặt thất vọng của các chủ sạp khi tôi ngượng ngùng đặt những túi quà xuống trước mặt họ, tôi có cảm tưởng không chỉ tôi làm họ tổn thương mà tôi còn tự gây thương tích cho chính mình.

Sâm nhận ngay ra vẻ mặt buồn rười rượi của tôi khi tôi quay trở về quán.

- Cô đi đâu mà lâu vậy?

Lòng đầy ảm ức, tôi không thèm trả lời Sâm.

Sâm nhìn đăm đăm vào mặt tôi:

- Cô có chuyện gì buồn hả?

- Em muốn nghỉ việc.

- Cô nói gì vậy?

- Em sẽ về quê.

-Tại sao lại về quê? - Sâm ngạc nhiên - Ba mẹ cô kêu cô về hả?

Tôi gật đầu. Mặt Sâm thoáng vẻ ngỡ ngàng khi thấy nước mắt tôi chực ứa ra.

- Nhà cô xảy ra chuyện gì sao? - Sâm hỏi, không giấu vẻ lo lắng.

Tôi lắc đầu.

Sâm nhúm mày, ngập ngừng:

- Hay là cô giận tôi chuyện gì?

Rất giống một bình nén khí thành linh bị hở van, tôi bất thần tuôn một tràng:

- Em không muốn ở lại đây rồi phải tiếp tục mang quà đi trả nữa. Em không thích chuyện đó. Em không thích biến thành con người lúc nào cũng đề phòng người khác lợi dụng mình.

Lần này Sâm để mặc tôi nói. Anh không ngắt lời tôi như mọi lần. Có lẽ anh biết lòng tôi đang chất chứa hờn giận.

Sâm đưa mắt nhìn đi đâu đó một lúc lâu. Mãi một hồi, anh mới quay lại nhìn tôi, nhẹ giọng:

- Tôi xin lỗi cô. Các túi quà đó, lẽ ra tôi nên tự mình đem đi trả. Dù sao tôi cũng đã quen với việc trả quà mỗi dịp Tết rồi.

- Ai trả cũng vậy thôi. Tôi không thích việc từ chối tình cảm của người khác.

- Thật ra, tôi không nhận quà của các đối tác không phải vì tôi sợ “ăn xôi chùa ngọng miệng”. Đó chỉ là một phần nhỏ. - Sâm thở dài, giọng ưu tư - Lý do quan trọng là họ buôn bán quanh năm cực khổ, những ngày cuối năm chưa chắc họ đã mua được gạo ngon, áo đẹp cho con cái, vậy mà họ cố dành dụm tiền bạc, có khi phải vay nợ, để lo quà biếu mình. Mà có phải họ chỉ tặng quà cho riêng mình thôi đâu. Có bao nhiêu mỗi hàng là họ phải tặng bấy nhiêu phần quà. Cùng một lúc họ phải mua một số lượng lớn bia, đường, bột ngọt, đó quả là một gánh nặng với họ mỗi khi Tết đến, cô à.

Lòng tôi bất giác se lại. Tôi chớp mắt, vẫn còn rung rung, nhưng lần này là vì những thổ lộ của Sâm.

Tôi hóa ra vẫn chưa hiểu hết con người anh. Có lẽ trái tim anh không sắt đá như tôi nghĩ. Có những người, dù sống rất lâu bên cạnh họ, mình vẫn không dám tự nhận là biết rõ về họ. Sâm giống như ống kính vạn hoa, cứ xoay một cái trong mắt tôi lại hiện ra một bông hoa mới.

Tôi cần môi:

- Anh đã nhiều lần trả quà, nghĩa là họ biết anh không thích quà. Thế tại sao họ vẫn tiếp tục tặng?

- Vì vậy tôi mới bảo đó là thói quen xấu.

- Anh cương quyết không nhận thì họ làm sao đưa quà được?

- Họ cho người đem quà tới tận quán cô à. Thế mới khổ!

Sâm lặng sang chuyện khác:

- Chùng nào cô về quê? Cô có muốn về sớm hơn vài ngày không?

Lòng tôi đã thôi cay đắng. Có một điều gì đó giống như một ngọn nến vừa thắp lên trong tôi.

- Dạ thôi. - Tôi mỉm cười - Em sẽ về cùng lượt với các anh chị em trong quán.

Tự dưng tôi buột miệng nói thêm:

- Anh ưu ái em nhiều quá, người ta lại đồn thổi lung tung.

Nói xong, tôi chợt nghe hai gò má nóng ran nhưng đã quá muộn để thu câu nói bất cẩn đó lại.

Tôi không hiểu tại sao tôi có thể sẩy miệng như vậy. Có cả nghìn câu tôi có thể nói trong lúc đó nhưng tôi lại chọn câu nói lẽ ra tôi nên gói lại và vùi sâu dưới đáy tâm tư. Sâu không phải là Lương, tôi đâu có thể phơi tất cả những gì mình nghĩ ra trước mặt anh.

Có lẽ tôi đang bị ám ảnh bởi những gì đang xảy ra chung quanh. Mấy hôm nay, tôi hay bắt gặp mình vẫn vơ nghĩ đến đôi thực khách ngộ nghĩnh của quán và mỗi khi nhớ lại gương mặt của họ, tôi thường tủm tỉm cười một mình.

Vào một chiều mưa giống như chiều mưa mà định mệnh đã xếp ông ngồi cạnh người con gái sau này trở thành người yêu, khách lại đến quán một mình như mọi lần.

Lương chạy ra, hớn hở:

- Chào chú. Trời mưa mà cũng đi ăn hả chú?

Khách chưa kịp trả lời, nó đã láu táu báo tin lành:

- Hôm nay con không thấy cô đến. Chú yên tâm.

Khách cởi áo mưa, đứng giữ nước ngay trước hiên, neho mắt nhìn cô nhân viên lí lắc:

- Yên tâm sao nổi! Con nhìn sau lưng chú đi!

Lương nhón chân nhìn qua vai khách, tái mặt khi nhận ra người phụ nữ nấp dưới tán dù bảy màu đang hiên ngang tiến vào:

- Chết rồi! Chú bị cô theo dõi hà? Kiểu này chắc lát nữa đánh nhau to!

- Con nói bậy bạ gì đó. - Người phụ nữ trừng mắt ngó Lương, lúc này cô ta đã đặt chân lên thêm và kịp nghe câu nói hoảng hốt của cô nhân viên - Xếp chọ cô chú cái bàn giống y như cái bàn lần đầu tiên cô chú ngồi nghe chưa!

Lương lấm lét liếc vị khách nam, thì thầm:

- Vậy là hai bên làm hòa rồi hả chú?

- Cái con nhỏ này! - Khách nam nạt, nhưng trông mặt thì có vẻ như đang tán thành Lương - Cô bảo xếp bàn thì mà y lo xếp bàn đi!

Sau vụ đó, tôi đập vai Lương, kết luận:

- Như vậy dạ dày là chỗ hai trái tim gặp nhau, nhưng con người ta cũng có thể xuyên qua dạ dày để đi về hai ngả, rồi đến một ngày đẹp trời nào đó con người ta bất chợt quay lại điểm ban đầu.

Tôi kết luận bằng triết học. Còn Lương kết luận bằng

thơ:

*Dạ dày dù đói củ khoai
Tay em vẫn cứ no hoài tay anh.*

Tôi không biết đó là bài thơ thứ bao nhiêu Lương viết về cuộc tình nhiều màu sắc này.

Nhưng bây giờ thì tôi biết chắc chính cuộc tình này đã xui tôi thốt lên câu nói hớ hênh vừa rồi trước mặt Sâm.

- Cô nói gì? - Sâm nhúu đôi mày rậm - Đồn thồi lung tung là sao?

- chẳng lẽ anh không biết?

- Tôi biết. - Sâm thản nhiên - Nhưng tôi không để những lời nói của người khác kiểm soát cảm xúc của mình. Tôi không ngốc đến mức để dư luận nhốt tôi vào lồng và mặc sức hành hạ. Nếu sống mà cứ lo lắng không biết người khác nghĩ gì về mình và suốt ngày bị điều đó chỉ phối thì cuộc đời mình khác gì con ốc lúc nào cũng bị thiên hạ siết chặt.

Câu nói của Sâm thoát đầu gãi lên vỏ não tôi. Rồi tôi nghe trong người tôi xảy ra điều gì đó như một vụ nổ nhỏ khiến toàn thân tôi chấn động. Có lẽ Sâm đã khoan đúng vào điểm yếu chí mạng của tôi. Lâu nay, dường như cuộc sống của tôi luôn bị tác động bởi những lực điều chỉnh chung quanh. Tôi luôn sợ ba mẹ tôi, bạn bè tôi, các đồng nghiệp trong quán, cả các bạn hàng, nghĩ không đúng về

mình mặc dù tôi chẳng làm gì sai. Có vẻ như tôi không sống mà chỉ rón rén đi chung quanh cuộc sống.

Giọng Sâm vẫn đều đều, giọng không cao hờn, nhưng tôi có cảm giác anh đang đánh lên một que diêm trong đầu tôi:

- Chính sự tự tin vào bản thân mới đem lại năng lượng tích cực cho mình, cô à. Nếu mình không làm điều gì trái với lương tâm thì chẳng có lý do gì mình phải sống một cách rụt rè.

Tôi mang theo câu nói của Sâm về quê trong dịp Tết năm đó như mang một món quà. Nhờ món quà tinh thần đó, tôi cảm thấy bình tĩnh hơn khi đối diện với ba mẹ tôi - những người lúc nào cũng giục tôi về quê kiếm việc và những lời trách cứ của ba mẹ luôn khiến tôi cảm thấy có lỗi.

Ba tôi nói:

- Về quê đi con à. Quê mình dạo này đã nhộn nhịp chứ không còn đìu hiu như xưa. Công ăn việc làm bây giờ cũng dễ kiếm.

Ba tôi nói đúng. Xã bên cạnh gần đây đã được chọn làm huyện lỵ. Các nhà máy, công ty, cửa hàng quán xá mọc lên san sát. Ruộng vườn, đồng cỏ càng ngày càng bị đẩy lùi ra xa.

- Từ từ đã, ba.

- Từ từ gì mà từ từ! Con lang thang trên thành phố đã một năm rồi mà có kiếm được việc làm nào ra hồn đâu. Chẳng lẽ con tốt nghiệp đại học Tài chính rồi bây giờ đi bán quán ăn?

Tôi muốn nói với ba tôi bán quán ăn không phải công việc “không ra hồn” như ba tôi nghĩ. Thú thật càng ngày tôi càng yêu cái nghề này. Trước đây tôi cũng nghĩ bán quán là công việc đơn giản nhưng từ ngày làm việc chung với Sâm, tôi phát hiện nghề nào cũng công phu, tỉ mỉ, đầy nghệ thuật và hao tổn tâm trí rất nhiều. Đặc biệt thú vị là tôi học được ở Sâm không chỉ về kiến thức chuyên môn mà còn ở cách ứng xử với con người, với cuộc sống. Những bài học đó, nếu không trải nghiệm trong thực tế tôi không thể học được ở bất cứ đâu. Nhờ Sâm, đường biên của cuộc sống mở rộng dần trong mắt tôi.

- Con nghe lời ba mẹ, về quê đi! - Ba tôi tiếp tục thuyết phục tôi - Cậu con đang làm trong ngành bưu điện, ba sẽ nói cậu xin việc cho con. Hoặc con cũng có thể xin vô ngân hàng tỉnh, chú thằng Sẹo đang làm phó giám đốc ở đó.

Mặt tôi ngấn ra:

- Thằng Sẹo...

Mẹ tôi chen lời:

- Thằng Sẹo là con ông Bảy Sớm, hồi nhỏ nó học cùng lớp với con đó. Con nhớ ra nó chưa?

Tôi nhớ thằng Sẹo. Tôi chỉ bất ngờ vì đã lâu lắm tôi mới nghe nhắc đến tên nó.

Thằng Sẹo học chung với tôi tới giữa năm lớp Năm. Sau khi mẹ nó chết đuối dưới sông, gia đình nó đột ngột chuyển nhà đi đâu mất. Từ đó tôi không nghe ai nhắc gì đến cha con nó nữa và thật tình tôi cũng quên mất nó mặc dù khi

còn nhỏ tôi là một trong những đứa bắt nạt Sẹo nhiều nhất.

Tôi chắc thằng Sẹo cùng tuổi với tôi, vì hai đứa học chung một lớp. Sẹo là một đứa lạnh lẽo nhưng gầy còm, đặc biệt đầu nó nhiều ghẻ. Lắm ghẻ khi lành biến thành sẹo. Tôi không nhớ tên nó, chỉ nhớ bạn bè gọi nó là thằng Sẹo.

- Con không thích nhờ vả người ngoài.

- Chú thằng Sẹo vừa dám hỏi con cho thằng Sẹo đó. Cũng không tính là người ngoài.

- Mẹ nói gì vậy? - Tôi ré lên - Mẹ định gả con cho thằng Sẹo hả? Con đã đồng ý đâu. Mẹ phải hỏi ý kiến của con trước khi nhận lời người ta chứ.

- Ông Bảy Sớm là người có ơn với nhà mình. Hồi ba con bị nhồi máu cơ tim, nếu ông Bảy không đưa đi bệnh viện kịp thời, ba con đã chết rồi.

- Mẹ đừng có kể chuyện hồi xưa. - Tôi gạt phắt - Con không thích nghe chuyện hồi xưa. Hu hu, hết thằng Quyền đến thằng Sẹo! Con mệt quá!

Tôi giống như con nhím đang xù lông lên với mẹ tôi. Nhưng biết sao được, tôi phải sống cuộc đời mình. Những gì Sâm nói vẫn còn nóng hổi trong óc tôi. Tôi không thể để bất cứ ai vẽ kịch bản cho cuộc đời mình. Cuộc đời tôi không thể mãi mãi là một bản nháp lúc nào cũng lăm le sửa chữa theo ý của người khác, dù người khác đó chính là ba mẹ tôi.

Ba tôi từ tốn:

- Thằng Sẹo nghe nói bây giờ làm ăn khá lắm. Chú nó lại

là phó giám đốc ngân hàng...

Ba khác mẹ. Tôi không dám hét lên với ba tôi.

- Ba ơi, gần mười lăm năm nay con không gặp thằng Sẹo. - Tôi nói như rên - Con không biết mặt mũi nó bây giờ tròn méo ra sao. Hơn nữa, con không thích thằng đó.

Ba tôi hăng giọng:

- Con yên tâm đi, không thích thì từ từ sẽ thích. Hồi ba lấy mẹ con cũng vậy thôi. Giường chiếu sẽ làm vợ chồng xích lại gần nhau, con à.

Tôi không biết quan niệm của ba tôi đúng hay không, nhưng sao nghe nó cổ lỗ quá, thậm chí gần như một sự xúc phạm đối với tôi. Bây giờ không biết thời đại nào rồi mà ba tôi còn nghĩ như vậy. Chắc đây là câu nói từ ông cố tôi truyền xuống cho ông nội tôi, rồi ông nội tôi khắc câu đó vào tâm trí của ba tôi.

Thằng Sẹo là chồng tôi? Thật là buồn cười. Chồng tôi là cái đứa còm nhom, đầu đầy sẹo, luôn bị bạn bè ruồng rẫy? Tôi nhớ hồi đó càng bị đẩy ra, Sẹo càng tìm mọi cách để xấp lại với bọn tôi. Trong lớp, Sẹo là đứa thích kể chuyện ma. Nhà Sẹo ở cuối làng, gần nghĩa trang, cộ lẽ vì vậy mà trong óc nó có lắm câu chuyện rùng rợn. Con nít đứa nào mà chẳng thích nghe chuyện ma. Năm được tâm lý đó, Sẹo đem chuyện ma ra làm quà để được bọn tôi cho chơi chung.

Những câu chuyện của thằng Sẹo hấp dẫn, đầy kích thích, luôn khiến bọn tôi sợ hãi một cách thích thú. Nhưng bao giờ cũng vậy, sau khi hồi hộp nghe chuyện của Sẹo,

bọn tôi không đếm xỉa gì đến nó nữa, gần như quăng nó sang một bên như quăng một trái táo sâu. Bọn tôi bày ra trò chơi mới, và dứt khoát không cho Sẹo tham gia bất chấp nó lẳng nhăng bám theo và luôn miệng năn nỉ.

Tôi không hiểu tại sao bọn tôi lại tẩy chay Sẹo, mặc dù nó chẳng có lỗi gì. Thậm chí khi tôi vặt nó xuống đất, nó cũng chẳng giận. Khi tôi kêu nó trèo lên cây trứng cá mọc trước cổng trường để hái trái chín cho tôi, nó tỏ ra vui mừng như thể được tôi sai vặt là một đặc ân. Có lẽ lúc đó bọn tôi xem một đứa nhút nhát, gầy gò với những vết sẹo chỉ chít trên đầu là một sinh vật ở đẳng cấp thấp. Bây giờ nghĩ lại, tôi nghĩ trẻ con lắm lúc vô tâm, đôi khi hơi ác.

Nhớ lại chuyện cũ, tôi có chút hối hận. Nhưng bây giờ bắt tôi phải lấy một đứa như vậy làm chồng, thà giết tôi còn hơn.

Một người con trai để tôi có thể nghĩ đến chuyện tình cảm, ít ra phải là người có nét gì đó giống như Sâm. Tôi nhủ bụng, và len lén liếc ba mẹ tôi, như sợ hai người đọc được ý nghĩ trong đầu mình.

Tết năm đó đối với tôi rất cuộc là một cái Tết không vui. Đi xa, tôi nhớ ba mẹ, nhớ những món ăn quen thuộc mẹ nấu, nhớ món cá rô kho tộ hay tô canh mồng tơi cua đồng, nhớ giàn mướp sau vườn, nhớ cánh chuồn chuồn đậu rung

rinh trên hành ốt, nhớ đủ thứ. Lẽ ra những ngày về quê là quãng thời gian nhẹ nhõm đáng chờ đợi với tôi nhưng câu chuyện chồng con bất thần chen ngang đã nhanh chóng tẩy xóa những niềm vui vừa chớm nở trong tôi, biến những giây phút đối diện với ba mẹ thành khoảnh khắc căng thẳng, đầy lo âu.

Tôi không biết ba mẹ muốn tôi giã từ thành phố để quay về nhà là do ba mẹ thật sự muốn tôi ở gần hay vì muốn tôi sớm lập gia đình. Đằng nào rồi tôi cũng sẽ lập gia đình, dĩ nhiên rồi, nhưng như bất cứ đứa con gái nào ở tuổi tôi, tôi ao ước hôn nhân của mình được xây dựng trên nền một chuyện tình lãng mạn, đẹp đẽ. Tôi tin chuyện tình thi vị trong những cuốn sách tôi đọc, những bộ phim tôi xem đang chờ tôi ở đâu đó trong cuộc đời này. Có thể, ngay lúc này đây, tôi đã mừng tượng được nó đang ở đâu. Nhiều đêm tôi từng nằm mơ thấy chuyện tình của mình, tôi thấy trái tim tôi đi xuyên qua dạ dày để đến chỗ hẹn với một trái tim khác. Tôi thấy hai câu thơ của Lương hiện ra lấp lánh trong giấc mơ tôi *“Dạ dày dù đói củ khoai. Tay em vẫn cứ no hoài tay anh”* như điểm báo tốt đẹp.

Thời gian gần đây, công việc mua bán ve chai của ba tôi ngày càng ế ẩm. Hai năm nay mẹ tôi đi bốc vác trái cây cho ông Mười Thái để phụ tiền chợ với ba tôi.

Ông Mười Thái là chủ vựa trái cây lớn nhất huyện. Mẹ tôi vào làm chừng ba, bốn tháng, vợ chồng ông bất ngờ ướm hỏi tôi cho thằng Quyền, con trai ông - là cái thằng mà

tôi ghét cay ghét đắng. Nhờ tôi Quyền là tôi nhớ đến một đứa chuyên ăn tục nói phét, quậy làng phá xóm, suốt ngày chỉ biết moi tiền ba mẹ ăn chơi lêu lổng. Mỗi lần về quê, thấy bóng thằng Quyền thấp thoáng ngoài đường là tôi tránh xa.

Vợ chồng ông Mười Thái chắc chắn không biết tôi. Có lẽ họ chiều ý thằng con. May cho tôi, ba mẹ tôi vốn không ưa gì thằng Quyền, bất chấp nhà nó giàu nứt đổ đổ vách. Mẹ tôi kể tôi nghe lời dạm hỏi của ông Mười Thái. Đang làm thuê cho ông này, mẹ tôi không tiện từ chối thẳng, chỉ nói “Để tôi hỏi ý con gái tôi”.

Chuyện thằng Quyền vừa nguội đi chưa được bao lâu đã bùng lên chuyện thằng Sẹo. Lần này tôi không gặp may như lần trước. Ba mẹ tôi có vẻ xiêu lòng trước lời tử tế của chú thằng Sẹo. Lại thêm cái ơn gì đó hồi xưa hồi xưa của ba thằng Sẹo nữa.

Trước ngày tôi quay lại thành phố, mẹ tôi nắm tay tôi bằng cả tay trái lẫn tay phải và cái cách bà nhìn tôi như thể tôi sắp sửa phạm một sai lầm tày trời nếu tôi không nghe lời căn dặn tha thiết của bà:

- Suy nghĩ kỹ chuyện ba mẹ vừa nói đi nghe con. Tết này con hăm bốn tuổi, sắp ế rồi đó. Mấy đứa bạn cùng lớp với mày đã hai ba mặt con rồi.

- Dạ.

Tôi gật đầu “dạ” qua loa cho mẹ tôi yên lòng, nhất là để cho bà đừng nói thêm câu nào nữa. Tôi biết ba mẹ tôi rất

thương tôi nhưng khi chuyện chồng con của tôi phủ bóng lên tình thương đó thì sự nôn nóng khiến lý lẽ của ba mẹ tôi xuất hiện chi chít những lỗ hổng, tất nhiên chẳng thuyết phục được tôi. Tôi vốn là đứa bướng bỉnh nhưng chỉ bướng bỉnh ngoài đường. Từ trước đến nay tuy tôi hay phản kháng với ba mẹ nhưng cuối cùng bao giờ tôi cũng thuận theo ý của họ; kể cả khi ba tôi quyết mua cho tôi chiếc xe đạp cục mịch mà không đưa con gái nào ở tuổi tôi dám cưới, tôi cũng một mực phục tùng. Nhưng chuyện tình cảm khác chuyện xe cộ. Hôn nhân không phải là cuộc chạy đua trong đó đứa con gái phải cố lấy chồng bằng bất cứ giá nào để cho bằng bạn bằng bè. Tôi nhớ lời Sâm nói, “đừng để những lời nói của người khác kiểm soát cảm xúc của mình”.

Tôi tự hứa với mình: Tôi sẽ không biến cuộc đời tôi thành một bộ sưu tập những sai lầm. Tôi không sợ ế. Tôi nhớ câu chọc ghẹo của Lương “Chị có anh Sâm mà ế gì!”. Chỉ là câu nói trêu thôi nhưng mỗi khi nhớ lại tôi cảm thấy trong ngực mình hình như có con chim gì đang hót. Có phải vì vậy mà trên đường ra bến xe, tôi thấy nắng trên những ngọn cây bỗng vàng hơn năm ngoái?

Chiều mừng sáu Tết, tôi đã có mặt ở nhà trọ.

Mùng tám quán khai trương, vì vậy sáng mùng bảy tất cả nhân viên của quán, từ quản lý, tiếp viên, tiếp phẩm đến bảo vệ, nhà bếp, thu ngân đều phải có mặt để chuẩn bị.

Phòng trọ chiều mừng sáu chỉ có một mình tôi. Tịnh chưa thấy lên. Tịnh ở cùng huyện với tôi nhưng khác xã. Những ngày về quê vừa rồi tôi chỉ gặp nó có mỗi một lần khi tôi qua chợ huyện chơi lô tô với mấy đứa bạn. Bữa đó hai đứa đập tay, hẹn hò “Mùng sáu gặp nhau nghe” nhưng chẳng hiểu sao hôm nay nó lặn mất tăm. Tôi gọi điện thoại cho Tịnh, nghe nó cười hí hí bên kia “Ít hôm nữa em lên. Ba mẹ em giữ em ở nhà chơi thêm vài bữa cho đỡ nhớ”.

Sáng mùng bảy, tôi để đồng hồ báo thức sớm hơn nửa tiếng so với thường lệ, bắt gặp mình nôn nao như thể lần đầu hò hẹn. Tôi tự xấu hổ với mình nhưng không làm sao kém cảm giác đó lại. “Ngày đi làm đầu năm, chắc ai cũng háo hức như vậy”, tôi tặc lưỡi, cố tìm một lời giải thích chính đáng và hồi hả dắt chiếc Cúp 81 ra khỏi bãi gửi.

Khi tôi tới, quán đã đông vui nhộn nhịp. Đồng nghiệp

gặp lại nhau hỏi han chuyện trò ríu rít, miệng nói tay làm tất bật. Người rửa sàn nhà, người lau tủ kệ ly chén, người dọn dẹp bàn ghế, người lôi nồi chảo ra nấu nướng.

Tôi đưa mắt tìm Sâm, chưa nhìn thấy anh đã nghe tiếng anh từ sau lưng:

- Về quê ăn Tết vui không, cô?

- Dạ vui. - Tôi quay lại, mắt long lanh - Còn anh thì sao? Anh có về quê không?

- Có.

- Quê anh ở đâu vậy?

- Quê tôi ở ngoài Trung.

Tôi nheo mắt:

- Anh ở miền Trung sao tôi nghe giọng anh giống người miền Nam quá vậy?

- Chắc tại tôi vô trong này lâu rồi.

Gặp lại Sâm, lòng tôi nửa vui nửa buồn. Có lẽ tôi vẫn chưa ra khỏi câu chuyện của ba mẹ tôi. Những gì họ gieo vào đầu tôi đã bắt đầu nảy mầm khiến lòng tôi dậy lên nỗi lo lắng mơ hồ. Tại sao ba mẹ tôi lại mềm lòng trước sự ngỏ lời của chú thằng Sẹo? Phải chăng vì chú nó đang là phó giám đốc ngân hàng tỉnh? Nhưng ba mẹ tôi đâu phải là những người mờ mắt vì đồng tiền. Họ đã từng từ chối lời dạm hỏi của ông Mười Thái, người giàu nhất huyện. Hay ba mẹ tôi muốn nhân chuyện này để xin tôi về làm việc gần nhà?

Tôi quần thảo đầu óc đến mệt nhoài, cuối cùng kết luận mọi chuyện có lẽ bắt nguồn từ món nợ ân tình giữa ba tôi và ông Bảy Sớm. Tôi không nhớ tôi đã gặp ông Bảy Sớm bao giờ chưa. Nhà thằng Sẹo ở rìa làng, cách khá xa nhà tôi. Hơn nữa, hồi tiểu học nó là đứa để tôi bắt nạt hơn là để kết bạn. Tôi không có lý do gì để đến nhà nó. Điều duy nhất tôi còn nhớ về gia đình thằng Sẹo là cái chết của mẹ nó. Cũng chỉ là nghe người trong làng đồn thổi. Người bảo bà sẩy chân té xuống sông vì có chuyện gấp phải đi đêm. Người thì bảo bà tự tử vì bị mẹ chồng ghét bỏ. Với đầu óc non nớt của đứa con gái mười tuổi, những chuyện như vậy chỉ gọi chút tò mò trẻ thơ rồi sau đó mãi chơi tôi quên bẵng. Nếu có điều gì còn neo lại trong trí nhớ tôi, đó là lần đầu tiên tôi bị thằng Sẹo quát đuổi khi tôi đến gần nó. Khi mẹ thằng Sẹo vừa qua đời, thấy nó hôm nào đến trường cũng ra ngồi một mình chỗ gốc đa, tự dưng tôi thấy tội tội nên chạy lại ngồi chung với nó. Hằng ngày tôi không chỉ bắt nạt mà còn hay sai vặt Sẹo, lúc này thấy nó đột ngột mồ côi mẹ, tự dưng tôi thấy áy náy, muốn ngồi cạnh nó cho nó đỡ buồn. Nào ngờ nó chẳng thèm biết ơn, còn lớn tiếng đuổi tôi đi khiến tôi nghĩ rằng nó cố tình trả thù chuyện tôi từng xua đuổi nó khi nó mon men lại gần và ý nghĩ đó làm tôi ám ức suốt mấy ngày sau.

Dẫu sao câu chuyện về gia đình thằng Sẹo cũng đã chìm vào dĩ vãng từ lâu. Chỉ đến khi ba mẹ tôi bất ngờ nhắc đến thì nó mới được trục vớt lên và khuấy động ký ức tôi.

Mùng bảy Tết, chợ Bến Thành lác đác người. Chỉ có khoảng một phần ba gian bày hàng ra bán. Đa số chủ sạp chọn khai trương vào mùng tám hoặc mùng mười.

Tôi nhìn thấy cô Mười từ xa, bên cạnh chậu mai hoa rụng gần hết, chỉ toong teng những tấm thiệp lòe loẹt đỏ mà dù chưa đến gần tôi vẫn mừng tượng được những hàng chữ “Khai trương hồng phát”, “Vạn sự như ý”, “Cung chúc tân xuân”...

Vẫn gói người trong quần lụa đen và áo vải bông màu mè quen thuộc, cô Mười tươi cười chìa ra túi thịt heo khi tôi đến gần:

- Cửa con nè.
- Bữa nay khai trương rồi hả cô?
- Chưa. Ngày mai cô mới khai trương. Cô ngồi đây đợi con.

Hôm đó tôi đi một vòng các chợ dưới tiết xuân mát mẻ. Sạp cá, sạp gia cầm, quây trứng, quây rau, có nơi khai trương có nơi chưa, nhưng chị Dần, chị Điệp, dì Hai Anh và các chủ sạp khác đều kiên nhẫn đợi tôi.

Sau Tết các mặt hàng đều tăng giá nhưng vì tôi là mối quen, các chủ sạp vẫn tính theo giá cũ. Chỉ có cá biển chỗ dì Ba Được ở chợ Hòa Bình là ngoại lệ. Thông thường, dù hàng tăng giá tôi vẫn lấy rồi về báo lại với Sâm. Nhưng lần này tôi lôi điện thoại ra gọi trực tiếp cho anh.

- Sao cô không lấy hàng về cho nhà bếp kịp nấu rồi trao đổi sau? - Sâm có vẻ không hài lòng khi nghe điện thoại của tôi.

- Nhưng giá chỗ dì Ba Được tăng cao quá anh à. Cá thu tăng tới 80.000 đồng một ký. Cá bạc má tăng 50.000 đồng...

- Mấy ngày Tết ngư dân chưa đi tàu, chưa ra khơi đánh bắt nên cá biển khan hiếm thôi. Cô cứ lấy về đi.

Tôi “dạ”, định cúp máy đã nghe Sâm nói thêm:

- À, cô nói với dì Ba Được, đợt này tôi đề nghị mỗi bên chịu thiệt một chút. Phần giá tăng đột ngột, bên mua chịu một nửa, bên bán chịu một nửa.

Tôi định hỏi lại nếu dì Ba Được không đồng ý thì sao, đã nghe tiếng “tít tít” ở đầu bên kia.

Trái với lo ngại của tôi, dì Ba Được vui vẻ gật đầu khi nghe tôi chuyển lời của Sâm. Có lẽ Sâm cũng đoán được điều đó nên anh đã tắt máy một cách tự tin! Tôi nhủ bụng khi xách giỏ cá đi ra cổng chợ.

- Có gì đâu mà cô ngạc nhiên! - Sâm giải thích khi tôi xuýt xoa về sự đồng ý nhanh nhẹn của dì Ba Được - Dì Ba chịu phân nửa thì dì chỉ không có lời thôi, chứ đâu có lỗ lã gì. Mình thì chịu giá cao một tí. Hơn nữa, dì thừa biết tôi đã dự trữ sẵn cá biển từ trước Tết. Tôi không nhất thiết phải lấy cá của dì bằng mọi giá. Và không chỉ cá biển, những mặt hàng dễ bị ảnh hưởng bởi Tết, tôi cũng phải lên kế hoạch đối phó để không bị động hoặc lệ thuộc vào người

khác.

Tôi nghệt mặt nghe Sâm phân tích:

- Các loại thịt thì không bị ảnh hưởng nhiều, chỉ thỉnh thoảng gặp trục trặc khi vài lò mổ khai trương trễ. Riêng các mặt hàng lấy từ các tỉnh như bánh tráng hay các loại mắm, khâu vận chuyển trong những ngày Tết bao giờ cũng khó khăn. Các tài xế liên tục quay đầu xe, không có thời gian cho mình chuyển hàng và nhận hàng như ngày thường. Hành khách lại đông, hành lý nhiều, xe muốn chở hàng cho mình cùng không có chỗ. Phí vận chuyển lại tăng chóng mặt.

Sâm nói với tôi như thầy giáo đang giảng bài cho học trò. Với tôi, những điều Sâm nói thật mới mẻ.

Tôi có cảm giác lần nào trao đổi với anh, tôi cũng biết thêm một điều gì đó.

Cuộc trò chuyện chỉ chấm dứt khi Lương kêu to:

- Vào liên hoan tân niên đi, anh Sâm chị Khuê ơi.

Tiếng kêu réo của Lương làm mặt tôi nóng ran. Không biết vô tình hay cố ý nhưng cái cách Lương ghép tên tôi và tên Sâm chung với nhau như thể chúng tôi là một cặp và hét lên lông lộng như phát qua một cái máy khuếch âm công suất lớn khiến tôi có cảm giác như đang đút đầu vào lò nướng.

Mấy đứa khác không bỏ lỡ cơ hội, nhanh nhẩu hòa theo:

- Đúng rồi đó! Anh Sâm chị Khuê vào đi!

- Lẹ lên! Mọi người ngồi vô bàn hết rồi, chỉ còn thiếu hai anh chị thôi đó!

Tôi ngượng ngịu liếc Sâm, thấy anh vẫn thản nhiên như không biết mọi người đang trêu chọc mình. Anh nhìn tôi, hất đầu:

- Mình vào đi!

Trên chiếc bàn dài kê giữa quán, thức ăn đầy ắp. Bánh chưng, bánh tét, thịt kho tàu, tôm khô củ kiệu, có cả nước ngọt dành cho bọn con gái và bia cho lũ con trai.

Tiếng trò chuyện, tiếng khua bát đũa, tiếng bật nắp lon, tiếng giành giật và trêu chọc nhau rộn lên như hội. Không khí nhộn nhịp đó chỉ khựng lại khi hai bóng người từ ngoài cửa bất thần tiến vào.

Khách nam oang oang:

- Happy New Year tụi con nha!

- Ủa, cô chú ghé quán sớm vậy? - Lương nhận ra hai vị khách quen - Ngày mai quán tụi con mới khai trương, chú ơi.

- Chú có đọc tấm bảng thông báo treo trước cửa rồi. Nhưng nhớ quán quá nên cô chú ghé chơi.

Sâm lịch sự:

- Dạ, mời cô chú ngồi ăn với tụi con cho vui.

Khách nam ngồi xuống ghế, liếc các món ăn trên bàn:

- Chú ngồi chơi với tụi con chứ ăn uống gì. Máy ngày Tết chú ăn mấy món này phát ngán rồi. Giờ chú chỉ tương tư cá

nục hấp cuốn rau muống hay bánh bèo bánh đập thôi!

Khách nữ ngồi xuống theo, mỉm cười:

- Còn cô thì đang nhớ món rau lang, rau dền luộc chấm mắm cái.

Tiệc gần tàn, Sâm đứng dậy:

- Bây giờ tới tiết mục lì xì!

Cả bàn ăn vỗ tay, hét ầm:

- Hoan hô!

- Đúng rồi đó! Phải lì xì đầu năm chứ!

... Tiết mục cuối cùng bao giờ cũng là tiết mục hấp dẫn nhất!

Sau khi Sâm chia hết xấp bao lì xì trên tay cho mọi người, khách nam thành linh bật lên khỏi chỗ. Ông cho tay vào túi móc ra mớ bao màu đỏ, hươ qua hươ lại trên đầu, cười khì khì:

... Tiết mục vừa rồi chưa phải là cuối cùng đâu, tụi con! Cái này mới là tiết mục cuối cùng nè nè!

Nửa tháng sau ngày khai trương quán ăn, mẹ tôi bất ngờ gọi điện thoại cho tôi. Sau khi hỏi thăm sức khỏe như thông lệ, bà băng quơ nói:

- Hôm qua chú thằng Sẹo mới ghé nhà mình đó con.
- Dạ. - Tôi lí nhí, biết thừa mẹ tôi muốn gì.
- Chú nó hỏi con đã quyết định chưa?

Tôi cau mày:

- Quyết định chuyện gì hả mẹ?
- Chuyện xin vào làm trong ngân hàng đó.
- Con cần thêm thời gian để suy nghĩ mẹ à.

Tôi đoán mẹ tôi chỉ mới mào đầu. Những gì quan trọng nhất có lẽ còn ở phía sau. Chắc chắn chú thằng Sẹo không rành rồi đến mức ghé thăm ba mẹ tôi ngay sau Tết chỉ để hỏi mỗi chuyện đó.

Tôi vội vàng:

“ Con đang đi chợ. Ở đây ồn lắm. Bữa khác nói chuyện tiếp nghe mẹ Sâm nhận ra ngay vẻ mặt khác thường của tôi khi tôi tấp xe vào bãi gửi trước cửa quán.

- Cô sao vậy?

- Sao là sao?

- Cô đang lo lắng chuyện gì phải không?

Tự nhiên tôi giận Sâm. Cái cách quan tâm của anh khiến sự giận dỗi đột ngột bùng lên trong tôi. Tôi không biết tại sao tôi giận nhưng tôi biết là tôi đang giận. Người ta bảo con gái là sinh vật hay giận hờn vô cớ và tôi chưa bao giờ tin vào nhận xét đó cho đến hôm nay, khi tôi nhận ra tâm trạng của mình đang bị cột chặt vào nỗi ảm ức mà ngay cả tôi cũng không rõ nguyên do. Có phải tôi giận Sâm vì mối quan hệ mập mờ hiện nay giữa tôi và anh? Vì sự quan tâm của anh đối với tôi đặc biệt đến mức làm tôi mất quá nhiều thì giờ để nghỉ ngơi? Vì anh tốt với tôi một cách vô lối, do đó mà rất đáng ngờ?

- Không có gì đâu, anh. - Tôi đáp, cố giữ vẻ bình thản nhưng giọng nói đột nhiên khàn đi. - Chỉ là ba mẹ em kêu em về quê.

Sâm nhìn chăm chăm vào mặt tôi:

- Chắc ba mẹ cô đã xin được việc làm cho cô ở dưới quê?

- Dạ. Ba mẹ định xin cho em vô ngành ngân hàng.

- Vậy cô phải vui lên mới phải chứ.

Thái độ bàng quan của Sâm khiến tôi tức run người. Tôi lắc mạnh mái tóc, cố kềm một cái nghiến răng:

- Bộ anh thích em nghỉ việc ở đây lắm sao?

Tôi hừ giọng, nói như trút giận:

- Nói cho anh biết, ba mẹ em còn bắt em về quê lấy

chồng nữa đó.

- Lấy chồng cũng là chuyện tốt mà.

Tôi nghe tim mình nhói một cái. Tôi không nghĩ Sâm đón nhận tin này bằng thái độ hững hờ như vậy. Tôi nhìn Sâm trừng trừng, vất vả lắm mới không xông vào bóp cổ anh:

- Anh muốn em về quê lấy chồng thật đó hả?

- Thì con gái lớn ai cũng phải lấy chồng mà.

Tôi gần như hét lên:

- Nhưng em không thích lấy thằng đó.

- Trời đất! Sao cô kêu chồng cô bằng “thằng”?

- Thằng đó là chồng em hồi nào!

Đêm đó tôi lên con sốt.

Tôi ít khi bị ốm vặt. Có lẽ tôi có thể trạng tốt nhờ vào một tuổi thơ lênh đênh sông nước, quen dãi nắng dầm mưa. Suốt năm năm sống ở thành phố, tôi chỉ bị sốt có hai lần, nếu không tính lần này.

Nửa đêm người tôi đột nhiên nóng hầm hập, đầu nhức như búa bổ. Miệng lưỡi khô rang, tôi dậy uống nước bốn, năm lần vẫn còn thấy khát.

Tiếng lục đục của tôi đánh thức Tịnh ở giường bên cạnh. Nó ngồi lên, dụi mắt:

- Chị bị sao vậy?

Tôi thều thào:

- Chắc chị bệnh rồi.

Tịnh bước lại sờ tay lên trán tôi, la hoảng:

- Trời ơi. Sao đầu chị nóng như hơ lửa vậy nè?

- Có lẽ hơi sáng chị mắc mưa.

Hơi sáng quả có mưa thật. Nhưng chỉ là mưa bụi, mảnh như tơ và chỉ thoảng qua không đến mười phút trên đường tôi đi từ chợ Nguyễn Tri Phương đến chợ An Đông. Con mưa như gió thoảng thế kia không đủ làm ướt người, làm sao gây sốt cho tôi được? Hay tôi đổ bệnh vì một nguyên nhân khác?

Tịnh vào nhà tắm, lấy khăn nhúng nước rồi đắp lên trán tôi. Xong, nó lật tôi lại, vén áo lên và cẩn thận lau khắp người.

Tay chân xụi lơ, tôi mặc cho Tịnh chăm sóc, đầu óc mê mê tỉnh tỉnh và thiếp đi lúc nào không hay.

Khi tôi thức dậy, trán đã bớt nóng nhưng người vẫn còn rất mệt. Tôi nhìn quanh không thấy Tịnh đâu, đoán nó đã đi làm. Sực nhớ đến Sâm, tôi hoảng hốt với tay chụp chiếc điện thoại trên bàn, giật bản người khi thấy đồng hồ chỉ 7 giờ. Chết rồi! Tôi hấp tấp khua chân xuống sàn nhà tìm dép nhưng vừa đứng lên tôi đã vội buông mình rơi xuống, chỗ là đôi chân bây giờ là một thứ gì đó yếu ớt không còn chút hơi sức.

- Chị nằm nghỉ đi! Chị chưa khỏe hẳn, dậy làm gì! - Tịnh từ ngoài đi vào, tay cầm mấy vỉ thuốc, hốt hải nói.

- Em chưa đi làm sao?

- Hôm nay em làm ca chiều.

Tịnh đặt mấy vỉ thuốc bên cạnh chai nước suối trên bàn, rồi bước lại chỗ kê bếp ga:

- Em nấu cháo cho chị ăn nha. Ăn xong rồi uống thuốc.

Tịnh vừa nhắc chiếc nôi treo trên vách, chưa kịp lấy gạo, đã quay lại nhìn tôi, tròn mắt:

- Ủa, anh Sâm là ai vậy chị?

- Anh Sâm á? - Tôi ngơ ngác hỏi lại, nhớ ra mình chưa từng nhắc tên Sâm trước mặt cô bạn cùng phòng.

- Dạ. Tối qua chị mê sảng cứ gọi tên anh Sâm. Em nghi anh là người yêu của chị quá à.

Tịnh vừa nói vừa nheo nheo mắt, giọng hào hứng như bắt được trộm. Mái tóc xoắn viên quanh gương mặt lúc nào cũng rạng rỡ khiến nó giống như một con mèo láu lỉnh.

- Em đừng có nghĩ bậy! - Tôi nạt - Sâm là sếp của chị. Có lẽ tối qua bị sốt, chị lo anh Sâm sẽ la chị nếu chị nghỉ làm bất thành hình nên nói mớ đó thôi.

Tôi chỉ nói cho qua. Nhưng ngay sau đó, tôi quyết định bấm số máy của Sâm.

- Em xin phép nghỉ làm hôm nay nghe anh.

- Sao vậy?

- Em đang bị sốt.

- Vậy mà tôi cứ tưởng các loại bệnh không thể chạm tay được vào người cô chứ. Từ khi quen biết cô, tôi có thấy cô bị bệnh lần nào đâu.

- Nhưng lần này thì em bệnh.

Tôi đáp, cơn giận hôm qua tưởng đã nguôi chột dăng lên ngang cổ khiến tôi thấy giọng mình méo đi. Tôi định nói “Tại anh đó!” nhưng đến phút chót tôi kịp tỉnh táo để tốp câu nói điên rồ đó lại.

- Thôi cô bệnh thì nghỉ đi. - Giọng Sâm chột dịu dàng, có lẽ anh sức nhớ đang nói chuyện với người ốm - Khi nào hết sốt thì đi làm lại.

- Rồi ai đi chợ?

- Tôi sẽ đi thay cô.

Sáng hôm đó, tôi quanh quẩn trong nhà, người bút rút khó chịu, cứ chốc chốc lại đưa tay lên sờ trán. Tịnh lẳng xăng quanh tôi, riu rít đủ thứ chuyện, có lẽ nó muốn làm tôi vui.

Tôi nhìn đôi môi đỏ tươi của nó:

- Em điệu quá rồi đó nha! Nghỉ làm mà cũng tô son à?

- Hồi sáng đi ra tiệm thuốc tây, em cũng phải xanh xanh đỏ đỏ với thiên hạ một tí.

Tôi chột nhớ câu nói hôm nào của Sâm “Cô nên dùng loại son gì khác cho mặt mày tươi lên”, liền bảo Tịnh:

- Vậy em cho chị một tí xanh xanh đỏ đỏ đi! Bệnh thế này, chắc mặt chị trông giống con ma quá!

Tôi ngồi xếp bằng trên giường, chìa môi cho Tịnh tô son, trong đầu hiện ra cảnh đối đáp với Sâm cách đây mấy ngày.

- Sao cô không cài băng-đô cho đẹp?

- Bộ anh tưởng em còn tuổi “teen” hả? Em hăm bốn rồi,

anh.

- Tôi thấy con gái cài băng-đô trông xinh và trẻ. Nhất là khi để tóc mái ngang hoặc chải ngược ra sau.

- Anh quan tâm đến sắc đẹp của phụ nữ từ lúc nào vậy? Hay anh chê em già?

- Tôi chỉ ngạc nhiên thôi. Trong quán tôi chẳng thấy cô nào xài băng-đô.

Trước đây tôi cũng hay cài băng-đô. Nhưng từ khi có quy định đội nón bảo hiểm, băng-đô trở nên bất tiện. Mỗi ngày tôi đi cả chục ngôi chợ, cũ phải tháo ra đeo vào liên tục. Tôi chuyển qua xài kẹp tóc, vừa gọn vừa nhanh, mặc dù xài kẹp thỉnh thoảng tôi vẫn bị gãy tóc.

Tiếng gõ cửa thành linh vang lên cắt đứt những nghĩ ngợi miên man trong đầu tôi.

Tịnh nhắc thôi son ra khỏi môi tôi, nói:

- Xong rồi đó, chị. Để em ra xem ai. Chắc bà chủ nhà lên đòi tiền trọ quá.

Tôi tưởng mình bị hoa mắt khi thấy Sâm hiện ra ngay cửa. Có giới tưởng tượng đến mấy tôi cũng không nghĩ anh lặn lội đến tận nhà trọ của tôi vào lúc này.

Tịnh trở mặt nhìn người khách lạ:

- Xin lỗi, anh tìm ai?

- Tôi tìm cô Khuê. - Sâm đáp lời Tịnh nhưng ánh mắt anh nhìn về phía tôi.

Tịnh bỗng “à” lên một tiếng, rất giống tiếng reo:

- Chắc anh là anh Sâm?
- Sao cô biết tôi? - Tới lượt Sâm dựng mắt lên.
- Chị Khuê vẫn hay nhắc anh mà.

Tịnh cười đáp, giọng thật như đếm. Nghe nó bịa chuyện, bụng tôi giật thon thót. Tính chửi thầm nó, nhưng ngấm lại tôi thấy nó nói vậy dù sao cũng tốt hơn là bảo tôi nằm mơ gọi tên Sâm.

- Trên tay Sâm là một túi trái cây. Anh đặt chiếc túi lên chiếc bàn cạnh đầu giường, giơ tay ra cản khi thấy tôi thông chân xuống đất định đứng lên:

- Cô cứ ngồi đi!

Tôi nhú mày:

- Sao anh biết địa chỉ nhà em?
- Tôi hỏi cô Lương. Lương đến đây mấy lần rồi mà.

Sâm đảo mắt nhìn quanh:

- Phòng này chắc khoảng mười sáu mét vuông.

Phòng tôi ở khá chật. Ngoài toa-lét, không gian còn lại chỉ đủ chỗ kê tủ quần áo, hai chiếc giường nhỏ và một chiếc bàn hẹp và dài chạy sát vách, kiểu bàn học trò, đầu bên này để ly tách, đầu bên kia kê chiếc bếp ga tôi và Tịnh vẫn dùng để nấu mì gói, nấu nước sôi pha sữa, cà phê, thỉnh thoảng nấu cơm, kho cá vào những hôm được nghỉ làm. Ngay phía trên là chiếc kệ lửng bằng gỗ tạp chia làm nhiều ngăn, ngăn xếp sách và tập vở, ngăn đựng chén bát, ngăn chứa đồ hộp, trứng, mì gói, mắm muối, tương chao.

Sâm quét mắt lên kệ, thắc mắc:

- Cô ra trường hơn một năm rồi, sao sách vở còn nhiều vậy?

Lâu nay tôi vẫn kiếm sống bằng nghề dạy kèm. Ngay năm đầu tiên bước chân vào đại học, tôi đã đi làm gia sư vào buổi tối và vào những ngày tôi không phải đến lớp. Trong thời gian thất nghiệp sau khi ra trường, tôi tiếp tục mưu sinh bằng nghề này. Trước khi làm chỗ Sâm, mỗi ngày tôi dạy hai lớp. Một lớp Toán cho các bé tiểu học. Một lớp tiếng Anh cho các bé lớp Sáu và lớp Bảy. Thu nhập hằng tháng khoảng hai, ba triệu đồng, không nhiều nhận gì nhưng cũng đủ giúp tôi tạm tiện sống để nuôi nấng ước mơ. Tôi chỉ thôi công việc dạy kèm khi nhận ra tôi không thể sắp xếp thời gian để dạy một ngày hai lớp một cách ổn thỏa. Tôi chỉ có vồn vẹn ba mươi phút để chạy sang lớp thứ hai sau khi kết thúc lớp thứ nhất trong khi tôi cần gấp rưỡi quãng thời gian như thế cho hai nơi ở rất xa nhau. Đúng vào lúc tôi chưa biết làm gì sau khi nghỉ dạy thì quán của Sâm thông báo tuyển người.

- Trước khi vô làm ở quán, em đi dạy kèm nên phải cần tới sách vở. - Trước vẻ mặt tò mò của Sâm, tôi từ tốn đáp.

Thấy Sâm vẫn đứng giữa nhà nghiêng ngó, Tịnh đẩy chiếc ghế về phía anh:

- Anh Sâm ngồi đi.

Tôi nhìn Tịnh, sức nhớ chưa giới thiệu nó với Sâm:

- Đây là Tịnh, bạn trọ cùng quê với em.

- Vậy chắc hai cô học chung với nhau từ nhỏ?

Tịnh mỉm cười:

- Dạ không. Em nhỏ hơn chị Khuê hai tuổi. Em lại ở khác xã nên học khác trường.

- Cô ở xã nào?

Tịnh nói xã. Và ngạc nhiên hỏi lại:

- Anh biết quê em à?

- Cách đây nhiều năm tôi từng tới quê của cô Khuê. Tôi theo ông cậu đi buôn dưa hấu ở miệt này.

- Ô, nhà em là vừa trái cây lớn ở dưới đó. Vậy chắc là anh biết ba em?

- Ba em tên gì?

- Ba em là ông Mười Thái.

Giống như có một tiếng sét xẹt ngang đầu tôi khi nghe Tịnh bảo nhà nó là vừa trái cây lớn ở dưới quê, tôi đã thấp thỏm, ngờ ngợ. Đến khi Tịnh nói tên ba mình, dù đã chuẩn bị tinh thần, tôi có cảm giác người tôi phát sốt trở lại, mồ hôi ứa ra đầy chân tóc. Hóa ra lâu nay tôi ở chung với con gái ông Mười Thái mà không hề biết. Một thời gian dài tôi vô tâm không hỏi gốc gác của Tịnh, chỉ biết nó ở xã bên cạnh. Tịnh chắc cũng không biết tôi là người ba mẹ nó dạm hỏi cho anh trai mình. Lúc ông Mười Thái ngỏ lời với mẹ tôi, Tịnh đang sống trên thành phố, hơn nữa đó là một cuộc kết thân thất bại nên có lẽ ba mẹ nó không muốn để lộ cho nhiều người biết, kể cả con gái mình.

Tôi không bao giờ nghĩ Tịnh là con của ông Mười Thái còn vì một lẽ khác: Ngược lại với anh trai mình, Tịnh không ra dáng tiểu thư con nhà giàu. Từ cách ăn mặc đến sinh hoạt hằng ngày, tất cả đều giản dị. Nếu là con nhà giàu, tôi nghĩ, không việc gì Tịnh phải xin đi làm ở phòng khám tai mũi họng với đồng lương ba cọc ba đồng. Tịnh đi làm theo ca.

Hôm nay làm từ 7 giờ sáng đến 5 giờ chiều thì hôm sau làm từ 2 giờ chiều đến 8 giờ tối. Hôm nào tăng ca do bệnh nhân đông hoặc phải đi phụ các ca mổ ở bệnh viện thì nó làm một mạch từ sáng đến tối. Lúc đầu, lương thử việc của Tịnh chỉ có hai triệu. Sau hai tháng, lên được ba triệu. Sau một năm, lương của nó cũng chỉ ở mức năm triệu rưỡi, thỉnh thoảng tháng nào tăng ca thì nó lãnh được sáu, bảy triệu.

Gần đây, Tịnh than với tôi:

- Chỗ này lương bèo bọt quá chị à. Thu nhập thấp quá, nhân viên nghỉ gần hết. Chắc sắp tới em cũng xin nghỉ, đi kiếm việc chỗ khác.

Câu nói yếm thế đó chỉ có thể thốt ra từ một cô gái có hoàn cảnh khó khăn như tôi. Đó là lý do tôi chưa bao giờ tò mò về gia cảnh của cô bạn chung phòng. Tóm lại, nhìn bề ngoài Tịnh không khác gì tôi, dù mẹ tôi đi làm thuê cho ba mẹ nó.

Trong khi tôi muốn ngất vì tiết lộ của Tịnh, Sâm có vẻ chẳng khá hơn.

- Ra cô là con ông Mười Thái? - Anh dán mắt vào mặt Tịnh, giọng ngỡ ngàng.

- Vậy là anh biết ba em?

- Đúng là cậu tôi từng mua dưa ở vừa trái cây của ba cô.

- Hèn gì em thấy anh quen quen. Chắc anh và em từng gặp nhau. Hồi đó em hay chạy ra vừa xem người ta bốc hàng, dỡ hàng.

- Ô, có thể lắm.

Hôm đó tôi có cảm tưởng Sâm ghé thăm Tịnh chứ không phải thăm tôi. Sâm chỉ hỏi tôi qua loa vài câu về sức khỏe rồi lật đật quay sang trò chuyện với Tịnh. “Dạo này ba mẹ em có khỏe không?”. “Vừa trái cây có gì khác trước?”. “Em lên thành phố bao lâu rồi?”. “Công việc của em có ổn không?”...

Tôi nhớ chưa bao giờ Sâm hỏi tôi những câu như vậy. Thái độ nhiệt tình khác thường của anh đối với cô gái mới quen khiến tôi thấy khó chịu. Đến khi phát hiện chiếc băng-đô màu vàng bằng vải đang quấn quanh mái tóc óng ả của Tịnh thì sự khó chịu trong tôi bỗng lớn phồng lên thành một cảm giác gì đó rất gần với sự ghen tức. Hóa ra nguyên nhân nằm ở đây! “Sao cô không cài băng-đô cho đẹp? Tôi thấy con gái cài băng-đô trông xinh và trẻ”. Câu nói hôm nào của Sâm xoáy vào tim tôi khiến tôi muốn tức thở. Cũng may lúc này mình tôi son, tôi tự an ủi, nếu không bữa nay trông mình thật là tệ!

Có một lúc tôi bắt gặp mình ước gì hôm nay Tịnh đi làm

ca sáng. Nếu vậy đã không xảy ra cuộc gặp gỡ ngoài ý muốn này. Tôi không hiểu tại sao tôi lại nảy ra ước muốn kỳ quặc đó, có lẽ trực giác đang mách cho tôi biết những gì tôi không chờ đợi nhất chỉ mới bắt đầu.

Khi Sâm về rồi, tôi quay sang Tịnh, bóng gió:

- Chị chưa thấy em trò chuyện với ai vui vẻ như vậy. Ngạc nhiên thật đó.

- Em thấy anh Sâm gần gũi mà, chị.

Suýt chút nữa tôi đã rơi ra khỏi giường. Lần đầu tiên trong đời, tôi nghe có người khen Sâm gần gũi. Khen Sâm gần gũi chẳng khác nào khen hổ báo hiền lành. Lâu nay Sâm nổi tiếng là người khép kín, khó gần và cực kỳ nguyên tắc. Sâm ít khi cười với ai, nếu có chỉ là nụ cười nửa miệng. Tôi cực ghét kiểu cười của Sâm dù tôi không biết nụ cười đó thật ra mang ý nghĩa gì: chế giễu, khinh mạn, khiêu khích hay chỉ đơn giản là anh chưa bao giờ cảm nhận được một niềm vui trọn vẹn. Nụ cười vẽ ra trên môi Sâm bao giờ cũng dừng lại nửa chừng, giống như niềm vui trong anh vừa chớm nở thì bị ai giật mất. Có lần Lương hỏi tôi “Chị đọc cuốn *Người đàn ông có bộ mặt cười* của Victor Hugo chưa?”. “Chưa”. “Vậy cuốn *Người đàn ông có bộ mặt không biết cười* chắc chị đọc rồi?”. “Cũng chưa”. “Chị đọc mỗi ngày mà chị quên đó thôi”. Tôi ngẩn ra một lúc mới hiểu Lương muốn nói gì “Con quỷ con! Em không sợ chị méc anh Sâm hả?”. Lương cong môi “Sợ gì chứ!”. Rồi nó túm túm: “Chị cẩn thận đó. Hồi trước có vài cô trong quán thích

anh Sâm nhưng sau một thời gian các cô nàng nông nổi đó chợt nhận ra mình thích một cục đá còn lạnh mạn hơn nhiều”.

Lương hay ghép đôi tôi với Sâm. Thoạt đầu tôi hơi khó chịu, dần dần tôi mặc kệ, gần đây thì phản ứng của tôi giống như là đồng tình, mặc dù tôi không biết tôi đang có thứ gì nhiều nhất trong mối quan hệ này: là tình cảm trai gái hay chỉ là lòng biết ơn và sự ngưỡng mộ.

Cho đến lúc này, sau nhiều lần cẩn thận sàng lọc cảm xúc, tôi vẫn chưa thể tự tin xếp loại và dán mác cho tình cảm của mình, dù tôi biết rõ thứ tình cảm phức tạp đó chắc chắn đã được sinh ra giống như một đứa trẻ, nó đang âm thầm lớn lên dù chưa có giấy khai sinh hợp lệ. Thứ tình cảm chưa được đặt tên đó bắt đầu làm tôi hoang mang, mệt mỏi, đặc biệt từ khi Sâm ghé nhà trọ thăm tôi.

Và đúng như tôi linh cảm, cuộc trò chuyện thân mật giữa Sâm và Tịnh trong buổi trưa hôm đó chỉ là khúc dạo đầu. Đến khi biết Sâm vẫn hay gọi điện thoại cho Tịnh thì tôi đâm ra bồn thần. Cao hơn sự bồn thần nữa, đó là cảm giác uất nghẹn. Nó rất giống với cảm giác của người bị đâm sau lưng mặc dù xét cho cùng tôi không thể nhân danh bất cứ điều gì để phán xét hay lên án Sâm.

Tôi tình cờ nghe được cuộc gọi đó ba ngày sau lần Sâm ghé thăm tôi.

- Anh Sâm hả? Em nghe đây! - Tịnh luôn máy vào dưới các lọn tóc lòa xòa bên thái dương, giọng vui mừng.

Tiếng reo của Tịnh làm tôi bàng hoàng, máu nóng đưa nhau dồn hết lên đầu. Tôi không biết bằng cách nào Sâm có số điện thoại của Tịnh và thật ra thì anh đã gọi cho nó bao nhiêu lần rồi. Tôi liếc về phía Tịnh, lần đầu tiên phát hiện động tác của nó thật duyên dáng và mái tóc loăn xoăn của nó nữa, cũng thật trẻ trung đáng yêu, dù hôm nay nó không cài băng-đô.

- Dạ, chị Khuê đỡ nhiều rồi. Anh yên tâm.

Tôi không nghe được Sâm nói gì bên kia nhưng vẫn đoán ra anh hỏi thăm tôi. Lẽ ra tôi phải cảm thấy được an ủi nhưng sự nghi ngờ trong tôi đang đứng cao hơn mỗi cảm kích khiến thứ đang lấp đầy tôi lúc này chỉ là sự hờn giận ngút trời.

- Dạ, dạ...

Tịnh vừa nói vừa đi ra cửa nên tôi không biết cả hai tiếp

tục nói với nhau những gì.

Tôi cố giữ cho giọng mình đừng găm gù khi Tịnh quay vào:

- Anh Sâm gọi hả em?
- Dạ.
- Ảnh nói gì vậy?
- Ảnh hỏi chị đã khỏe chưa.

Tôi định hỏi Sâm còn nói gì với em nữa nhưng đến phút chót tôi kịp nuốt câu hỏi vào bụng. Tôi không muốn đẩy mọi chuyện đi quá xa. Nhưng còn một câu hỏi khác, lẽ ra tôi cũng không nên hỏi, nhưng tôi biết nếu không hỏi tôi sẽ chết vì tò mò:

- Làm sao anh Sâm có số phone của em?

Thái độ của tôi, dù không cố ý, cũng đã rất giống thái độ của một quan tòa. Nhưng Tịnh dường như không để ý đến điều đó. Nó đáp, vui vẻ:

- À, hôm trước lúc em đưa ảnh ra cửa, ảnh hỏi điện thoại em số mấy.

Vẻ hồn nhiên của Tịnh làm tôi vừa tức vừa bối rối. Tôi không biết nó vô tâm thật hay vờ làm ra thế. Dĩ nhiên câu trả lời của Tịnh không làm tôi thỏa mãn.

Vẫn còn vô số câu hỏi đang xếp hàng trong đầu tôi và tôi rất muốn nghiêng rằng: “Ảnh có nói ảnh xin số phone của em để làm gì không?”. Rất may tôi còn đủ tỉnh táo để không sa vào chiếc bẫy của cảm xúc. Tôi biết nếu tôi không

cảnh giác, nổi ghen tức sẽ lập tức che mờ lý trí tôi. Tôi không muốn vì chuyện này mà tôi lọt vào top 3 những người vô duyên nhất trên đời. Vả lại, nếu tôi hỏi như thế, và nghe Tịnh đáp “Em thấy chuyện đó bình thường mà chị”, hoặc nặng nề hơn “Chị hỏi làm gì?”, tôi không biết mặt tôi lúc đó sẽ chuyển sang gam màu gì, tôi sẽ tiếp tục cuộc đối thoại như thế nào và hai đứa tôi sẽ nhìn mặt nhau trong những ngày sắp tới ra sao.

Tôi không hỏi Tịnh. Nhưng với Sâm thì tôi chẳng việc gì phải kiêng kỵ.

“Chúc mừng cô khỏi bệnh”, Sâm chào đón tôi khi tôi đi làm lại sau năm ngày nghỉ ốm.

Tôi không cảm ơn Sâm như lẽ ra tôi phải làm thế. Sáng hôm đó, tôi đã bực bội ngay từ khi dắt xe ra khỏi bãi gửi của khu chung cư, và tôi đã đáp lại lời chúc của anh bằng câu hỏi tôi đã nhắm đi nhắm lại trong đầu suốt dọc đường đi:

- Muốn hỏi thăm sức khỏe em, tại sao anh không gọi trực tiếp cho em mà gọi cho Tịnh?

- Vì cô bệnh, tôi phải hỏi qua người khác. - Sâm thản nhiên, không hề lúng túng như tôi nghĩ - Gọi cho cô nhằm lúc cô đang cần nghỉ ngơi khác gì quấy rầy cô, làm cho cô mệt hơn.

Lý lẽ của Sâm chính đáng đến mức tôi thộn mặt ra vì bất ngờ. Tôi đã xếp sẵn trong đầu hàng chục mẫu câu bắt đầu bằng hai chữ “tại sao” như người đi săn tích trữ đạn

được với mục đích dẫn Sâm vào thế bí nhưng rất cuộc, giống như một con thú tinh khôn, anh thoát thân một cách dễ dàng.

Tất nhiên tôi không có lý do gì để tiếp tục hạch hỏi Sâm nhưng linh tính mách cho tôi biết Sâm xin số phone của Tịnh không phải chỉ để hỏi thăm tôi.

Ngoài Sâm ra, hôm đó rất nhiều đồng nghiệp chúc mừng tôi nhưng lòng tôi chẳng thấy vui. Gần trưa, tôi kín đáo ngoắt Lương ra đầu hẻm.

- Chuyện gì bí mật vậy chị? - Lương lém lỉnh hỏi - Định tặng quà cho em hả?

Tôi nghiêm nghị:

- Hôm trước anh Sâm ghé phòng trọ của chị.
- Trời! - Mặt Lương rạng ra - Vậy là ảnh thích chị rồi.
- Bậy! Ảnh nghe chị bị sốt nên ghé thăm.
- Đó là ảnh kiếm có thôi. Muốn hỏi thăm thì gọi điện thoại được rồi.
- Ảnh có gọi. - Tôi tặc lưỡi, cố giữ giọng bình tĩnh - Nhưng không phải gọi cho chị.

Lương ngạc nhiên:

- Chứ ảnh gọi cho ai.
- Ảnh gọi cho nhỏ Tịnh.

Tôi thuật cho Lương nghe những gì xảy ra trong mấy ngày vừa rồi. Tôi cố nén ầm ức nhưng cái cách nhấn nhá trong giọng điệu vẫn cho thấy tôi đang hăng hái kể tội

Sâm. Lương biết Tịnh, vì nó từng đến chỗ tôi trọ nhiều lần.

- Bộ chị nghi anh Sâm và Tịnh có gì với nhau hả? -
Lương nhìn sững vào mặt tôi - Em nhớ Tịnh có bạn trai rồi mà. Anh chàng gì học trường kiến trúc, hay đưa đón nó đi làm đó.

- Hai đứa nó chia tay rồi.

Tôi đáp, và thở dài:

- Thật ra chị không nghi gì hết. Nhưng chị khó chịu khi bọn họ lén lút gặp gỡ sau lưng chị.

Lương lắc mái tóc học trò, nói như an ủi:

- Gọi điện thoại thì đâu có thể bảo là gặp gỡ?

Lương nói đúng. Gọi điện thoại thì không thể bảo là gặp gỡ. Nhưng đi ăn với nhau thì không thể nói khác đi.

Ba ngày sau, Tịnh khoe tôi:

- Anh Sâm mời em đi ăn tối nay đó, chị.

- Vậy hả em?

- Chị đi với em nha.

- Tối nay chị bận rồi.

Tôi hồ hững đáp, cố không nhìn về phía Tịnh. Tôi không muốn nó thấy mặt tôi đang méo đi từng phút một. Vậy là quá rõ! Tôi xót xa nghĩ. Đối với Sâm, hóa ra tôi không là gì. Anh chưa từng mời tôi đi ăn một lần, điều mà anh dễ dàng làm với cô gái anh chỉ quen mới có vài ngày. Tất cả những gì đẹp đẽ nhất, những gì tôi vẫn bắt gặp trong mơ, hóa ra chỉ là ảo ảnh, là những cuộc phiêu lưu tình cảm do tôi tự vẽ

ra. Tôi đã bị trí tưởng tượng cầm tù và tự nguyện để nó thao túng suốt một thời gian dài.

Tôi từng nghe ai đó bảo tình yêu là trò chơi của những sai lầm. Tôi không rõ tôi đã thật yêu chưa, nhưng sai lầm thì tôi có thừa. Tôi tự mua dây buộc mình, buộc luôn những kẻ vô can như Sâm, Tịnh vào đó và không ngừng làm phiền họ.

Bỗng chốc tôi ngạc nhiên nhận ra tôi không cảm thấy ghen tức hay giận hờn như những ngày qua. Cái đang bóp nghẹt trái tim tôi lúc này là sự buồn tủi. Là nỗi đắng cay. Bây giờ nhớ lại, tôi thất vọng nhận ra quan hệ giữa tôi và Sâm lâu nay dường như không có một điểm nhấn nào để có thể nghĩ là anh có tình cảm đặc biệt với tôi. Tất cả chỉ đơn giản là quan hệ giữa người dạy việc và người học việc. Ờ, tất cả chỉ có thế thôi.

- Em đi nha, chị.

Tịnh đeo túi xách lên vai, nhìn tôi nói, khi đồng hồ chỉ sáu giờ chiều.

- Em đi chơi vui vẻ.

Tôi nói, ngạc nhiên về sự bình thản của mình.

Nhưng tôi chỉ ngạc nhiên một giây thôi. Rồi tôi buồn bã nhận ra lòng tôi đang trống rỗng. Có lẽ đó là tâm trạng của người chấp nhận thua cuộc, sẵn sàng chúc mừng chiến thắng của đối phương một cách cao thượng.

Cô bé mơ mộng là tôi đó, bây giờ ngồi thu mình trong căn phòng nhỏ, lặng lẽ thăm dò lòng mình và âu sầu tự hỏi:

Thật ra tôi đang quan tâm đến điều gì? Tôi đang theo đuổi những giá trị nào trong cuộc sống? Tôi đến thành phố này, chịu đựng vất vả suốt một thời gian dài, rốt lại là vì điều gì hay vì ai? Học tập? Tìm kiếm công ăn việc làm? Giúp đỡ ba mẹ? Phát triển bản thân? Hay để tìm kiếm yêu đương? Tôi ngồi bất động suốt nhiều giờ liền, bỏ cả bữa tối, chỉ để thần thờ nhận ra mình đang lạc lối. Tôi nhận ra tôi đã phí quá nhiều thời gian và tâm trí để dọ dẫm trên con đường không phải của mình. Tôi như người đội nắng đội mưa cầm mặt cày bừa, cuối cùng nhận ra mình đang đổ mồ hôi trên cánh đồng của người khác.

Người khác đó, gần mười giờ tối mới đẩy cửa vào nhà, thấy tôi đang nằm quay mặt vào vách, khẽ hỏi:

- Ngủ sớm vậy, chị?

Tôi vờ ngủ, không trả lời, chỉ nằm im nghe tiếng chân Tịnh nhẹ bước vào phòng tắm.

Nếu như trước đây, cũng chẳng lâu la gì - chừng ba ngày trước thôi, tôi sẽ nôn nao thức đợi Tịnh về, sẽ hồi hộp quan sát vẻ mặt của nó, điệu bộ của nó, cả bước chân của nó, để đoán xem nó hào hứng đến mức nào sau khi gặp Sâm, rằng bọn họ đã nói hay đã làm những gì suốt bốn tiếng đồng hồ bên nhau - quãng thời gian quá thừa thãi cho một bữa ăn nhưng rất phù hợp với một buổi hẹn hò. Nhưng bây giờ, tôi chỉ muốn ngủ, thoát đầu là vờ ngủ nhưng rồi tôi bị sự mệt mỏi đánh gục lúc nào không hay.

Hôm sau đến quán, tôi không nói gì với Sâm về chuyện

anh mời Tịnh đi ăn. Chấp nhận vị trí của kẻ đứng ngoài lề, tôi bắt đầu tập xem chuyện giao du của Sâm không liên quan gì đến mình. Tôi sên si của ngày hôm qua đã chết rồi. Tôi xác định tôi đi làm ở quán ăn này là để kiếm sống.

Kể từ hôm đó, mỗi ngày tôi lẳng lặng chạy xe đi các chợ mua hàng, cố bắt đầu óc tập trung vào công việc và tránh xa Sâm càng nhiều càng tốt.

Lương vẫn âm thầm theo dõi tôi.

- Đạo này em thấy chị là lạ thế nào? - Một hôm nó thì thâm vào tai tôi.

- Là gì đâu!

Lương liếm môi:

- Chị và anh Sâm đang giận nhau hả?

- Làm gì có!

- Nếu không thì tại sao bây giờ quán mình có tới hai bộ mặt không biết cười?

Tôi không trả lời Lương, vì tôi không biết trả lời thế nào. Tôi kiếm cớ lảng đi chỗ khác, bất chấp ánh mắt dò hỏi của nó.

Tôi tránh bắt chuyện với Sâm nhưng do công việc, tôi không thể tránh mãi được.

Sáng hôm đó tôi ghé chợ Hòa Bình như thường lệ, ngạc nhiên thấy sạp cá của dì Ba Được trống trơn. Nhìn quanh không thấy dì đâu, tôi lo lẳng chạy sang hỏi chị Hội, chủ sạp kế bên:

- Dì Ba Được hôm nay nghỉ bán hà chị?

- Ừ.

- Chết em rồi. Dì nghỉ không báo trước, em biết làm sao bây giờ?

- Báo sao được mà báo! Hồi sáng vừa dọn hàng ra, thành玲 bả bị đột quỵ, chồng bả chở bả đi bệnh viện rồi. - Đang nói, chị Hội chợt nhận ra tôi - À, em là mối quen của bà Ba phải không?

- Dạ, ngày nào em cũng lấy cá ở đây.

Chị Hội chỉ tay xuống gầm quây:

- Cá của bà Ba tụi chị sợ hư nên đóng hết vô thùng giùm bả, xếp đầy nước đá ở trống rồi nhét dưới gầm này nè.

Tôi chưa hết ngỡ ngác, chị đã phẩy tay nói tỉnh bơ:

- Em cứ lôi hết cá trong thùng ra đi, rồi muốn lấy thứ gì thì lấy. Chuyện tiền bạc, em chờ bà Ba xuất viện về rồi tính. Bây giờ bả vô bệnh viện rồi, tụi chị không biết gì hết á.

Tôi ngân ngừ:

- Hay em ở đây đợi chồng dì Ba về?

- Ông Ba ổng có biết gì đâu. Em gặp ổng cũng như không.

Lần đầu tiên gặp tình huống này, tôi lúng túng không biết phải làm thế nào. Tôi đi tới đi lui, đầu xoay như chong chóng. Nếu tôi đi về tay không, thế nào Sâm cũng mắng. Nhưng thò tay vào thùng lấy cá khi dì Ba vắng mặt, tôi lại ngại.

Cuối cùng tôi đành làm cái chuyện tôi không muốn chút nào là gọi điện thoại cho Sâm. Sau khi nghe tôi trình bày, Sâm nói:

- Cô cứ lấy phần cá của mình đi.
- Cứ lấy tự nhiên hả anh?
- Ờ. Nhưng cô khoan về đã chờ một chút xem có mối nào tới lấy cá nữa không.
- Chi vậy anh?
- Đợi các mối quen lấy phần của họ rồi, cô xem còn bao nhiêu cá trong thùng, cứ chở hết về cho tôi. Tiền bạc tính sau.

Nghe lời Sâm, tôi chở cá về nhưng lòng không ngót thấp thỏm. Tôi không biết Sâm nghĩ gì mà mua nhiều thế, nhất là làm sao tiêu thụ hết số cá dôi ra.

- Mua gì nhiều vậy anh? - Vừa gặp Sâm, tôi hỏi ngay.
- Mua giúp dì Ba. Sau khi giao hàng cho các mối quen, phần lớn cá còn lại dì dành để bán lẻ trong ngày. Hôm nay đóng quầy, số cá này thế nào cũng hư.
- Nhưng mình lấy nhiều vậy bán sao hết?
- Bán không hết thì nấu cho nhân viên ăn. - Sâm nói, giản dị.

Bếp ăn của quán xưa nay vẫn nấu cơm miễn phí cho nhân viên. Ai làm ca sáng thì được phục vụ cơm trưa, ai làm ca chiều thì được phục vụ cơm tối. Người nào làm từ sáng đến tối thì ăn ngày hai bữa tại quán.

Tự nhiên tôi cảm thấy vui. Như trước nay, Sâm hay có những cách ứng xử khiến tôi phải ngẫm nghĩ. Nếu không có chuyện của Tịnh, mối quan hệ giữa tôi và anh có lẽ sẽ ấm áp hơn nhiều. Nhưng cuộc sống là vậy, tôi thở dài, trong xã hội, trong gia đình, trong các mối quan hệ và ngay trong tâm hồn ta đôi khi vẫn xuất hiện những vết nứt gây mà ta không hề chờ đợi.

Sâm cắt ngang luồng suy nghĩ trong đầu tôi:

- Bây giờ tôi và cô quay lại chợ Hòa Bình.
- Ngay bây giờ hả anh?
- Ờ. Tôi nghĩ chồng dì Ba lúc này đang ở ngoài đó.

Sâm chở tôi trên chiếc Wave anh mới sắm sau khi nhường chiếc Cúp 81 lại cho tôi. Đây không phải là lần đầu tiên tôi đi chung xe với Sâm, nhưng lần này tôi không thấy thoải mái lắm. Nếu như trước đây, tâm trạng tôi có thể đã khác, thậm chí trái tim tôi sẽ ca hát dọc đường đi, tâm trí tôi sẽ không ngừng suy diễn chuyện này theo chiều hướng có lợi nhất cho những gì tôi đang rứt rứt ấp ủ. Nhưng bây giờ cây mơ mộng trong hồn tôi đã héo. Tôi không còn nghĩ ngợi lung tung. Tôi không muốn cá cược với tương lai của mình nữa.

Đúng như Sâm đoán, khi chúng tôi tới chợ, đã thấy chồng dì Ba đang loay hoay thu dọn đồ đạc chỗ sạp cá của vợ.

- Sức khỏe dì sao rồi, dượng? - Sâm thắc thỏm hỏi.

- Bả qua cơn nguy kịch rồi. Chắc vài bữa nữa bác sĩ sẽ cho về. Sắp tới chỉ cần nằm nhà uống thuốc thôi.

- May quá! - Sâm thở phào - Dượng nói dì Ba cứ ở nhà nghỉ ngơi đi. Khi nào khỏe hẳn hãy ra chợ.

- Chợ búa gì nữa! - Dượng Ba chép miệng - Sau vụ này, chắc bả nghỉ luôn. Mấy đứa con đâu có cho mẹ nó buôn bán nữa.

Sâm tặc tặc lưỡi, không nói gì nhưng trông anh có vẻ buồn. Hụt hắng nữa. Tôi biết, nếu dì Ba nghỉ bán chắc Sâm tiếc lắm.

- Giờ sao đây, anh? - Tôi nhìn Sâm.

- Cô tính tiền cá cho dượng Ba đi. Gửi thêm cho dượng ít tiền để phụ lo thuốc men cho dì Ba.

Đúng như chị Hội nói, về chuyện tiền bạc dượng Ba ù ù cạc cạc. Tôi phải tính giùm dượng giá cả từng loại cá rồi theo sổ ký lô mà nhân lên.

Lúc tôi và Sâm ra khỏi chợ, mặt trời đã gần đứng bóng nhưng tôi không thấy đói. Cứ nghĩ đến chuyện sắp tới không gặp dì Ba Được nữa, tự nhiên tôi thấy cay cay nơi sống mũi. Tôi và dì chỉ là bạn hàng nhưng mối quan hệ đó được thời gian bồi đắp thành mối giao tình thân thiết hơn nhiều so với mối quan hệ giữa người mua và người bán thông thường.

Tự nhiên tôi nhớ đến chị Dần, cô Mười, chị Diệp, dì Hai Anh... những mặt người thân thuộc, và tôi nhận ra không

biết từ lúc nào họ đã trở thành một phần của cuộc đời tôi.

Đối với tôi hóa ra chợ không chỉ là nơi mua bán mà chính là không gian sống của tôi lâu nay.

Ngày hôm đó, Sâm chở tôi đi lòng vòng các chợ để tìm người thay thế dì Ba Được.

Đi với Sâm mới thấy anh chọn mỗi hàng giống như phụ nữ chọn lựa quần áo: Được kích cỡ thì không bằng lòng màu sắc. Được màu sắc thì chê chất liệu vải. Được chất liệu vải thì không thích kiểu dáng. Tóm lại là kỹ lưỡng kinh hoàng. Nhưng tôi chẳng lạ gì Sâm nữa. Tôi nhớ có lần anh hỏi tôi “Cô biết tôi ghét nhất thói xấu nào của con người ta không?”. “Em không biết”. “Thói cầu thả”. Anh mím môi “Thói cầu thả có thể làm chết người đó, cô”.

Cuộc tìm kiếm tốn nhiều thời gian đến mức Sâm phải chở tôi vào một quán cơm ven đường để ăn trưa trước khi đi tiếp.

Như vậy, rốt cuộc cũng đến lúc Sâm mời tôi đi ăn nhưng tôi không thấy hào hứng hay cảm động. Sâm đi ăn với tôi khác xa lần Sâm đi ăn với Tịnh. Đó chỉ là một bữa ăn tình thế. Chúng tôi ghé vào quán ăn giống như tài xế ghé vào trạm xăng đổ nhiên liệu. Ăn để cho no chứ không phải để kiếm có tâm tình. Chúng tôi ngồi bên nhau như hai đứa con trai hoặc hai đứa con gái và cho đến khi rời quán, thời gian

tôi nhìn vào đĩa cơm của mình nhiều hơn là nhìn Sâm. Nếu cả hai có trò chuyện đôi câu cũng chỉ xoay quanh đề tài nhân sự.

- Em thấy chị bán cá ở chợ An Đông cũng được mà anh.

Sâm gật gù:

- Tính tình chị ấy hiền lành, thật thà. Nhưng tôi chưa biết cá chị ấy bán có tươi ngon không.

Sâm bảo tính thật thà phải đi kèm với tính kỹ lưỡng mới thực sự đáng tin.

- Kỹ lưỡng là sao?

- Là họ cũng phải cẩn thận chọn lựa nơi cung cấp như mình chọn họ. Họ phải chịu khó dùng miệng để đánh giá chất lượng món hàng, nếu không họ sẽ không chọn được nhà cung cấp uy tín.

Bây giờ thì tôi hiểu tại sao ghé sạp nào Sâm cũng mua mỗi loại cá vài con, bỏ riêng vào từng túi ni-lông. Anh sẽ đem cá về, nấu nướng, chế biến và ăn thử. Sẽ mời vài người khác trong quán cùng ăn. Rồi tập hợp ý kiến, nhận xét, so sánh, đánh giá. Cuối cùng là quyết định.

Tôi khá bất ngờ khi ba ngày sau Sâm quyết định lấy cá của chị Ký ở chợ Hoàng Hoa Thám.

Tôi dè dặt nói:

- Em thấy cá chỗ chị Ký giá cao hơn mấy chỗ khác.

- Cá chỗ chị Ký là ngon nhất, chị ấy mua giá cao dĩ nhiên phải bán giá cao. Mình lấy mắc một chút cũng không sao.

Mặc dù đã ở bên Sâm lâu ngày và biết khá rõ tính cách của anh, tôi vẫn không ngừng bị anh chinh phục. Nếu không để chuyện tình cảm chi phối, tôi sẵn sàng chấm anh ở thang điểm cao nhất so với những người tôi từng có cơ hội làm việc chung. Càng ngày tôi càng nhận ra Sâm là người không thích đặt ra giới hạn cho mình. Anh luôn cố làm những gì tốt nhất có thể trong việc phục vụ khách hàng. Anh chấp nhận lợi nhuận có thể bị sụt giảm để tạo dựng thương hiệu và uy tín lâu dài. Đặc biệt, anh làm điều đó một cách bình thản, như mọi thứ đương nhiên phải thế, với một nhiệt tình không đổi.

Có lẽ nhờ vậy mà quán ngày càng đông khách. Gần đây có thêm khách du lịch theo đoàn. Mỗi tháng vài ba lần, khách đi tour đều đặn ghé quán. Xe thả khách ngoài đầu hẻm, đợi khách ăn xong tiếp tục chở đến các điểm vui chơi, mua sắm.

Hôm nào xe du lịch chở khách tới, quán gần như không còn một chỗ trống. Thực khách chậm chân phải xếp hàng chờ tối lượt. Lương kể miệng vào tai tôi, cười hí hí “Kiểu này chắc bọn mình sắp được tăng lương”.

Chợ Hoàng Hoa Thám không xa chỗ tôi trọ cho lắm. Tôi ở ngã ba Bà Quẹo, sáng dậy chạy thẳng đến chợ Bà Hoa lấy cá ruộng chỗ chị Diệp, tạt qua chợ Hoàng Hoa Thám lấy cá

biển chỗ chị Ký, sau đó ghé chợ Nguyễn Tri Phương lấy gà chỗ chị Dần rồi sang chợ An Đông lấy hột vịt chỗ dì Hai Anh. Bốn ngôi chợ này gần như nằm trên một cung đường, Dĩ nhiên sau khi chở hàng về quán, tôi phải chạy một vòng nữa để ghé chợ Bến Thành và vài ngôi chợ khác.

Có lần tôi hỏi Sâm:

- Đi chợ chở hàng đâu phải là chuyện nhẹ nhàng, sao anh không phân công cho tụi con trai?

- Con trai đâu phải đứa nào cũng cẩn thận và lì lợm giống như tôi. - Sâm nhún vai - Lấy thịt cá ở các mối quen thì không sao. Nhưng khi mua các thứ lật vặt như bí, dưa hay các loại cà, tụi nó đâu có thêm lựa như cô hay cô Lương.

Thấy tôi ngẩn mặt vẻ không hiểu, Sâm tặc lưỡi:

- Tụi con trai là chúa sĩ diện, mắc cỡ. Lựa tới lựa lui, tụi nó sợ bị trêu. Chủ sạp chỉ nói một câu “Đàn ông con trai gì mà kỹ quá vậy mày!”, có đứa đã đỏ mặt tía tai liệng ngay trái khổ qua trên tay xuống. Đã vậy, nhiều đứa tính rất ẩu. Gửi xe ở bãi sợ lâu, tụi nó cứ cưỡi xe chạy lòng vòng quanh chợ, thấy quây rau củ nào bày ngoài rìa là chống chân xuống đất, hét vọng vào “Cho con năm trái bí, cô ơi!”, “Lấy cho em ba ký dưa đi, chị!”. Đợi người ta bỏ hàng vô bịch xách ra, tụi nó liệng đại vô giỏ xe, chẳng thèm kiểm tra. Lúc đem về đổ ra, trái thì cong, trái thì dẹt, trái thì sâu. Cô cũng biết rồi đó, tôi là tôi tối kỵ mấy đứa hời hợt, qua loa, cầu thả. Sai tụi nó đi chợ, thà tôi đi còn hơn.

Tôi phì cười nhớ đến tụi con trai trong quán. Tụi nó hầu hết là sinh viên, có đứa ra trường có đứa đang còn đi học. Mặt mày đứa nào cũng sáng sủa, trắng trẻo thư sinh. Nếu tôi là tụi nó, chắc tôi cũng không đủ can đảm đứng mân mê cầm lên đặt xuống từng trái cà, trái dưa trước ánh mắt cười cợt hay khó chịu của những người bán hàng.

Bất giác tôi liếc Sâm:

- Như vậy chắc anh không phải là con trai.
- Cô định ám chỉ gì đó?
- Em đâu có ám chỉ gì. Tại em thấy tính anh kỹ lưỡng. Cũng không ngại các bà các cô xì xào, chọc ghẹo.
- Tôi từng nói với cô rồi. Tôi không ở trong số những người lúc nào cũng căng ra xem thiên hạ bàn tán gì về mình.

Bất giác tôi nhớ lại lời Sâm nói hôm trước “Tôi không ngốc đến mức để dư luận nhốt tôi vào lồng và mặc sức hành hạ”. Có lẽ Sâm đã sống đúng với quan niệm của anh. Sâm chẳng may may bố rồi khi đám nhân viên trong quán cố tình ghép đôi tôi với anh. Anh chẳng buồn che giấu mối quan tâm anh dành cho Tịnh. Và tất nhiên, anh cũng không bận tâm tôi nghĩ gì.

Dạo gần đây, Sâm thỉnh thoảng vẫn ghé phòng trọ của tôi dù tôi đã hết bệnh từ lâu. Dĩ nhiên anh chỉ ghé sau năm giờ, vào những ngày Tịnh nghỉ ca chiều. Nhiều hôm anh rủ tôi và Tịnh đi ăn nhưng tôi thường viện cớ để ở nhà. Hôm nào phải đi lấy lệ vì không thể từ chối mãi, tôi chỉ ngồi lơ

đăng gấp thức ăn, chốc chốc góp chuyện khi Sâm hoặc Tịnh hỏi tôi điều gì đó.

Những lúc đó, lòng tôi không vui cũng không buồn. Tôi không cần phải quá cố gắng để không phá hỏng không khí của bữa ăn. Tôi ngồi đó, trên chiếc ghế thứ ba, làm một người thứ ba - nhưng không phải trong tư cách một người phá đám cố kéo về phía mình tấm chăn vốn chỉ đủ đắp cho hai người.

Có lẽ nhờ tôi biết cách tự thu xếp với chính mình, quan hệ giữa tôi và Tịnh thời gian qua không tốt lên nhưng cũng không xấu đi. Dù có Sâm xen vào giữa hai đứa tôi, tôi không thấy mình ghét Tịnh. Tôi không phủ nhận khi phát hiện ra mối quan hệ giữa Sâm và Tịnh, tâm trạng tôi rất tệ. Tôi cảm thấy hậm hực như bị cả thế giới hùa vào bịt mắt. Nhưng sau khi bình tĩnh nghiền ngẫm mọi thứ, tôi dần cởi trói được cho mình. Nhưng sợi dây buộc đó, thỉnh thoảng vẫn buồng bĩnh quẩn lấy đầu óc tôi. Đó là lúc tôi bắt gặp mình cay đắng: Tôi từ chối Quyền, anh trai Tịnh, bây giờ đến lượt Tịnh giành lấy giấc mơ của tôi - phải chăng đó là sự trả thù của số phận? Nhưng rất may ý nghĩ u ám đó trôi qua rất nhanh và tôi không bị nó dày vò như tôi vẫn lo lắng. Dầu sao trong mắt tôi, Tịnh vẫn là một cô gái đặc biệt. Không phải đứa con gái nào ở trong hoàn cảnh sung túc như nó cũng quyết chọn cho mình lối sống tự lập, và tôi đoán ba mẹ nó chẳng vui vẻ gì khi thấy nó cày ải mỗi ngày để kiếm từng đồng trong khi nó có thể ngủ trên đồng vàng

mà không cần phải động tay động chân, nếu nó muốn.

Có lẽ Sâm thích Tịnh vì lý do này. Tôi thầm nghĩ. Hồn nhiên cũng là một điểm cộng của Tịnh. Hồi Tịnh mới quen Sâm, tôi rất bức mình khi mỗi lần đi ăn với Sâm về, Tịnh thường huyền thuyên Sâm thế này, Sâm thế kia, Sâm hỏi em thích ăn món gì, thích nghe loại nhạc nào, có thường về quê hay không. Thoạt đầu tôi nghĩ Tịnh chọc tức tôi. Nhưng về sau tôi biết là do nó vô tâm. Sau nhiều lần để ý, tôi thấy vẻ mặt của nó lúc đó giống với vẻ mặt của một đứa trẻ sung sướng khoe bánh kẹo hay đồ chơi hơn là vẻ mặt của kẻ muốn đóng đinh người khác vào tường. Chắc Tịnh không biết tôi hay nghĩ ngợi về Sâm! Ờ, làm sao Tịnh biết được khi ngay cả tôi cũng không xác định được tình cảm của mình. “Anh Sâm là ai vậy chị? - Anh Sâm á? - Dạ. Tối qua chị mê sảng cứ gọi tên anh Sâm. Em nghi ảnh là người yêu của chị quá à. - Em đừng có nghĩ bậy! Sâm là sếp của chị. Có lẽ tối qua bị sốt, chị lo anh Sâm sẽ la chị nếu chị nghỉ làm bất thành linh nên nói mớ đó thôi”. Tôi dở cười dở mếu khi nhớ lại mẫu đối thoại hôm nào giữa tôi và Tịnh. Một đứa có tâm tính trẻ con như Tịnh thế nào cũng tin những lời tôi nói. Chắc vậy! Nếu không, nó sẽ không hào hứng bô bô về Sâm trước mặt tôi.

Mẹ tôi lại gọi điện thoại cho tôi. Lần này tôi không tìm có để cúp máy đột ngột. Đúng như tôi nghĩ, sau vài câu đưa đẩy “Con khỏe không?”, “Con ăn ngủ được không?”, mẹ tôi lái câu chuyện đến chỗ mà tôi đã biết trước:

- Con đã quyết định chuyện đi làm chỗ chú thằng Sẹo chưa?

- Vẫn chưa, mẹ à.

- Thôi, chuyện đó con trả lời sau cũng được. - Mẹ tôi dễ dãi.

-Dạ.

- Nhưng còn chuyện ông Bảy Sớm muốn hỏi con cho thằng Sẹo, con tính thế nào?

- Từ từ con tính.

- Từ từ là bao lâu?

Tự nhiên tôi buột miệng:

- Dạ, tháng sau con trả lời.

“Dạ, tháng sau con trả lời.”

Khi trả lời mẹ tôi như vậy, tôi có cảm giác đôi môi tôi đã hoạt động nhanh hơn ý nghĩ của tôi. Tôi không hiểu tại sao tôi lại hứa với mẹ tôi điều đó. Tôi đã bao nhiêu lần kiểm soát hoãn khi ba mẹ tôi nhắc đến chuyện lấy chồng và tôi luôn đinh ninh tôi sẽ là người chiến thắng trong cuộc đua xem ai kiên trì hơn ai này.

Nhưng rồi tôi đã nói “tháng sau con trả lời”, nghe như một cái gạt đầu. Thật là điên!

Phải chăng ngoại cảnh đã tác động tới tâm trạng của tôi? Tôi bâng khuâng nghĩ, khi nhớ tới đôi thực khách quen thuộc. Cách đây một tuần, khách nam ghé quán. Lần đầu tiên tôi thấy ông vào quán không để ăn gì. Chỉ đứng giữa nhà, oang oang:

- Chú báo tin vui cho tụi con nè.

Lương lấu tấu:

- Chú và cô sắp cưới nhau hả chú?

- Chà, con nhỏ này! Chú ít thấy ai vừa đẹp vừa thông minh như con!

Lương cười tíť mắt:

- Dạ, nhiều người cũng khen con vậy đó chú.

Sâm hỏi:

- Bữa nay chú tới đưa thiệp cưới cho tụi con hả?

- Chưa. - Khách tặc lưỡi - Chú và cô đã định in thiệp cưới nhưng còn kẹt cái địa điểm.

- Là sao hả chú?

- Chú và cô muốn tổ chức đám cưới tại quán tụi con. Dẫu gì đây cũng là nơi ghi dấu nhiều kỷ niệm của cô chú. Nhưng chú phải hỏi tụi con trước.

Sâm chưa kịp đáp, Lương đã vọt miệng:

- Chắc không được đâu chú ơi. Quán tụi con nhỏ xíu à.

- Nhỏ thì mình làm quy mô nhỏ. Chú và cô chỉ mời tụi con và những bạn bè thật thân thiết thôi.

- Vậy bữa đó tụi con phải treo bảng nghỉ bán hả chú?

- Cứ bán bình thường. Tụi con bán bên khu A, còn đám cưới tổ chức bên khu B. Vậy là ổn!

- Không ổn đâu, chú ơi. - Vẫn Lương trả lời, trong bọn nó là đứa thân thiết với đôi thực khách này nhất - Nếu quán không đóng cửa, tụi con phải phục vụ khách, đâu có dự đám cưới của cô chú được.

- Chà, rắc rối hê. - Khách sờ cằm, phân vân - Hay là bữa đó mình đóng cửa?

- Đóng cửa cũng vậy à. Tụi con không thể vừa lăng xăng phục vụ đám cưới vừa ngồi một chỗ đóng vai khách mời

của chính đám cưới đó được.

Sâm mặc cho Lương đối đáp. Anh đứng bên cạnh, nhìn khách bằng ánh mắt áy náy.

Chuyện lâm vào bế tắc. Khách vò đầu, thở hắt ra:

- Căng hè. Vậy để chú về bàn lại với cô.

Tôi không biết khách sẽ bàn lại với vị hôn thê của mình như thế nào và rốt cuộc thì đám cưới của họ sẽ tổ chức ở đâu nhưng trong khoảnh khắc đó tôi cảm thấy mình giống như chú gấu ngủ đông bị đánh thức. Tôi nhận ra tôi đã chìm đắm quá lâu trong câu chuyện cổ tích của chính mình. Tôi đã tự kể cho mình hàng đêm câu chuyện đẹp để đó, đã bị nó huyễn hoặc đến mức bỏ ngoài tai những kế hoạch của ba mẹ để rồi thất vọng nhận ra tôi chỉ góp mặt ở phần đầu câu chuyện và hoàn toàn vắng bóng ở phần kết thúc. Chàng bạch mã hoàng tử cuối cùng rồi cũng đến, nhưng chàng đến với Tịnh, con gái ông Mười Thái, cô bạn chung phòng trọ với tôi.

Còn tôi, với hoàn cảnh éo le của mình, đã rất giống hình ảnh một học sinh bỏ lớp ngay khi học kỳ một vừa mới bắt đầu. Trong bộ phim tình cảm được đạo diễn bởi bàn tay của thần may rủi đó, hóa ra tôi chỉ là một nhân vật phụ ngớ ngẩn, chết ngay từ cú vấp té đầu tiên ở cảnh đầu tiên. Cũng may là khi đã thoát ra khỏi vai diễn khốn khổ của đời mình, tôi kịp nhận ra tôi không có lý do gì để nấn ná trước lời gợi ý của ba mẹ và lời hứa đầy quyết tâm “tháng sau con trả lời” có lẽ là thông điệp tôi muốn gửi cho chính bản thân

mình.

Tịnh vẫn luôn thức dậy mỗi ngày trong dáng vẻ phơi phới yêu đời. Trừ những khi nhắc đến phòng khám tai mũi họng, là cái nơi càng nhắc nó càng chán, Tịnh lúc nào cũng hiện ra với vẻ rạng rỡ của một cô gái đang yêu. Tóc xoăn, môi đỏ, đôi mắt long lanh như hai vì sao đang chuẩn bị đổi ngôi, Tịnh càng ngày càng giống các cô gái mắt to bước ra từ truyện tranh Nhật Bản và điều đó khiến tôi cảm thấy cổ nứu kéo giấc mơ của mình là một việc vô ích. Trước khi mối quan hệ giữa Sâm và Tịnh xảy ra, tôi luôn tự tin về vẻ bề ngoài của mình, chỉ đến khi niềm tin đó lung lay thì tôi mới biết bọn con gái có chút nhan sắc bao giờ cũng thích cộng thêm điểm cho ngoại hình của mình, rồi đến một ngày chúng sẽ như tôi, buồn bã nhìn thực tế lạnh lùng trừ đi từng điểm một.

Cho đến hôm nay, Tịnh vẫn chưa biết gì nhiều về tôi. Nó không biết ba mẹ nó từng dám hỏi tôi cho anh trai nó. Nó không biết tôi từng học chung với Quyền và ghét thằng này vô hạn. Tịnh cũng không biết mẹ tôi hiện nay đang làm thuê cho vựa trái cây của ba mẹ nó. Theo như Tịnh vô tình kể mới đây, thằng Quyền hiện đang sống ở Đà Nẵng. Quyền đang quản lý một khách sạn ông bà Mười Thái mua cho nó để mong thằng con lêu lổng biết chí thú làm ăn. Cũng là cách giam chân con mình trong hình thức thô sơ nhất.

Một hôm Tịnh hồn nhiên rủ tôi:

- Hai ngày nữa em về quê. Chị về chung với em không?

Tôi cũng đang định về nhà. Ngày mai quán sẽ tạm thời nghỉ bán một tuần để lát gạch lại nền nhà, sơn lại tường và sắp xếp lại các đường ống dẫn nước.

- Em nghỉ phép thường niên hả?

- Không. Mẹ em ốm, em phải về thăm.

Tôi và Tịnh cùng huyện nhưng ở hai xã khác nhau. Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ ghé nhà nó. Cũng không có lý do gì để ghé, nhất là thằng Quyền đang ở đó. Nghĩ đến chuyện chạm mặt thằng này, đặc biệt sau lần nó đòi ba mẹ nó hỏi cưới tôi cho nó, tôi nghe gai ốc nổi khắp người.

Tịnh tất nhiên không biết chuyện oái oăm đó. Về nhà hôm trước, hôm sau nó điện thoại cho tôi:

- Hôm nay chị rảnh không, qua nhà em chơi!

Lời mời của Tịnh khiến tôi bất giác đưa tay véo má mình một cái. Xưa nay, dù trọ chung phòng, tôi và Tịnh không thân thiết đến mức tôi qua nhà nó hay nó qua nhà tôi mỗi khi hai đứa về quê. Kể cả những ngày lễ Tết, Tịnh cũng chưa từng rủ tôi ghé nó chơi. Hôm nay con nhỏ này làm sao thế nhỉ? Tôi chép miệng, lấp lửng:

- Để chị xem ba mẹ có kêu chị làm gì không đã. Rồi chị trả lời em sau.

Đến nhà nhỏ Tịnh lúc này, tôi không sợ gặp thằng Quyền. Tôi cũng không sợ vợ chồng ông Mười Thái nhận ra tôi. Chắc chắn họ không biết đứa con dâu hụt của họ mặt ngang mũi dọc ra sao. Nhưng thật lòng tôi không cảm thấy

hào hứng khi nghĩ đến chuyện ghé nhà Tịnh. Sau những gì đã xảy ra, tôi không ghét Tịnh nhưng dĩ nhiên tôi cũng không yêu nó hơn. Làm sao bạn có thể yêu kẻ vừa chen ngang vào đời sống tình cảm của mình? À, một kẻ đang yêu thì họ nhìn đời như thế nào nhỉ? Thốt nhiên tôi lẩm bẩm. Chắc họ sẽ thấy cuộc đời đẹp lên trong mắt họ. Cây mộng mơ trong hồn họ sẽ trở hoa. Và trong lòng họ chắc chắn sẽ có chim về hót. Nghĩa là hoàn toàn khác với tâm hồn héo úa của tôi. Tôi chợt nhớ hai câu thơ trong bài thơ mới nhất của Lương:

*Trong hồn tôi hoa trái rụng âm thầm
Khu vườn cũ ong thôi về làm tổ*

Khi Lương khoe tôi bài thơ của nó vừa được đăng trên báo Áo Trắng, tôi tắc lưỡi:

- Thơ buồn vậy em. Em đang thất tình hà?
- Đâu có. - Lương toét miệng ra cười - Em nhìn người khác yêu và tưởng tượng ra thôi.
- Tao đập mày nghe, con quỷ con!

Tôi nạt Lương mà lòng chùng xuống. Đúng rồi, chỉ có hồn tôi là mỗi mọt về xây thành. Còn Tịnh, chắc lồng ngực thanh xuân của nó đang căng phồng và trái tim nó đang đập từng hồi rộn rã. Con người nó trở nên lấp lánh vui tươi cởi mở. Người ta bảo đó là tâm trạng khi yêu. Khi yêu, người ta muốn ôm cả thế giới vào lòng. Và người ta muốn

rủ người khác đến chơi nhà.

Trong khi tôi đang đắn đo không biết có nên nhận lời của Tịnh hay không, mẹ tôi kêu tôi, bảo:

- Con đem chục cam này qua biếu bà Mười Thái giùm mẹ. Nghe nói bà đang ốm.

Tôi nhăn nhó:

- Người ta là chủ vựa trái cây, mẹ tặng cam khác nào chở củi về rừng.

- Thì biết vậy. Nhưng đây là mình bày tỏ tấm lòng.

Tôi tìm có thoái thác:

- Con không biết nhà bà Mười Thái.

- Đường ở trong miệng chứ đâu. Nhà bà Mười Thái cả huyện này ai chẳng biết.

- Sao mẹ không đi mà sai con? - Tôi tiếp tục vùng vằng.

- Con bé này! Hôm qua mẹ bị dừa hấu rớt trúng chân, còn ê ẩm đây nè.

Nhà bà Mười Thái ở ngay huyện lỵ. Nhà của khu đó san sát, sầm uất hơn chỗ tôi nhiều. Thỉnh thoảng tôi vẫn theo mẹ đi chợ huyện nhưng tôi chưa lần nào bước chân vào nhà bà Mười Thái, kể cả khi biết bà là mẹ của Tịnh.

Đó là ngôi nhà ba tầng mái nhọn, tường quét vôi trắng, với những bao lơn hình lục lăng nom rất kiểu cách. Sân rộng, bao quanh bởi hàng rào lắp bằng những thanh kim loại trắng. Ngay cạnh hai trụ cổng bằng đá hoa cương là hai trụ đèn cao có lẽ để thắp sáng ban đêm. Dây trang leo

um tím phủ kín hàng rào, hoa màu tím hồng chen chúc với huỳnh anh vàng rực rỡ.

Trước khi đi, tôi không gọi điện cho Tịnh, định gây bất ngờ. Nhưng đến đây rồi thì tôi lại ngại vào nhà. Tôi dừng xe tuốt đằng xa, tắt máy nhưng vẫn ngồi trên yên, ngập ngừng đưa mắt nhìn ngôi biệt thự sang trọng. Mình có nên vào không nhỉ? Vào thì sao, không vào thì sao? Mà tại sao lại không vào khi mình đã chạy đến tận đây? Tôi tự hỏi, hoang mang, lúng túng, cảm thấy đầu óc ngu đi từng chút một. Đang bản thân nghĩ ngợi, người tôi chợt run lên khi chợt nhớ ra vợ chồng bà Mười Thái có thể không biết mặt tôi nhưng khi nghe tôi xưng mình là con bà Cẩm, tên của mẹ tôi, thế nào họ cũng sẽ biết tôi chính là đứa con gái đã từ chối con trai họ. Lúc đó không biết họ sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt như thế nào, và họ có sẽ buông lời mỉa mai hay trách tôi không. Ờ, mẹ mình lắm cảm đã đành, còn mình sao không nghĩ ra chuyện này từ sớm nhỉ?

- Về thôi!

Tôi bặm môi, đưa tay bật công tắc xe. Nhưng tôi vẫn chưa nổ máy ngay. Khi tia nhìn chạm phải giỏ cam đang treo ở sườn xe, tôi lại ngần ngừ. Nếu không đưa giỏ trái cây này cho bà Mười Thái, tôi không biết phải trả lời như thế nào với mẹ tôi.

Đang tiến thoái lưỡng nan, tôi bỗng giật bắn người khi nhìn thấy Sâm. Thoạt đầu tôi không nghĩ đó là anh. Sâm không thể xuất hiện ở đây được. Vào giờ này lẽ ra anh đang

bạn tối mày tối mặt ở Sài Gòn để hướng dẫn, kiểm tra, đôn đốc chuyện chỉnh trang quán xá. Tại sao anh bỏ hết công chuyện để đến một nơi xa xôi như thế này và đến làm gì? Tôi đưa tay dụi mắt hai ba lần. Đến lần thứ ba thì tôi biết mình không trông lầm.

Vẫn trong bộ dạng thầy giáo làng với quần tây áo sơ mi tay dài, lần này thêm chiếc nón vải thùm thụp kéo xuống tận trán, Sâm đứng lấp ló trước hàng rào nhà bà Mười Thái. Không nhìn thấy chiếc xe nào bên cạnh, tôi đoán anh đi bộ tới đây. Đang thắc mắc, tôi bỗng đưa tay lên gõ đầu mình một cái: Ngụ ời là ngu! Sâm mò xuống tận dưới này dĩ nhiên là để đi thăm mẹ Tịnh. Nghe tin mẹ bạn gái bị ốm, chàng trai nào mà không tận dụng cơ hội để ghi điểm trong mắt người mình yêu. Bất giác tôi thấy mình ghen tị với Tịnh, vừa ngạc nhiên về sự ghen tị đó. Về chuyện tình cảm, tôi đã buông tay, đã gẫn như không còn vướng bận gì. Nhưng bây giờ lòng tôi lại cồn lên cảm giác khó chịu. Tôi cắn môi, khẽ lúc lắc đầu và tự giải thích: Có lẽ những cảnh gai mắt như thế này diễn ra sau lưng không làm con người ta rơi vào tâm trạng tồi tệ như khi chúng đập thẳng vào mắt.

Tự nhiên tôi nghĩ đến thằng Sẹo, một hình bóng mờ lung mà tôi biết thế nào ba mẹ tôi cũng sẽ nhắc tới trước ngày tôi quay lại Sài Gòn. So với Sâm, dù sao thằng Sẹo cũng chưa từng làm tổn thương tôi, trừ lần duy nhất nó kiên quyết không cho tôi lại gần sau ngày mẹ nó mất. Ờ,

chỉ có một lần đó thôi.

Sâm vẫn đứng thập thò trước hàng rào nhà bà Mười Thái, kiên nhẫn giấu mình sau dãy dây leo, đưa mắt nhìn vào bên trong qua kẽ lá. Anh đứng đó có lẽ đã hơn mười lăm phút nhưng tôi ngạc nhiên thấy anh không gọi cửa, cũng không đưa tay nhấn chuông. Tôi nhú mào: Đã đến tận đây rồi, sao Sâm không gọi điện thoại cho Tịnh ra đón? Hay anh muốn dành cho Tịnh sự bất ngờ? Hay như mọi chàng trai đang yêu, khi đến nơi thì anh lại rụt rè không dám vào nhà?

Đợi thêm một lúc, tôi có cảm tưởng như Sâm đang rình rập điều gì, và tôi bất giác đỏ mặt nhận ra tôi cũng đang rình rập Sâm.

Để đỡ ngượng, dù là ngượng với chính mình, tôi quyết định nổ máy xe và chầm chậm chạy về phía trước. Hơn nữa tôi cũng không tìm ra lý do để đứng lì ở đây. Đã tự rạch ròi với mình về chuyện tình cảm, tôi đâu có cần phải tránh mặt Sâm. Nếu muốn trở thành một người mạnh mẽ, tôi buộc phải bắt đầu cư xử như một người mạnh mẽ. Chưa kể lúc này tôi lại đang có chuyện nhờ Sâm.

Nghe tiếng xe phía sau, Sâm giật mình ngoảnh lại và

mặt anh lộ vẻ sùng sốt khi nhìn thấy tôi.

- Cô... cô... đi đâu đây?

Tôi ngạc nhiên thấy Sâm lấp bắp trước mặt tôi, điều chưa từng xảy ra. Trong mắt tôi, Sâm xưa nay vẫn vững vàng như hòn đá tảng. Tôi chưa thấy anh bối rối trước mặt ai hay trước bất kỳ chuyện gì. Nhưng hòn đá đó hôm nay bị sự xuất hiện thành linh của tôi làm mẻ một miếng lớn.

- Em đi thăm mẹ Tịnh. - Tôi xoáy mắt vào mặt anh, giọng thăm dò - Còn anh, anh đi đâu đây?

Sâm ấp úng, vẫn với điệu bộ của cậu bé ăn vụng bị bắt quả tang:

- Ờ, tôi cũng... cũng đi thăm mẹ Tịnh. Nghe nói mẹ cổ bị ốm.

Tôi nhìn chiếc nón vải tràm kín đầu anh, mỉm cười:

- Trừ nón bảo hiểm ra, em chưa thấy anh đội nón bao giờ.

- Ờ, hôm nay trời nắng quá.

- Nếu không đứng đằng kia quan sát anh suốt mười lăm phút, em cũng không nhận ra anh với chiếc nón này.

Sâm có vẻ chột dạ trước câu nói đùa của tôi. Chắc anh cảm thấy nhột khi bị tôi âm thầm theo dõi. Tôi định trêu Sâm vài câu nữa nhưng tôi lại sợ Tịnh bất thần đi ra. Gặp tôi, thế nào nó cũng lôi tôi vào nhà. Tôi sẽ phải đối diện với ba mẹ nó, điều tôi không hề muốn chút nào.

Tôi chồm người tháo túi cam trên xe, đưa Sâm:

- Lát gặp Tịnh, anh đưa thứ này giùm em. Nói là của bà Cẩm gửi biếu.

Sợ Sâm không hiểu, tôi vội vàng nói thêm:

- Bà Cẩm là mẹ em.

Sâm nhúm mày:

- Cô không vào nhà sao?

- Em phải đi công chuyện gấp. Hôm khác em ghé.

Giúi vội túi trái cây vào tay Sâm, tôi quay xe chạy thẳng. Nhưng đi một quãng xa, tôi lại dậm lo. Tôi không biết túi quà của mẹ tôi có sẽ tới tay bà Mười Thái hay không. Nhớ lại thái độ của Sâm, tôi có cảm giác anh không định vào nhà. Tôi cũng không rõ anh có định gặp Tịnh không nữa. Nhưng nếu không gặp Tịnh thì anh xuống tận đây làm gì. Tôi tự đặt ra hàng chục câu hỏi, thất vọng khi không trả lời được câu hỏi nào và điều đó làm tôi nhức đầu đến tận nhà.

Mẹ tôi hỏi:

- Con gặp bà Mười Thái không con?

Tôi nói dối:

- Dạ, bà Mười Thái không có nhà. Con đưa túi cam cho con gái bà.

- Con gái bà là đứa nào?

- Nhỏ Tịnh đó, mẹ.

Tôi đáp, giấu chuyện nhỏ Tịnh ở chung phòng trọ với tôi trên Sài Gòn. Tôi không biết tại sao tôi làm vậy, có lẽ tôi không muốn mẹ tôi tiếp tục hỏi han, sau đó là thắc mắc về

quan hệ giữa tôi và Tịnh.

Tôi không rõ mẹ tôi có biết nhỏ Tịnh hay không,

Thằng Quyền thì chắc chắn bà biết, vì những năm tiểu học Quyền học ở trường tôi, cả làng ai cũng biết nó là con ông bà Mười Thái.

Đang nghĩ ngợi vẩn vơ, một tia chớp chợt lóe lên trong óc tôi “Ngốc ơi! chỉ cần gọi điện thoại cho Tịnh, mình sẽ biết Sâm có vào nhà và quà của mình có tới tay mẹ nó hay không”.

- Tịnh hả?

- Trời đất, sao chị không vào nhà em chơi mà đưa quà cho anh Sâm? - Tịnh nói như hét vào điện thoại, lời lẽ thì trách móc nhưng giọng lại riu rít như chim.

- Xin lỗi em. Tại chị đang có việc gấp phải đi. - Tôi đáp, cố nén tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Giọng Tịnh tiếp tục reo vui:

- Anh Sâm xuống tận nhà thăm mẹ em làm em bất ngờ quá, chị ơi.

- Chị thì không bất ngờ. Anh Sâm lúc nào cũng quan tâm đến người khác mà.

Tôi trả lời Tịnh. Câu đầu tiên có thể tôi nói dối, nhưng câu thứ hai chắc chắn tôi nói thật. Sâm có thói quen quan tâm đến người chung quanh. Tôi nhớ hôm hăm sáu tháng chạp năm ngoái, sau khi dọn dẹp mọi thứ đầu vào đấy, quán chiêu đãi nhân viên món bánh canh cua trước khi bọn

tôi chia tay về quê nghỉ Tết. Tôi nhớ hôm đó là buổi trưa. Khi những tô bánh canh thơm phức, nóng hổi dọn ra, mọi người vừa xì xụp vừa khen ngon, Sâm vẫn ngồi trầm ngâm chưa buồn động đũa.

- Nghĩ gì vậy anh? Ăn đi cho nóng! - Tôi nhìn Sâm, giục.

Sâm ngược nhìn tôi:

- Cô vào bảo nhà bếp chia bánh canh ra từng hộp, lát nữa cô chạy ra chợ đưa cho chị Dần, cô Mười, chị Diệp, dì Hai Anh, dì Ba Được...

- Chi vậy anh? - Tôi tròn mắt trước đề nghị lạ lùng của Sâm.

- Đem cho họ ăn chứ chi. Mấy ngày cuối năm khách đông, họ bán đầu tắt mặt tối, không có thì giờ ăn uống đành hoang đàng.

Đúng là chợ nào chợ nấy nườm nượp. So với mấy ngày trước, lúc tôi đem quà đi trả, người đông hơn nhiều. Những ngày Tết nhà nào cũng cúng kiếng, họp mặt gia đình, tiếp khách khứa bạn bè và đón bà con tới chơi nên ai cũng phải chuẩn bị. Về tâm lý, gia đình người Việt lại có thói quen sắm sửa dịp Tết. Tết nhất trong nhà mọi thứ phải đầy đủ để lấy hên cho cả năm. Chưa kể sau Tết các sạp hàng đóng cửa, mùng tám mới lác đác mở lại nên các bà nội trợ cũng phải lo tích trữ thực phẩm. Các chủ sạp bán không ngơi tay, có khi ham quá bán xuyên đêm, miệng chỉ kịp nhai vội mẩu bánh mì để cầm hơi. Chắc Sâm quá rảnh không khí chợ Tết nên mới nghĩ ra chuyện “tiếp tế” này!

- Hộp gì vậy em? - chị Dần thắc mắc khi thấy tôi chìa cái hộp ra.

- Dạ, bánh canh cua. Anh Sâm kêu em đem ra cho chị.

- Ôi, đúng lúc quá! - chị Dần đưa tay đón lấy chiếc hộp, vui vẻ - Cảm ơn tụi em nhiều nha.

Cô Mười không giấu vẻ mừng rỡ khi nhận được món quà bất ngờ. Cô mắng yêu:

- Cái thằng Sâm này! Quà Tết của cô thì nó không nhận, lại bày đặt tặng thức ăn cho cô!

Giọng Tịnh cất lên cắt ngang hồi tưởng trong đầu tôi:

- Có nhiều chuyện vui lắm, hôm nào lên Sài Gòn em kể cho chị nghe.

- Ờ, hôm nào. - Tôi nói, và tắt máy.

Tôi chưa biết Tịnh sẽ kể tôi nghe những gì về chuyến ghé thăm của Sâm nhưng ngay từ lúc này, qua giọng điệu hóm hờ của nó, tôi biết tôi đã đi đến cuối con đường tình cảm của mình. Sấm chớp đã nổi lên ở chân trời và mọi thứ không còn như cũ. Thế giới đã chính thức quay theo một hướng khác. Hướng đó không có tôi.

Tôi không muốn ngược đãi bản thân mình nữa. Cũng không muốn phụ lòng ba mẹ.

Trước hôm tôi quay lại Sài Gòn, mẹ tôi nhìn tôi, dè dặt:

- Chuyện hôm trước mẹ nói với con...

Tôi ngoan ngoãn:

- Dạ, con biết rồi. Chuyện thằng Sẹo.

Mẹ tôi có vẻ ngạc nhiên trước thái độ mềm mỏng bất thường của tôi. Bà đang chờ tôi giãy dụa dụa như trước đây. Nhưng hôm nay tôi không giống một khẩu đại liên bị cướp cò nữa. Hôm nay lòng tôi sưng ướm, không còn khói lửa để phun ra.

- Vậy ý con thế nào? - Mẹ tôi thận trọng thăm dò - Hôm trước con nói tháng sau con trả lời.

- Chưa được một tháng mà, mẹ.

Mẹ tôi chỉ cần nghe tôi nói thế. Câu nói không hàm ý phản kháng, ngược lại gần như xác nhận lại lời hứa của mình. Vậy là yên tâm rồi, thời gian sẽ giải quyết nốt phần còn lại! Có lẽ mẹ tôi nghĩ vậy nên bà cũng không hối thúc gì, chỉ dặn dò:

- Con nhớ giữ gìn sức khỏe nha!

Tôi không thể ra vẻ không có chuyện gì xảy ra khi gặp lại Sâm ở quán. Nếu tôi im lặng thì câu chuyện vẫn còn nguyên đó - trong tâm trí của hai đứa tôi, thậm chí còn sống động hơn là khi tôi nói ra. Cuộc chạm mặt bất ngờ giữa tôi và Sâm trước cổng nhà nhỏ Tịnh mấy hôm trước rất giống một màn kịch éo le. Đến mức khi tấm màn nhung đã khép lại thì dư âm của nó vẫn còn theo tôi về đến tận nhà, âm ỉ tận những ngày sau.

- Hôm đó anh ở chơi nhà Tịnh lâu không? - Tôi hỏi Sâm, cố giữ giọng bình thản - theo cái cách người ta vẫn hỏi nhau "Hôm đó trời có mưa không?".

- Tôi chỉ đến thăm mẹ cô ấy chút thôi rồi về ngay.

Sâm đáp, cũng với một thái độ tự nhiên giống như đang nói "Hôm đó trời chỉ mưa lắc rắc".

Sâm xuống tận vùng quê xa vắng để thăm mẹ Tịnh, lại ngay trong lúc lẽ ra anh phải trông coi việc sửa sang quán xá, là chuyện khá đặc biệt. Nhưng vẻ mặt của Sâm như muốn khẳng định chuyện đó quá bình thường khiến những câu hỏi trong đầu tôi bị đóng băng mất một lúc. Tự

nhiên tôi thấy mình kỳ cục. Tôi đã dứt khoát rời bỏ mối quan hệ này. Tôi đã quyết chuyển hướng tình cảm của mình bằng cách sẵn sàng đáp ứng yêu cầu của ba mẹ tôi về chuyện hôn nhân. Thế mà khi đối diện với Sâm, lòng tôi vẫn đầy xáo trộn. Sự bức tức khó chịu mỗi lúc một phồng lên trong tôi như quả bóng bơm căng.

Tôi bỏ đi tìm Lương trước khi quả bóng phát nổ.

- Có chuyện gì hay hả chị? - Lương dòm lom lom vào mặt tôi, vui vẻ hỏi.

- Hôm trước anh Sâm xuống quê chị.

- Tuyệt quá! - Lương nói như reo - Vậy là chuyện tình của chị đã tiến một bước dài rồi.

Tôi buồn bã:

- Ảnh đi thăm nhỏ Tịnh chứ không phải thăm chị.

- Cái gì? - Lương há hốc miệng như bị một quả chanh chèn ngang họng.

- Ờ. Vậy đó!

- Sao anh Sâm có thể...

- Mẹ Tịnh bị ốm, ảnh đi thăm. - Tôi giải thích bằng giọng uể oải, không rõ mình đang bào chữa hay kết án Sâm.

- Xì! - Lương bĩu môi - Anh mới quen nhỏ Tịnh đây mà. Có cần phải nhiệt tình như vậy không!

Thấy tôi không nói gì, Lương quay đầu nhìn đi chỗ khác, nhè nhẹ thở ra:

- Vậy chuyện hai người đó thích nhau không còn là nghi

ngờ nữa rồi.

Rồi nó ngân nga theo thói quen:

Tôi nhớ một người không nhớ tôi

Tôi yêu một kẻ hết yêu rồi.

Tôi hừ mũi:

- Hết yêu cái gì! Anh Sâm chưa bao giờ yêu chị.

Trước đây nếu tôi nói vậy, thế nào Lương cũng gân cổ cãi lại cho bằng được. Nhưng lần này, có vẻ như sự thật đó đã hạ gục cả tôi lẫn nó.

Lương không phản bác, chỉ rủ:

- Tối nay chị em mình đi ăn đi. Em mời.

Tôi và Lương thỉnh thoảng vẫn đi ăn với nhau mỗi khi có dịp. Đây là một dịp như thế. Tôi đang cần người để tâm sự. Tôi đang cần một giá đỡ tinh thần có thể nâng tôi dậy, giúp tôi đứng thẳng người trong bão táp - cơn bão tôi tưởng đã qua đi nhưng hóa ra vẫn đang vần vũ và không ngừng dày xéo lòng tôi. Vai trò đó không ai thích hợp hơn Lương, một cô gái vô tư, lạnh lợi, hài hước, đặc biệt lúc nào cũng yêu đời. Tôi từng nghĩ, nếu phải chọn một người bạn duy nhất để đem theo trong cuộc đời mình, tôi sẽ chọn Lương. Với tôi, Lương là một thứ thuốc hiền, một liều vitamin tâm hồn, ít ra cũng là một miếng băng gạc có thể giúp vết thương lòng tôi mau lành miệng.

Lương chọn chỗ ngồi trên tầng hai, sát lan can để có thể nhìn ra đường. Bọn tôi ngồi đối diện qua một chiếc bàn nhỏ dành cho hai người.

Lương giới thiệu:

- Quán này chỉ bán đồ nướng.
- Tại sao em không chọn quán bình dân hơn? Quán này có vẻ sang quá.
- Em thích các món ăn ở đây.

Lương chọn món ăn trong thực đơn, kêu nhân viên quán nướng giùm. Còn dặn với:

- Cho em mấy chai bia nữa nha, anh.

Tôi nhướn mắt:

- Uống bia á?
- Em muốn uống.

Tôi không cản Lương, vì tôi cũng muốn uống một chút gì đó trong lúc này.

- Chị này. - Lương nói, khi món ăn đã bày ra bàn.
- Gì?
- Anh Sâm không có tình cảm đặc biệt gì với chị thật à?
- Ờ.
- Thế mà em cứ tưởng...

Tôi tặc lưỡi:

- Không chỉ mình em.

Tự nhiên tôi phát khùng:

- Một người con trai không có tình ý gì với một người con gái nhưng lại quan tâm đến người con gái đó một cách quá mức thì đó là một tội ác.

Lương đặt ly bia xuống bàn, phụ họa:

- Bọn con trai là vậy. Chuyên đi gây tội ác.

Tôi nhìn mái tóc học trò của Lương, vừa cảm động vừa buồn cười. Tôi cảm giác nó đang cố gồng người lên để làm vui lòng tôi.

Tôi đưa mắt nhìn xuống phố, ngắm hai dòng xe xuôi ngược. Ngoài kia người ta đang hối hả sống. Xe lên đèn vàng. Xe xuống đèn đỏ. Ở giữa là dải phân cách. Đầu óc tôi bỗng chốc miên man. Tôi mừng tượng tôi và Sâm là hai chiếc xe trong dòng người tấp nập đó. Đó là hai chiếc xe nào, và dải phân cách nào đang chắn giữa chúng tôi?

Tôi và Lương lặng thinh ăn và im lìm uống, sau khi nhiệt tình lên án bọn con trai. Dưới phố, đèn cao áp vẫn tỏa những chùm màu vàng rực rỡ, đèn nê-ông vẫn tung bùng hắt ra thứ ánh sáng trắng lóa từ các cửa hiệu bên đường và hai dòng xe vẫn rầm rập đuổi bắt nhau. Không ai trong số họ biết tôi đang ngồi đây, muộn phiền, bơ vơ, tách lìa khỏi thế giới, thấy mình nhỏ nhoi và vô dụng.

- Chắc là chị sẽ đi lấy chồng. - Tôi nói, khi hơi men đã ngà ngà.

- Lấy ai vậy chị?

Lương hỏi, tò mò và thận trọng, rằng trên căn vào môi dưới, khác hẳn bản tính thích bông đùa của nó - có lẽ nó biết tôi đang nghiêm túc.

- Một người bạn thời tiểu học.

Lương chau mày:

- Chị chưa từng kể em nghe chuyện này.

- Chẳng có gì để kể. Hơn mười năm rồi chị chưa gặp lại anh chàng đó.

Lương ngoẹo đầu ngó tôi:

- Hôn nhân không tình yêu hả chị?

- Ờ. - Tôi nhún vai - Không kịp yêu.

- Mà vẫn lấy?

Tôi cười méo xẹo:

- Lấy trước rồi yêu sau. Ba chị bảo vậy.

Tôi tưởng Lương sẽ phản đối. Nào ngờ, nó gật gù:

- Ba chị nói đúng đó. Yêu đương mất thì giờ. Mà con gái tui mình thì không có nhiều thì giờ để mất.

Tôi cay đắng:

- Ồ, chớp mắt một cái tui mình đã biến thành những bà già.

Tôi uống một hơi nửa ly bia rồi dần ly xuống bàn:

- Nhưng chị vẫn muốn yêu một ai đó, em à. Chỉ tại tình yêu không ngó ngang đến chị.

- Nếu nó ngó đến chị thì sẽ đến một ngày nó ngó sang người khác. Lúc đó chị càng khổ hơn. Chẳng thà nó không nhìn mặt chị ngay từ đầu.

Lương thở ra giọng yếm thế, và nâng ly bia trước mặt uống một mạch. Nó đã uống đến chai thứ năm.

Hai đứa bắt đầu lè nhè, và khi chuyển qua phê phán tình yêu, giọng càng lè nhè hơn.

Thơ Lương cũng xỉn theo nó:

*Vắt chân lên ghế Lương ngồi
Ly bia bên đó đĩa mỗi bên đây
Đĩa buồn, đĩa đắng, đĩa cay
Lấy mình ra nhậu suốt ngày đi Lương!*

Lương vừa đọc thơ vừa xoay người duỗi chân lên chiếc ghế trống bên cạnh. Trông nó như một thằng bợm. Chắc nó đã say lắm. Tôi từng uống bia với Lương trong những dịp vui nhưng chưa bao giờ thấy nó uống quá hai chai. Hôm nay giống như nó không uống mà nó nhúng cả người vào thứ chất lỏng này.

Tôi nhăn mặt:

- Bỏ chân xuống đi em.

Lương bướng:

- Không.

- Lịch sự chút đi. Người ta nhìn kìa.

- Kệ người ta.

- Chị đi về trước à.

Nghe tôi dọa, Lương chậm chạp bỏ chân khỏi ghế. Rồi trước ánh mắt ngơ ngác của tôi, nó bỗng òa ra khóc.

Lương khóc nức nở làm tôi phát hoảng. Tôi thò tay qua bàn nắm tay nó:

- Nín đi em.

Nghe tôi dỗ, Lương càng khóc lớn hơn. Tôi thấp thỏm liếc mắt nhìn quanh, tim đập rộn khi thấy nhiều cái đầu ở bàn bên cạnh đang hiếu kỳ ngoảnh về phía bọn tôi.

Tôi cố khuyên giải:

- Chuyện buồn của chị, chị không khóc thì thôi, việc gì em phải khóc cho chị?

Lương úp hai tay lên mặt:

- Em khóc cho em mà... hu hu...

- Khóc cho em? - Tôi ngớ người - Là sao?

- Thằng đó nó bỏ rơi em.

- Thằng nào?

- Thằng người yêu em.

- Người yêu em sao em gọi bằng “thằng”?

Tôi chợt nhớ tôi vẫn gọi Sẹo bằng “thằng” và có lần bị Sâm bắt bẻ “Sao cô gọi chồng cô bằng ‘thằng’?”.

“Nhưng em không thích lấy thằng đó”. Lập luận của Lương còn thù địch hơn:

- Hồi trước em vẫn gọi nó là “người yêu” đằng hoàng. Từ khi nó đá em, em thêm chữ “thằng” vào đằng trước.

- Trả thù hả?

- Dạ, một cách trả thù ngu ngốc. Tại nó đâu có biết em gọi nó là “thằng”, chữ “thằng” kia đâm vào tim em chứ đâu có đâm vào tim nó. Giống như em cố đá vào gốc cây rồi ngồi chờ cho nó gãy giò.

Nói tới đây, như động lòng, Lương bung mặt khóc tiếp. Bây giờ tôi mới biết Lương cũng lắm nỗi niềm. Đằng sau vẻ tươi tỉnh, lém lỉnh hằng ngày của nó hóa ra là một khối sầu bi. Hèn gì nãy giờ nó dè bủ tình yêu và công kích bọn con trai không tiếc lời. Cũng như tôi, Lương đang mắc kẹt trong vở kịch mà vai diễn của nó bị trúng đạn ngay từ những màn đầu. Toàn bộ phân cảnh còn lại nó không chịu chết một cách êm ái, mà cố ngắc ngoải sống để trả thù tên sát nhân bằng cách bắn vào tim mình. Tội nghiệp cô bạn khờ khạo của tôi!

Tôi chợt nhớ những câu thơ của Lương: *“Trong hồn tôi hoa trái rụng âm thầm. Khu vườn cũ ong thôi về làm tổ”*. Thì ra nó không hề “nhìn người khác yêu và tưởng tượng ra” như nó vờ thú nhận. Đó chính là tâm trạng của nó. Cây lá trong hồn nó đã héo, hoa trái đã rụng, ong bướm cũng thôi bay. chỉ còn sót lại những vần thơ trách phạt: *“Có người ngủ suốt mùa mưa. Tỉnh ra mới biết mình chưa có gì”*. Câu thơ mới nhất của Lương sáng nay *“Tôi nhớ một người không nhớ tôi. Tôi yêu một kẻ hết yêu rồi”* cũng là nó

viết cho nó đó thôi.

Tự nhiên tôi muốn nói với Lương:

- Về thôi em. Đừng đem đời mình ra làm mỗi nhậu nữa! Thằng đó không đáng cho em phải tiêu phí đời mình nhiều đến thế đâu.

Nhưng tôi đã không có dịp nói với nó. Lương đã gục xuống bàn, ngủ thiếp.

Ngoài kia, cuộc sống vẫn nhộn nhịp, réo sôi. Xe lên đèn vàng. Xe xuống đèn đỏ.

Sáng hôm sau gặp tôi, Lương tỉnh bơ:

- Hôm qua đi uống vui quá hả chị?
- Vui con khỉ! Em ghé quán lấy xe chưa?

Lương cười hì hì:

- Dạ rồi.

Hôm qua tôi phải kêu taxi chở Lương về nhà trọ, xong quay lại lấy xe. Chiếc Sirius của Lương đành nhờ bảo vệ quán giữ qua đêm.

Tôi cứ tưởng hôm nay tôi sẽ gặp một bộ mặt u sầu với đôi mắt đỏ hoe. Nhưng Lương khiến tôi ngỡ ngàng. Nó chẳng giống chút gì với cô gái ngồi khóc tồ tồ bên bàn ăn tối hôm trước. Mặt nó rạng rỡ như vừa được tăng lương, lại may mắn trúng thưởng một cặp vé đi du lịch Đà Lạt; đã thế

chó nhà nó vừa đẻ mười chú cún xinh xắn, bụ bẫm.

Dáng điệu tươi tỉnh của Lương khiến tôi cứ thấy là lạ. Con bé này, nó luôn làm tôi ngạc nhiên. Tôi không biết Lương có nhớ những gì xảy ra tối hôm trước hay không. Sáng nay nó ghé lấy xe, chắc chắn là nó biết hôm qua nó say lắm. Nhưng nó nói gì, làm gì trong cơn say, cả trò khóc lóc om sòm giữa đám đông nữa, những hình ảnh khó coi đó không biết có còn neo trong đầu nó không, chỉ thấy gặp tôi, nó toét miệng ra cười như thể tôi mới chính là đứa làm ầm ĩ trong quán.

Tôi ngậm cả mớ câu hỏi trong miệng nhưng chưa kịp hỏi Lương thì Sâm đã kêu tôi đi công chuyện.

Sạp cá biển của chị Ký ở chợ Hoàng Hoa Thám hôm nay bất ngờ nghỉ bán. Trước đó một ngày, chồng chị bị xe đụng, rất may không nguy hiểm đến tính mạng. Anh Ký chỉ gãy chân, bó bột nằm nhà. Lâu nay, hằng ngày cứ khoáng sáu, bảy giờ tối là anh chở vợ qua chợ đầu mối Bình Điền bên quận 8 đợi xe tải về để lấy cá. Chợ Bình Điền hoạt động suốt đêm, từ bảy giờ tối đến bốn giờ sáng, phân phối hàng nghìn tấn nông, thủy, hải sản mỗi ngày, giá rẻ hơn các chợ nhỏ. Có lần tôi thắc mắc với Sâm “Sao mình không mua cá ở chợ Bình Điền cho rẻ hả anh?”. “Đây là chợ bán sỉ, phải mua số lượng lớn mới được”.

Anh Ký bị tai nạn, không có người chở đi lấy hàng sạp cá của chị Ký lâm nạn theo. Lúc tôi ghé, chị ngồi bó gối sau chiếc quầy trống trơn, mặt buồn thiu.

- Anh bị ai tông vậy chị? - Tôi hỏi sau khi biết lý do chị đóng cửa quầy.

- Một ông xe ôm chạy ngược chiều.

- Ấu quá vậy! Ông có bồi thường gì không?

- Ông để nghị trả tiền bệnh viện và thuốc men nhưng chị không nhận. - Chị Ký thở ra - Máy người chạy xe ôm họ có dư dả gì đâu. Thôi, coi như mình xui đi, em.

Chị Ký nghỉ bán, Sâm buộc phải tìm người cung cấp mới. Anh dắt chiếc Wave ra, ngó tôi:

- Để tôi chở cô đi!

Tôi nhún vai:

- Em chạy xe em được rồi.

Tôi từ chối, ngạc nhiên về sự từ chối của mình, ngạc nhiên nhất là tôi thấy mình vọt miệng nhanh đến mức có cảm giác lời từ chối đã nằm sẵn ở đó, ngay trên đầu lưỡi, như mũi tên đã được lắp sẵn vào dây cung, chỉ đợi Sâm rủ là nó bắn ra. Trước đây, tôi từng ngồi trên chiếc Wave của Sâm một lần, lúc dì Ba Được quyết định bỏ nghề sau cơn đột quỵ. Lần đó Sâm chở tôi đi lòng vòng các chợ trong thành phố, cuối cùng chọn chị Ký ở chợ Hoàng Hoa Thám. Ngay từ lần đó, tôi đã thấy không thật thoải mái khi ngồi sau lưng Sâm. Cứ nghĩ đến chuyện anh thường xuyên gọi điện thoại cho Tịnh, cứ vài ba bữa lại rủ Tịnh đi ăn, tôi cảm thấy thật là khó chịu nếu vờ tỏ ra vui vẻ khi ngồi chung xe với Sâm. Lần này mọi thứ còn tệ hơn: tận mắt nhìn Sâm bỏ

bê công việc để xuống tận nhà Tịnh ở dưới quê, tình cảnh đó đẩy tôi vào tâm trạng nặng nề y như tâm trạng của kẻ đang dự đám tang của chính mình, cho dù lúc bắt gặp Sâm thập thò trước cổng nhà Tịnh, tôi đã cố ghìm mình, không để cơn ghen tức bùng lên. Tôi đã cố tin tôi đã bỏ được những rối rắm tình cảm lại sau lưng. Tôi cố tỏ ra mạnh mẽ. Tôi tự thuyết phục tôi rằng giữa tôi và Sâm không hề tồn tại cuộc tình nào, vì một cuộc tình thực sự thì không thể tạo ra từ một phía, cũng như một nụ hôn không thể được thực hiện chỉ bởi một người.

Lý trí bao giờ cũng thông thái và lạnh lùng. Nhờ lý trí, lúc đó tôi đủ điềm tĩnh đưa giỏ cam nhờ Sâm chuyển cho bà Mười Thái. Tôi không xem chuyện chạm mặt Sâm trước cổng nhà Tịnh nghiêm trọng đến mức tôi phải trừng mắt lên với cuộc đời. Nhưng những ngày sau, khi trái tim lên cơn sốt thì lý trí tìm cách đi vắng. Tôi trở lại là tôi - kẻ suốt đời bất hòa với bản thân. Trái tim tôi dùng dằng phản ứng “Em chạy xe em được rồi”.

Sâm hơi nhúu mày khi tôi bắt ngờ từ chối đi chung xe với anh. Nhưng anh không thắc mắc, chỉ nhẹ nhàng:

- Ờ, vậy mỗi người đi một xe.

Cũng như lần trước, Sâm quần thảo ba, bốn chợ mới chọn được một người thay cho chị Ký. Nhưng lần này Sâm chỉ hỏi mua vài ký cá. Tôi định ninh anh sẽ đề nghị chủ sạp cung cấp cá thường xuyên nhưng rốt cuộc anh không nói gì về chuyện đó.

Sâm bảo tôi, lúc cả hai đi ra cổng chợ:

- Mỗi ngày cô chịu khó chạy ra đây mua. Nhớ lựa cá cho kỹ.

- Sao anh không đặt mua dài hạn như những mối khác, như vậy họ sẽ chọn cá và để dành cho mình mỗi ngày?

- Mình chỉ mua tạm chỗ này một thời gian thôi. Nếu mình xây dựng mối mới, mình buộc phải bỏ chị Ký.

Không đợi tôi hỏi tiếp, anh nói luôn:

- Hồi trước mình chọn chị Ký làm mối lâu dài chẳng qua do dì Ba Được quyết bỏ nghề. Đó là sự thay đổi bất buộc. Trường hợp này không giống như vậy. Anh Ký sẽ lành, sẽ

chở vợ đi lấy hàng và sạp cá chị Ký sẽ bán lại.

- Biết chừng nào chân anh Ký mới lành?

- Chắc không lâu đâu. Nhưng dù có lâu, mình vẫn phải đợi. Anh Ký bị xe đụng gãy giờ đã xui lắm rồi. Nếu mình không lấy cá chỗ họ nữa, vợ chồng anh sẽ xui gấp đôi. Mình đâu nỡ làm vậy. Đã là bạn hàng quen, mình phải nghĩ cho họ chứ không chỉ được việc mình.

Tôi lại thấy mình là cô học trò nhỏ trước mặt Sâm. Và tôi lại thấy bớt ghét anh một chút. Tôi chuyển qua ghét chính mình. Ghét sự lẫn lộn giữa chuyện tình cảm và chuyện chợ búa. Đã đành là trong công việc, trong giao tiếp với bạn hàng, Sâm có những suy nghĩ và cách ứng xử rất đáng cho tôi học hỏi nhưng khi ứng xử với một người con gái, cụ thể là tôi, Sâm lại giống như một người vô cảm. Anh dường như không biết tôi nghĩ gì và những hành động của anh làm tôi tổn thương ra sao. Từ khi quen Sâm, trái tim tôi giống như chiếc máy bay đi qua vùng thời tiết xấu, không ngừng rung lắc và cuối cùng thay vì hạ cánh xuống đường bằng lại đáp xuống ruộng lúa mấp mô lồi lõm. Thế nhưng tôi lại lấy điểm cộng của bên này bù cho điểm trừ của bên kia, như du khách san sẻ đồ đạc giữa hai vali, để tìm cách tha thứ cho anh.

Tôi hóa ra cũng là một cô gái ngốc nghếch. Giống như Lương.

Lương chỉ ngốc trong chuyện yêu đương. Những chuyện khác, nó không ngốc. Nó biết thừa tôi còn nhiều điều muốn hỏi nó.

Gặp tôi vào hôm sau, nó nói ngay:

- Quán ăn hôm trước đó, chị.

- Ờ. Sao?

- Em đã tới đó một lần. Vừa rồi là lần thứ hai.

- Chị biết rồi. - Tôi gật đầu - Hôm trước em bảo em thích các món ăn ở đó.

- Em không dư dả đến mức tự nhiên vào quán đó đâu. - Lương nháy mắt - Có người mời em đi ăn.

- Ai vậy? Người yêu cũ hả?

Tôi hỏi trêu, không ngờ Lương đáp tỉnh rụi:

- Không. Người yêu mới. Người yêu cũ chỉ đủ sức mời em đi ăn ốc ngoài vỉa hè.

- Con khỉ con này! - Tôi đập tay lên tay Lương - Người yêu đâu mà lảm thế!

- Cái anh chàng mặc áo pull màu đỏ hay ghé quán mình đó.

- Ồ, chị nhớ anh chàng đẹp trai đó rồi.

- Đẹp trai. Con nhà giàu. Đang làm giám đốc công ty. Lương giới thiệu một tràng, giống như nó đang gạch đầu dòng trong tờ khai lý lịch. Tôi bắt đầu tin Lương không đùa:

- Trẻ mà giỏi vậy?

- Công ty của gia đình.

- Vậy em sắp thành bà giám đốc rồi.

Lương nhún vai:

- Nhưng em không yêu anh chàng đó, chỉ xem ảnh là bạn. Em chỉ yêu thằng người yêu tệ bạc của em.

Lương triết lý:

- Tình yêu là câu chuyện giữa hai trái tim chứ không phải giữa hai cái ví.

Rồi nó thản nhiên đọc thơ minh họa:

*Tuy anh A thích chị B
Chị B lỡ thích anh C mất rồi.*

Khi tỉnh, Lương trở lại là nó, vui vẻ, nghịch ngợm. Nó nói về chuyện tình của mình như nói về chuyện tình của người khác. Nó cũng quên bẵng hôm trước nó từng hùng hồn “Yêu đương mất thì giờ!”.

Tôi cười:

- Đó là lý do em chỉ nhận lời đi ăn với anh chàng đó có mỗi một lần?

- Dạ. Em không muốn ảnh hiểu lầm. Em cũng nói thẳng với ảnh rồi: “Em chỉ xem anh là bạn”.

- Thế ảnh nói sao?

- Ảnh bảo “Vây là tốt rồi. Làm bạn dù sao cũng còn cơ hội. Anh chỉ sợ em xem anh là kẻ thù”.

Anh chàng đó vẫn kiên trì theo đuổi Lương mấy tháng

nay. Những ngày Tết, ngày lễ Tình yêu, ngày Quốc tế Phụ nữ, phòng trọ của Lương ngập trong hoa và quà. Lương nhân nhó:

- Mấy ngày đó phòng em giống như bị bỏ bom. Sắp tới chắc em phải đào hầm trú ẩn.

Tôi có gặp anh-chàng-pull-đỏ này vài lần ở quán. Anh ta hay ngồi ở khu A, bàn số 13, ngay trước quầy thu ngân. Đó là khu vực Lương phụ trách. Dạo này, tôi ít thấy anh ta ghé, không biết có phải vì thái độ hờ hững của Lương.

Tôi tò mò nhìn Lương:

- Em đã đỡ buồn chưa?

- Em có buồn gì đâu.

- Chứ hôm trước ai đòi "*Lấy mình ra nhậu suốt ngày đi Lương*"?

Lương cười hì hì:

- Chắc lúc đó em đang thèm uống bia.

Một trong những chức năng của nụ cười là che giấu những giọt nước mắt. Tôi nhìn miệng cười tươi tắn của Lương, đoán nó đang cố khóa lấp nỗi buồn, chắc vậy.

- Còn chị thì sao? - Tới lượt Lương hỏi tôi.

- Sao là sao?

- Chị đã đỡ buồn chưa?

- Chị có buồn gì đâu.

Tôi nhại lại câu trả lời của Lương, và bắt chước nó nhoen miệng cười. Mà sao vẫn thấy miệng đắng nghét.

Ba ngày sau, Tịnh lên.

Mái tóc xoắn cài băng-đô vàng chanh, đẹp thấy ghét. Tôi ngấm nó, thử đặt mình vào vị trí của Sâm. Nếu là Sâm, tôi sẽ thích điểm gì ở Tịnh? Tôi sẽ nhìn vào đâu đầu tiên: mái tóc bồng bồng, đôi mắt long lanh hay đôi môi đỏ thắm lúc nào cũng hơi trề ra nũng nịu như trẻ con.

Tôi nhớ câu nói của Tịnh mấy hôm trước “Có nhiều chuyện vui lắm, hôm nào lên Sài Gòn em kể cho chị nghe” nhưng tôi cố dằn lòng. Tôi không muốn là người gọi chuyện trước.

- Mẹ đã đỡ chưa em? - Tôi hỏi.

- Dạ, cảm ơn chị. Mẹ em khỏe hẳn rồi.

Tịnh đáp, vừa lui cui lục lợi ba lô lôi thức ăn gia đình tiếp tế bày ra chiếc bàn dài dọc tường. Có vẻ như nó chẳng nhớ gì đến chuyện Sâm về quê thăm mẹ nó, chính xác là thăm nó.

Tôi vẫn ngồi co chân lên giường đợi Tịnh nhớ ra. Quạt máy trên tường quay vù vù nhưng tôi vẫn thấy nóng bức, một phần vì hồi hộp, một phần vì tôi mặc chiếc áo mới vài còn cứng. Có lúc tôi bắt gặp mình khó chịu với chiếc áo, mặc dù tôi biết thật ra tôi đang bực mình vì phải ngốc cổ hống nghe chuyện của Tịnh nhưng nó lại làm như bị mất trí nhớ đột xuất.

Trong khi tôi sắp sửa mất kiên nhẫn thì điện thoại của Tịnh đột ngột đổ chuông.

- A lô... Dạ, em mới lên tức thì... Mẹ em khỏe rồi, anh...
Ba em cũng khỏe ạ... Dạ, mai mới gặp lại anh há.

Tịnh cúp máy, quay sang tôi:

- Anh Sâm gọi.

- À, - Tôi hỏi, ra về nhân tiện - hôm trước anh Sâm ghé chơi nhà em lâu không?

- Dạ không lâu lắm. Mẹ em mời anh ở lại ăn cơm nhưng anh bảo phải về lo công chuyện.

Tịnh khoe:

- Mới gặp lần đầu mà anh có vẻ rất quý mẹ em. Anh cứ quẩn quýt mẹ em nói chuyện suốt. Mẹ em cũng rất mến anh. Mẹ bảo không hiểu sao mới gặp anh lần đầu mà mẹ rất có cảm tình.

- Thế còn ba em?

- Ba em cũng mến anh. Chỉ thắc mắc mỗi chuyện: thằng đó nó mắc bệnh gì mà chiếc nón lúc nào cũng trùm thụp trên đầu.

Tôi không quan tâm đến chiếc nón của Sâm lắm, mặc dù nó cũng rất đáng quan tâm vì hôm đó là lần đầu tiên tôi thấy Sâm đội một chiếc nón không phải là nón bảo hiểm. Tuy nhiên có chuyện đáng để tôi tò mò hơn:

- Có ai hỏi gì về mối quan hệ giữa em và anh Sâm không?

- Có. - Tịnh cười - Khi anh về rồi, mẹ em hỏi em đủ thứ. Nào anh đó là ai, làm nghề gì. Em quen anh bao lâu rồi,

quen trong trường hợp nào. Hic, em trả lời phát mệt.

Tôi định hỏi tiếp “Chắc mẹ em đã biết anh Sâm là bạn trai của em?” nhưng cuối cùng tôi đã không hỏi. Chỉ vì tôi sợ phải nghe câu trả lời. Chẳng thà nghi Sâm và Tịnh yêu nhau còn hơn là nghe chính Tịnh xác nhận chuyện đó. Tôi biết những ngày qua tôi đang cố tỏ ra mạnh mẽ, nhưng tôi cũng biết chỉ những người yếu đuối mới cố tỏ ra mạnh mẽ. Tôi biết trái tim tôi cần gần một cái ỏn ạp mới có thể giữ bình tĩnh khi đón nhận sự thật phũ phàng đó.

Tịnh không biết tôi đang lo lắng. Nó tiếp tục bằng giọng vui vẻ:

- Bữa đó mẹ em tra hỏi em quá trời.

Tôi nín thở:

- Tra hỏi chuyện gì?

- Mẹ hỏi giữa em và anh Sâm có gì không?

- Em trả lời sao? - Tôi hỏi, cố tỏ ra không hấp tấp nhưng vẫn nghe giọng ghen lại.

- Em trả lời là không có gì. Nhưng mẹ em không tin. Mẹ bảo “Không có gì sao nó xuống tận đây thăm mày?”. Em cãi “Anh xuống thăm mẹ chứ đâu phải thăm con”.

Tịnh nói, tay vuốt tóc một cách tự nhiên nhưng tôi lại thấy động tác của nó duyên dáng hơn mức cần thiết - lúc nào tôi cũng cảm thấy thế, từ ngày Tịnh quen Sâm.

Tôi không biết những lời Tịnh nói có bao nhiêu phần trăm là sự thật. Giữa người nam và người nữ khoảng cách

giữa có gì và không có gì rất mong manh, đặc biệt trong trường hợp thân thiết như Sâm và Tịnh. Tôi từng nghe ai đó bảo: Khi người con gái nói “không”, nghĩa là “có thể”. Tôi là con gái và tôi thấy nhận xét đó không phải là cách nói cường điệu.

Trong khi Tịnh vào phòng tắm, tôi vẫn ngồi thù ra với những câu hỏi chập chờn trong đầu. Thật ra tình cảm Sâm dành cho Tịnh đã quá rõ ràng nhưng tôi cứ muốn nhốt mình trong ảo giác. Phải chăng, để tâm hồn được bình yên đôi khi con người ta phải tự đánh lừa mình?

Tiếng Tịnh vọng ra từ bên kia cánh cửa gỗ:

- À, khi mẹ em hỏi anh Sâm tên gì, anh bảo anh tên Lâm. Lúc đưa ảnh ra cổng, em thắc mắc thì mới biết ba ảnh đặt ảnh tên Lâm nhưng khi làm giấy tờ hộ tịch người ta ghi lộn thành Sâm. Chị thấy có ngộ không?

- Vậy hả em?

Tôi thờ ơ đáp. Sâm hay Lâm đối với tôi lúc này không còn quan trọng nữa. Một khi Sâm đã trượt khỏi đời tôi thì anh mang tên gì cũng vậy thôi. Giống như con cáo bất lực trong truyện ngụ ngôn La Fontaine, tôi đã chấp nhận từ bỏ chùm nho mơ ước. Tôi không tự an ủi “nho còn xanh quá” nhưng xét về hoàn cảnh tôi và con cáo kia đều mang vẻ tội nghiệp như nhau.

Bất giác tôi lúc lắc đầu, thở một hơi dài và cầm điện thoại lên xem ngày. Cái hẹn một tháng với mẹ tôi đã gần kề.

Khách nam lại đến quán.

Như thường lệ, ông ập vào như cơn lốc.

- Rồi, rồi! Chú và cô quyết định rồi! - Khách hét lên đầy hứng khởi, mặt rạng ra, trông ông giống như giám đốc công ty chuẩn bị công bố quyết định tăng lương cho nhân viên.

Lương đứng ngay cửa, toét miệng cười:

- Chuyện đám cưới hả chú?

Khách trợn mắt:

- Lúc này có chuyện gì quan trọng hơn chuyện đám cưới nữa đâu, con.

- Rốt lại cô chú định tổ chức ở đâu?

- Dĩ nhiên không thể tổ chức ở quán tụi con rồi.

- Khách nheo mắt ngó Lương - Con nói đúng. Tổ chức ở quán, tụi con đâu có ngồi yên một chỗ để dự đám cưới cô chú được, đúng không?

- Vậy chắc chú tổ chức ở nhà hàng năm sao?

- Ngàn sao luôn! - Khách khoa tay, rồi vui vẻ giải thích - Chú sẽ tổ chức ở ngoài trời.

Nói xong, khách lấy từ trong túi xách một xấp thiệp mời, đưa Sâm:

- Con phát cho mấy đứa giùm chú.

Rồi nghiêm giọng dặn:

- Ê, mà cấm tụi con đi quà cáp, tiền bạc gì nghe chưa. Tụi con là sinh viên, làm gì có tiền.

Khách giơ ngón tay trỏ, hăm dọa:

- Đứa nào đi phong bì, hôm sau chú ghé quán trả lại đó.

Khách lật đật đi ra, cũng chớp nhoáng như khi đi vô.

Tôi đọc thiệp mời, thấy đám cưới tổ chức ở khu du lịch Cỏ Xanh bên Nhà Bè.

Chủ nhật đó, quán chỉ mở cửa buổi sáng. Trưa, Sâm treo bảng nghỉ bán cho mọi người ở nhà sửa soạn để buổi chiều đi đám cưới.

Khu du lịch Cỏ Xanh nằm trên một bãi cỏ rộng mênh mông, có hai nhà hàng lớn nằm cạnh hồ sen. Lúc bọn tôi tới, nhà hàng bên trái đang treo đèn kết hoa, tiếng nhạc xập xình, tấm bảng “Lễ thành hôn” đỏ tươi nằm vắt ngang cổng chào.

Nhưng đó không phải là đám cưới của đôi thực khách quen. Cả bọn tẽn tò kéo qua nhà hàng bên phải, thấy bên trong khách nhậu ngồi san sát, cười nói ồn ào. Tiếng cụng ly chan chát, tiếng “dzô, dzô” chói tai cho biết đây cũng không phải là nơi chúng tôi định đến.

Trong khi cả bọn đang dáo dác nhìn quanh, khách nam

từ xa chạy tới, hỗn hển:

- Nè, nè, mấy đứa! Nãy giờ tụi con đi đâu vậy?

Khách mặc áo vét, cài nơ đỏ trước ngực áo, nhìn lạ hoắc.

- Tụi con đang đi tìm.

- Ở đâu đây mà tìm. - Khách ngoắt tay - Đi theo chú.

Lương nhìn chú rể ăn mặc trịnh trọng kéo một đám thanh niên lóc chóc rối rít khua chân trên cỏ, ghé tai tôi tùm tùm:

- Giống đang đuổi bắt gà quá hả, chị.

Giữa bãi cỏ rộng mọc lên một cái quán giống hệt cái quán của bọn tôi. Quán dựng bằng vật liệu nhẹ nhưng trang hoàng rất đẹp. Cũng có khu A, khu B với hai căn gác nhỏ phía trên. Phía trước cũng có hai chậu cau kiểng kê hai bên lối vào. Dàn huỳnh anh vàng quấn quít trên lan can, hoa lá rũ lòa xòa, quệt cả vào tóc vào áo khách.

- Thấy chưa, mấy đứa! - Khách đắc ý - Có khác gì đang tổ chức ở quán của tụi con đâu.

Đến khi ngồi vào bàn, tôi lại tiếp tục há hốc miệng.

Các món đãi khách trong tiệc hóa ra cũng toàn những món ở quán bọn tôi.

- Bó tay chú này luôn! - Sầm dưng mắt, sừng sốt

- Hèn gì hồi sáng thấy có người đặt món quá trời. Mình cứ tưởng hôm nay có khách đãi tiệc công ty.

Sự ngạc nhiên cô dâu chú rể tạo ra không dừng lại ở đó.

Cả bọn đang ăn, bỗng giật này mình khi nghe chú rể

kêu lớn:

- Lương, lấy thêm chén đĩa cho bàn này đi con!

Trong khi bọn tôi ngơ ngác nhìn nhau, Lương nhấp nhồm định đứng lên.

- Ngồi xuống đi, cô! - Sâm vọt miệng cản - Không phải chú kêu cô đâu.

Quả thật khách nam không kêu Lương. Từ chỗ quầy phục vụ, một cô bé tóc đuôi gà mặc đồ tiếp viên nhanh nhẹn bước tới chỗ cô dâu chú rể đứng với chén đĩa trên tay.

Suốt buổi, cả hai nắm tay nhau đi lòng vòng các bàn tiệc, tươi cười chụp hình kỷ niệm. Chốc chốc lại kêu âm:

- Sâm ơi, đem thùng bia lại đây!

Cô dâu chú rể đi một vòng, tên tuổi bọn tôi bị chú lôi ra hầu như không sót đứa nào. Thì ra chú không chỉ thuê chỗ xây sảnh cưới giống quán, đãi các món ăn của quán mà tên các tiếp viên chú cũng đặt theo tên của mấy đứa trong quán luôn.

Cuối cùng, cả hai bước đến bàn bọn tôi.

Chú rể hớn hở:

- Thấy chú sáng tạo không, tụi con?

- Sáng tạo lắm, chú. - Lương nhanh nhẩu - Chú làm tụi con ngồi ăn mà cứ giật mình thon thót!

- Con nhỏ này! - Khách cười hì hì - Con đừng có ghen tị với sự thông minh của chú chứ!

Khách nữ ngoái đầu nhìn cô bé tóc đuôi gà đang bung mâm bánh đứng sau lưng:

- Đưa bánh cho cô đi, Lương.

Cô dâu đặt xuống trước mặt mỗi đứa một chiếc hộp vuông màu sắc trang nhã:

- Bánh may mắn. Tụi con đem về làm kỷ niệm.

Chiếc hộp đẹp để đó, tôi về nhà mở ra, thấy bên trong là chiếc bánh ít lá gai. Cũng là bánh của quán. Chưa bao giờ tôi dự một đám cưới lạ lùng như thế. Hôm đó, cả bọn cười đùa vui vẻ nhưng tôi biết trong lòng đứa nào cũng cảm động.

Lương nói với tôi:

- Sau này em sẽ làm đám cưới giống như cô chú. Thuê một bãi cỏ, dựng một cái quán, đặt những món ăn và cao giọng quát “Khuê, cho thêm chén đĩa bàn này đi, chị”. Thật là sung sướng!

- Sung sướng nè!

Vừa nói tôi vừa véo Lương khiến nó la oai oái và nhanh chân vọt tuốt ra xa.

Đôi vợ chồng nọ - bây giờ thì có thể gọi họ là vợ chồng, có lẽ nằm trong số ít người biết cách làm cho cuộc sống của mình thêm giàu có. Trong mắt họ, cuộc đời lúc nào cũng đẹp, gần như không có tạp chất kể cả khi họ chia tay, hoặc nếu có như không thể không có thì họ cũng biết gạt lọc và giảm nó xuống mức thấp nhất.

Bất giác tôi thềm được như họ. Tôi không muốn đời sống tinh thần của mình lúc nào cũng bị vây bọc và nhấn chìm trong sự hỗn loạn. Nghe lời ba mẹ trong trường hợp của tôi có lẽ là một quyết định không tồi. Đâu phải chuyện gì ở đời cũng có được chọn lựa đúng, chỉ gần đúng thôi đã tốt lắm rồi. Tôi nhớ lời Lương nói “Yêu đương mất thì giờ. Mà con gái tội mình thì không có nhiều thì giờ để mất”. Lương nói đúng, tôi đã mất quá nhiều thì giờ vào những tháng ngày mộng mị. Một thời gian dài trái tim tôi giống như hạt thóc ngủ quên trên cánh đồng khô hạn, chờ tình yêu nảy mầm trong vô vọng.

Mẹ tôi lại gọi điện lên:

- Còn ba ngày nữa thôi đó, con.

- Dạ.

- Con phải về đó nghe.

- Dạ.

“Dạ” xong, tôi chợt hoang mang:

- Ủa, nhưng về làm gì hà mẹ?

- Cái con này! Về để đàn ông coi mắt chứ để làm gì! Con bảo mười mấy năm nay con không gặp thằng Sẹo, không biết mặt mũi nó tròn méo ra sao. Đây chính là dịp để con gặp lại nó.

- Nếu sau khi gặp thằng Sẹo, con không đồng ý lấy nó thì có được không?

- Con đừng có nói chuyện trẻ con! - Mẹ tôi có vẻ giận.

- Không được! - Tôi cương quyết - Ba mẹ phải cho con quyền quyết định, con mới về.

Nghe tôi dọa, mẹ tôi đành nhượng bộ:

- Thôi được, tới lúc đó rồi tính.

Sau khi chứng kiến những gì xảy ra giữa Sâm và Tịnh, tôi đã quyết tâm nghe lời ba mẹ. Nhưng khi ngày đó đến gần, tôi đâm ra ngán ngừ, sợ hãi. Thậm chí có lúc tôi bắt quả tang mình đang nghĩ đến chuyện chạy trốn. Nhưng ba mẹ tôi đã lỡ ấn định ngày gặp mặt với bên nhà ông Bảy Sớm rồi. Ba mẹ tôi đã tin tôi, tôi không thể biến ba mẹ tôi thành những người thất tín. Tôi chỉ biết tự trấn an: Không sao, đằng nào sau lưng tôi vẫn còn đường lùi! Đồng ý gặp thằng Sẹo đâu có nghĩa là đồng ý lấy nó!

Nhưng tôi rất ghét chuyện coi mắt.

- Mẹ ơi, hôm đó chỉ gặp nhau cho vui thôi nha, không có coi mắt coi miếc gì hết á. Con không thích!

- Được rồi. Mẹ sẽ làm một bữa cơm, mời họ qua ăn thôi.

Mẹ tôi lại chiều ý tôi. Tất nhiên tôi biết thừa sở dĩ hôm nay mẹ tôi dễ dãi như vậy chẳng qua dù tôi có vùng vằng cỡ nào, mẹ tôi vẫn là người chiến thắng. Mẹ chỉ cần tôi về quê. Mẹ cần tôi ngồi lại với gia đình thằng Sẹo. Mẹ tôi chỉ cần có vậy. Coi mắt hay không coi mắt thì bản chất cuộc gặp gỡ cũng không thay đổi. Tôi biết sau đó mẹ tôi sẽ bằng mọi cách thuyết phục tôi gạt đầu với lời dạm hỏi của ông Bảy Sớm nếu lúc đó đầu tôi chỉ muốn lắc. Tôi biết, tôi biết và tôi biết... Và tôi cảm thấy mệt mỏi vì cái sự biết đó, nửa

muốn phản kháng đến cùng nửa muốn liêu nhăm mắt đưa
chân để xem rốt cuộc tôi sẽ trôi đến đâu trong dòng xoáy
của cuộc đời này.

Tôi nói với Lương:

- Ngày mai chị về quê, có đàn ông tới coi mắt.

Tôi rất ghét từ coi mắt nhưng không nghĩ ra từ nào dễ hiểu hơn.

- Thật hả chị?

- Thật.

- Anh chàng học chung hồi tiểu học hả?

- Ờ.

- Vậy chị sắp lên xe hoa rồi. Chúc mừng chị nha.

- Từ từ hãy chúc.

- Sao vậy?

- Chắc gì chị đã đồng ý lấy thằng đó, à quên, anh đó. Sợ có thể trở thành chồng tôi, có thể không. Nhưng ngay từ giây phút này, tôi cảm thấy thật là sỗ sàng nếu tiếp tục gọi người con trai sắp có cuộc gặp gỡ quan trọng trong đời tôi là “thằng”.

- Lấy đi chị! Em hứa trong đám cưới chị, em sẽ cho chị bắt nạt em.

- Bắt nạt á?

- Dạ. Hôm đó chị tha hồ hét “Lấy cho bàn này mấy trái ớt đi, Lương!”. Thậm chí “Lương, toa lét chỗ nào vậy, dẫn chị đi gấp! Chị nhịn hết nổi rồi!”.

Lương làm tôi không nhịn được cười. Tôi nhìn đắm đắm vào gương mặt tươi hơn hớn của nó, nheo mắt:

- Bữa nay em có chuyện gì vui hả?

- Dạ.

- Chuyện gì vậy?

- Giống như chị vậy đó. Em sắp đi lấy chồng.

Tôi bĩu môi:

- Còn lâu!

- Ờ, có thể là còn lâu, nhưng em đã biết em sẽ lấy ai rồi.

- Anh chàng giám-đốc-công-ty-đẹp-traí-con-nhà-giàu hả?

- Không. Em sẽ lấy thằng người yêu nghèo rớt mồng tơi của em.

Tôi tưởng Lương nói đùa. Nhưng thái độ của Lương đang cho thấy điều ngược lại. Tia nhìn tôi rọi quanh mặt nó:

- Tụi em quay lại với nhau rồi hả?

- Dạ.

Lương nhìn lên trời:

Xưa anh dứt áo ra đi

Nay anh quay lại chắc vì mỗi chân.

- Thôi, đừng đọc thơ nữa. Thơ gì cà rồn quá.

Tôi lay tay Lương:

- Kể chị nghe đi. Hai đứa em gặp lại nhau hồi nào vậy?

- Hôm qua.

- Hôm qua?

- Ờ. Gặp ngay tại quán ăn hôm trước em ngồi với chị.

- Tuyệt quá! Người nào chủ động mời? Em hay người yêu em?

Lương nheo mắt:

- Anh chàng áo pull đỏ mời.

- Đừng giỡn!

- Em đâu có giỡn. Hôm qua áo pull đỏ mời em. Em đã định từ chối nhưng anh bảo đây là bữa ăn cuối cùng. Ăn để chia tay.

- Chia tay là sao?

- Ảnh bảo là ảnh sẽ không quấy rầy em nữa.

Lương nhí nhảnh:

- Em đã định từ chối, nghe vậy em gật đầu ngay. Cảm giác giống như tù nhân được tòa tuyên bố phóng thích. Phải ăn mừng chứ.

Theo lời Lương, cả hai đến quán, ngồi một lát bỗng thấy anh chàng người yêu cũ lù lù đi vô. Cũng áo pull. Màu xanh.

Có chuyện rồi, Lương nhủ bụng, chưa biết phản ứng thế

nào, áo pull xanh đã kéo chiếc ghế cạnh áo pull đỏ, dè dặt ngồi xuống.

-Sao anh lại ở đây? - Lương cau mày hỏi người mới đến, giọng sừng sốt như hỏi một người trước giờ vẫn sống trên mặt trăng.

Áo pull đỏ trả lời thay:

- Anh mời. Tụi anh là bạn.

Trước vẻ mặt ngơ ngác của Lương, áo pull đỏ chìa tay bắt tay áo pull xanh:

- Chúc mừng!

Áo pull xanh lăm lét nhìn Lương:

- Em khỏe không?

Lương cúi:

- Không! Em sắp chết rồi!

- Bình tĩnh ả em! - Áo pull đỏ mỉm cười với Lương - Anh trả người yêu lại cho em đó.

Nói xong, anh ta đột ngột đứng dậy:

- Hai người chia nhau trả tiền bữa ăn hôm nay đi nha. Anh thua cuộc rồi. Biến đây!

Lương nhìn theo áo pull đỏ, lăm bầm:

- Đồ trùn sò!

Tôi vẫn chưa hiểu hết những lắt léo bên trong câu chuyện này. Cứ như thể Lương đang nổi tiếng Ả Rập - Chi đang có vấn đề về nghe hiểu. - Tôi nhớ nhỏ. Nói tiếng Việt đi em.

Hóa ra hai người đó là bạn bè thật. Nhưng áo pull đỏ không biết Lương là người yêu của bạn mình. Anh thích Lương, sau một lần đến quán. Anh thích thái độ phục vụ thân thiện, chu đáo của Lương. Thích ở Lương tính tình vui vẻ, bất thiệp. Thích nghị lực và tính lạc quan của cô sinh viên nghèo khó. Thích cả mái tóc học trò của cô bé nữa. Nói tóm lại là thích tất tần tật.

Áo pull đỏ hớn hở về khoe áo pull xanh:

- Tao yêu mất rồi, mày ạ.

- Yêu ai?

Áo pull đỏ kể chuyện gặp Lương ở quán, chỉ nghe vài câu, áo pull xanh biết ngay bạn mình đang nói đến ai.

Anh đã định găm gù “Tránh xa cô ấy ra. Người yêu của tao đó, thằng ngu!” nhưng đến phút chót áo pull xanh dậm ngân ngữ. Lâu nay anh vẫn cảm thấy anh chưa làm được gì cho Lương. Anh học trường nhạc, khoa ghi-ta. Ra trường hơn một năm rồi vẫn chưa có việc làm và thu nhập ổn định, chủ nhật hằng tuần, anh và đứa bạn thân cùng khoa chơi song tấu ghi-ta cho một nhà hàng từ mười hai giờ trưa đến ba giờ chiều, tiền bạc chẳng bao nhiêu. Anh lo cho mình còn không xong, huống gì lo cho người khác. Chuyện lấy vợ càng xa tít tắp. Nhiều lúc anh cũng chẳng biết anh và Lương sẽ đi được bao xa trong cuộc tình này. Chưa kể nếu lấy nhau, viễn ảnh nửa này sẽ trở thành gánh nặng cho nửa kia, thậm chí làm nghèo thêm cho nửa kia là khả năng rất cao. Ngược lại với anh, áo pull đỏ có thừa điều kiện để bảo

bọc và đem lại cuộc sống đầy đủ cho Lương.

- Mà nói nghiêm túc đó hà? - Áo pull xanh lù mắt nhìn bạn.

- Nghiêm túc chuyện gì?

- Tình cảm của mày với cô gái kia.

- Tao tin là nghiêm túc. Tao chưa từng gặp ai thu hút tao ngay từ lần gặp đầu tiên như thế.

Áo pull đỏ áp tay lên ngực:

- Trái tim tao lỗi nhịp mấy hôm nay.

- Vậy tiến tới đi! Cơ hội thường chỉ đến một lần, đừng bỏ lỡ.

Lương không biết những gì diễn ra sau lưng mình. Nó không hiểu vì sao bạn trai nó thành linh tuyên bố chia tay. Trước đó, không hề có một cuộc cãi vã, thậm chí không cả giận hờn. Vậy mà dùng một cái, đường ai nấy đi. Đơn giản như một phép trừ.

Lương yêu văn chương, dám bỏ một năm đại học để thi lại vào ngành mình thích. Tuy vậy Lương chưa bao giờ thử làm thơ. Nhưng từ hôm đó nó trở thành thi sĩ.

Một ngày, nó nghe nỗi đau trong lòng mình cất tiếng:

Con chim xanh biếc

Đậu hờ trên tay

Yêu anh đến thế

Mà thành mây bay...

Một ngày khác, nó nhận ra nó không còn tin vào tình yêu nữa:

*Lăn trong tình yêu một chút gì tính toán
Lăn trong vàng một sắc đồng pha
Lăn trong thủy chung một hạt mầm phản bội
Trong trắng non người lăn chút trắng tà.*

Nó đọc truyện, của Luis Sepúlveda, truyện vui như thế nó chỉ toàn thấy buồn:

*Con mèo dạy hải âu hay
Đời dạy phân ly những dấu giày
Mùa thu về nấp trong hương cốm
Đêm nằm nghe lá khóc thơ ngây.*

Nó khóc trong nhiều ngày, nhỏ Lương thơ ngây mỏng manh như lá đỏ, và thơ nó còn khổ hơn gấp bội:

*Gặp nhau bất chợt
Xa nhau bất ngờ
Yêu như oán giận
Khổ vào trong thơ.*

Sau buổi tối “vắt chân lên ghế Lương ngồi”, Lương thú nhận với tôi khi trút hết nỗi khổ vào trong thơ, nó thấy nhẹ nhõm hẳn. Rồi nó nhe răng cười: “Điều may mắn của cuộc

đòi là thất bại trong tình yêu đôi khi dẫn đến thành công trong nghệ thuật” và tôi lập tức tán thành dù tôi không biết nó nói thật, nó tự an ủi hay nó tự chế giễu chính mình.

Nhưng tôi biết nhờ vậy mà nó không suy sụp như những đứa con gái khác. Tôi chẳng may rơi vào hoàn cảnh như nó, hậu quả sẽ đến nhãn tiền: nếu tôi không sút mười ký vì biếng ăn thì sẽ tăng mười lăm ký vì không thể ngừng ăn để khóa lấp cỗi lòng trống rỗng.

Hôm tái ngộ người yêu cũ, Lương cũng chẳng buồn ăn, không phải vì suy sụp mà vì nó đang có nhiều thứ trong đầu đến nỗi nó không biết nên hỏi chuyện gì trước.

Đội áo pull đỏ đi khuất, Lương gác đũa, đặt cái nhìn sắc lạnh lên mặt người đối diện, gọn lỏn:

- Chuyện gì vậy?

Áo pull xanh ngập ngừng kể. Nghe đến đâu, mặt Lương méo xệch đến đó. Nó không ngờ cuộc chia tay vẫn khiến nó thắc mắc lâu nay lại bắt nguồn từ một nguyên nhân lằng lằng như vậy.

Cách đây hai ngày, áo pull đỏ than thở với áo pull xanh:

- Tao quyết định rút lui, mày ạ. Tao đã làm mọi cách nhưng không ăn thua.

- Mày không tin vào câu “có công mài sắt có ngày nên kim” à?

- Trước đây thì tao tin. - Áo pull đỏ vuốt tóc - Nhưng đến bây giờ thì tao ngờ rằng khi sáng tác cái câu tục ngữ đó

ông bà chỉ có mục đích dạy con cháu làm ra một cây kim thôi. Trái tim con người ta không phải là cục sắt!

- Ông bà không nói sai. - Áo pull xanh nhè nhẹ thở ra -
Chẳng qua cô ấy có người yêu rồi.

- Sao mà biết?

Áo pull xanh dốc bầu tâm sự. Và điều duy nhất áo pull đỏ có thể làm sau khi biết rõ ngọn ngành là nhảy bắn lên như nút chai sâm banh:

- Thằng khùng! Máu mà có dồn lên não không vậy hả?

Áo pull đỏ dấm tay vào không khí:

- Ngày mai tao sẽ hẹn với Lương. Chiều ngày mốt, mà phải tới gặp và xin lỗi cô ấy.

Lương nói với tôi:

- Vậy đó!

Tôi không biết mình nên khóc hay nên cười, vì tôi không chắc câu chuyện tình của bạn tôi là bi kịch hay hài kịch. Nhưng tôi tin vở kịch đó rất cuộc đã thay đổi theo chiều hướng tốt với Lương. Cũng những vai diễn đó, nhưng kịch bản bây giờ đã khác. Nhạc nền cũng chuyển qua giai điệu mới rồi. Tươi vui hơn.

Bất giác tôi nghĩ đến vở kịch của đời mình. Hai ngày nữa tôi sẽ gặp người con trai mà ba mẹ tôi đã lựa chọn cho tôi. Hôm đó sẽ không có đèn follow chiếu xuống, không có

tiếng đàn sáo cất lên nhưng tấm màn nhung sẽ mở cho tôi bước ra sân khấu cuộc đời, đứng đối diện với người hoặc sẽ trở thành chồng tôi hoặc mãi mãi chỉ là người xa lạ.

Hôm đó tôi sẽ bước về phía thằng Sẹo với bông hồng trên tay hay với con dao giấu trong tay áo, tôi không thể nào biết được. Cúi chùng nghe, Sẹo!

Buổi sáng tôi đi một vòng các chợ.

- Ngày mai con nghỉ, anh Sâm sẽ đi lấy thịt heo giùm con nghe, có Mười.

- Mai em về quê, chị Diệp. Cá trầu chị cứ để đó, anh Sâm sẽ ghé lấy.

Chị Dân chọc tôi:

- Về quê lấy chồng hả em?

Tôi cười:

- Chắc vậy đó, chị.

Tối, tôi tạm biệt Tịnh:

- Mai chị đi sớm, vài bữa chị lên.

Tịnh nhắc:

- Chị nhớ lên sớm. Còn đi thử việc nữa.

Tôi quên mất chuyện đó. Cách đây vài hôm tại khoe Tịnh thử tiếp nhận thử việc của một công ty ở khu chế xuất Tân Thuận. Họ muốn nhận tôi làm kế toán kho bài theo dõi hàng. Đây là lá thư tôi chờ đợi từ lâu và không nghĩ sẽ có ngày tôi nhận được nó. Nhưng khi cầm lá thư trên tay, lòng tôi lại chẳng gọn chút vui mừng. Nếu thư hồi âm đến cách

đây vài tháng, hẳn tôi đã nhảy cẫng lên và hét vang nhà. Nhưng từ lúc tôi nộp đơn đến khi nhận được giấy báo, thời gian trôi quá lâu đã bào mòn nỗi háo hức trong tôi.

Đã thế, thư đến ngay vào lúc tôi không muốn rời bỏ chỗ làm hiện nay. Cứ mỗi ngày trôi qua, cái công việc ngỡ chỉ là tạm thời càng hấp dẫn tôi và tôi tin nếu đứng để chuyện tình cảm rối rắm xen vào thì tôi thật sự yêu thích công việc này. “Ẩm thực không chỉ là nhu cầu tự nhiên, còn là nghệ thuật, thậm chí là văn hóa. Người ta vẫn gọi văn hóa ẩm thực đó thôi”. Có lần Sâm nói với tôi như vậy và tôi ngỡ rằng anh cố tình đề cao chuyện ăn uống bằng cách nói quá lên. Gần đây tôi đọc được bài viết của giáo sư Trần Văn Khê, đại ý “Người Việt thường ăn bằng cả ngũ quan: thị giác, xúc giác, khứu giác, vị giác, thính giác. Đã ăn thì mắt phải nhìn thấy màu sắc món ăn, răng phải chạm vào món ăn, mũi phải ngửi được mùi vị hấp dẫn, lưỡi phải cảm nhận được, tai phải nghe được tiếng nhai thức ăn”. Ông còn bảo “Người Việt ăn một cách dân chủ. Tất cả món ăn đều dọn sẵn lên bàn cùng một lúc. Các thực khách quây quần bên mâm cơm, ai thích ăn gì gấp nấy, muốn ăn ít hay nhiều tùy ý, không bị ép phải ăn món mình không thích. Nó khác với kiểu bung lên từng món như ở các nước khác”. Từ khi tình cờ đọc được những nhận xét thú vị này, tôi bắt đầu nghĩ ngợi một cách nghiêm túc về những điều Sâm nói. Sâm không chỉ nói. Một ngày, anh bảo tôi “Tuần sau cô không cần đi chợ nữa. Cô sẽ làm việc trong nhà bếp”. Tôi ngỡ

ngác “Em có sai sót gì hả anh?. Sâm lắc đầu “Không, cô làm rất tốt. Chỉ là tôi muốn cô biết thêm một công đoạn khác trong nghề này”. Sâm nói thêm “Tôi còn muốn cô lần lượt làm tiếp viên, điều phối viên, thu ngân, thậm chí quét dọn, rửa chén bát. Cô có phản đối không?”. Tôi háo hức “Dạ không, em thích lắm”. Sâm gật gù “Sự phân công đó sẽ giúp cô có cái nhìn toàn diện về cách thức tổ chức và kinh doanh một quán ăn”. Tuy Sâm không nói rõ, tôi vẫn có cảm giác qua cách sắp xếp này, anh muốn giữ tôi lại lâu dài.

Nhưng cho dù ý định của tôi và Sâm khá trùng hợp và hai đứa tôi rất có thể sẽ tiếp tục gắn bó với nhau trong những ngày tháng tới, tôi vẫn phải đi lấy chồng. Hôm xin phép anh về quê, tôi nhớ đến câu nói của Scarlett O’Hara ở cuối phim *Cuốn theo chiều gió*: “Ngày mai sẽ là một ngày khác”. Cuốn phim tình cảm của tôi cũng đã đến hồi kết, dù đó là hồi kết tôi không mong muốn. Cuộc đời tôi rồi sẽ rẽ sang một lối khác. Lối đi đó không có Sâm đi cùng. Sâm có thể vẫn ở bên tôi nhưng mãi mãi chỉ là người quản lý tốt bụng và thạo việc.

Mẹ tôi không giấu vẻ mừng rỡ khi tôi bước vào nhà. Thậm chí bà ân cần một cách quá mức khi sốt sắng giúp tôi tháo ba lô trên vai.

- Mẹ để con. Tự con làm được.
- Từ sáng đến giờ mẹ cứ sợ con không về.
- Con đã hứa rồi mà.
- Thì mẹ cứ lo lo trong bụng. Cái tính bướng bỉnh của

mày, mẹ còn lạ gì.

Ba tôi lo theo kiểu khác:

- Ngày mai gặp người ta, con nhớ nhu mì hiền thực chút nha con.

Tôi tự ái:

- Nhu mì hiền thực là sao, ba?

- Là trò chuyện phải lễ phép. Đừng có hở ra câu nào là cãi câu đó như xưa nay chứ sao.

So với ba mẹ, dĩ nhiên tôi là người lo nhất. Nhưng tôi không thể nói ra nỗi lo của mình. Điều kinh khủng nhất với một người con gái là sắp gặp lại người con trai chung lớp sau mười ba năm xa cách, không biết mặt mũi anh ta thế nào, tính tình anh ta thay đổi ra sao, đã buộc phải đưa ra đáp án: lấy hay không lấy? Đã thế, hình ảnh Sẹo trong đầu tôi quá đổi mù mờ. Tôi chỉ nhớ những vết sẹo trên đầu nó, những trò vật nhau và những màn sai vật bất tận. Trong ký ức của tôi, Sẹo giống như một đứa trẻ được sinh ra cho cuộc đời bất nạt.

Đứa trẻ bị số phận bạc đãi đó sắp trở thành chồng tôi?

Tự nhiên tôi thấy cuộc gặp mặt ngày mai giống như chuyện diên rồ.

Phần hai
Sam

Tôi là Sâm.

Nhưng hồi tiểu học, bạn bè chẳng bao giờ gọi đúng tên tôi. Chúng toàn gọi tôi là thằng Sẹo. Tôi không biết đứa đầu tiên gán cái tên xấu xí đó cho tôi là đứa nào nhưng khi tôi bắt đầu nghĩ đến chuyện truy tìm thủ phạm thì cả lớp rồi cả trường, tiếp theo là cả làng đều gọi tôi bằng cái tên đó rồi. Những ngày đầu tôi khóc tã tức, vì giận vì xấu hổ và cả vì tủi thân. Nhưng rồi tôi buộc phải quen dần, giống như một đứa bé tập làm quen với cái mụn cóc trên tay, nhìn mãi thấy nó cũng không đến nỗi chướng mắt lắm.

Nhỏ Khuê dĩ nhiên cũng gọi tôi bằng cái tên cục mịch đó. Tôi không nhớ tôi chơi với con nhỏ này từ lúc nào. Chỉ nhớ từ khi ôm tập đến lớp, tôi đã học chung với nó rồi. Tôi với nó chỉ là bạn học. Vì nhà tôi ở rìa làng, cách rất xa nhà nó, đi học về chúng tôi gần như không chơi với nhau, chỉ khi nào được mẹ dẫn đi chợ, thỉnh thoảng tôi mới gặp nó.

Nhỏ Khuê có đôi gò má phình phình và lúc nào cũng ửng hồng. Hàm răng nhỏ Khuê trắng và đều tăm tắp. Có lẽ nhờ vậy tôi rất thích nhìn nó cười. Khi nó cười, mặt nó sáng bừng như có nắng chiếu vào. Nhìn gương mặt tươi tắn của

nó, tôi có cảm giác ấm áp như đang đứng dưới ngọn gió mùa xuân.

Nhỏ Khuê xinh xắn nhưng tính tình ngang ngạnh y hệt con trai. Từ năm lớp Ba, nó đã thích bắt nạt tôi. Bắt nạt tôi, tất nhiên không chỉ có nó. Nhưng nó là đứa khiến tôi khổ sở nhất.

Ngày nào nó cũng chặn tôi ngay cửa lớp. Tôi vừa ôm cặp bước lên bậc thềm là nó giang rộng hai tay chặn bít lối đi:

- Chào chị đi, rồi mới được qua!

- Đẹp mà đi!

- Đẹp thì đứng ngoài cửa, khi nào có chuông vào lớp mà mới được vào!

Tôi là con trai, nó là con gái. Con trai mà để con gái hiếp đáp thì ê mặt quá, nhất là lúc đó tụi bạn cùng lớp xúm đen xúm đỏ chung quanh. Cả đám vỗ tay bôm bốp, miệng đứa nào đứa nấy ngoác đến mang tai:

- Chào chị đi!

- Chào chị Khuê đi, Sẹo!

Mặt đỏ như tôm luộc, tôi mím môi xông bừa vào. Nhỏ Khuê lập tức ôm lấy cổ tôi, vật xuống đất. Tôi gồng mình chống lại, chiếc cặp văng tuốt đằng chân tường.

Tụi bạn không những không can ngăn, còn gân cổ reo hò. Khung cảnh náo nhiệt giống hệt cả bọn đang xem chọi gà.

Nhỏ Khuê từ bé đã theo ba mẹ lên đênh sông nước

mua bán ve chai. Bây giờ năm nào nó cũng theo ghe đi suốt ba tháng hè. Có lẽ nhờ vậy mà nó cao hơn tôi, to hơn tôi, dĩ nhiên khỏe hơn tôi. Cả hai ôm nhau níu qua kéo lại một hồi, tôi ngã lăn ra đất Nhỏ Khuê nằm đè lên người tôi, hí hửng:

- Mày chịu thua chưa?

Tôi hỗn hển:

- Thua.

- Chào chị một tiếng đi!

Tôi nghiêng răng:

- Chị cái đầu mày!

Khuê ấn cườm tay lên cổ tôi:

- Bướng hả?

Cườm tay nhỏ Khuê làm tôi muốn nghẹt thở. Nhưng tôi nhất quyết không gọi nó bằng “chị”.

Trò này chỉ chấm dứt khi chúng tôi lên lớp Năm. Lên lớp Năm, tôi đã cao ngang nhỏ Khuê, những lần vật nhau nó không đè được tôi nữa. Nhưng cho dù không thắng được tôi, nhỏ Khuê vẫn không từ bỏ thói quen chặn tôi trước cửa lớp để rồi sau đó hai đứa ôm cổ nhau xoay vòng vòng và ngã lăn ra đất trước tiếng cổ vũ âm ỉ của tụi bạn.

Trò vật nhau dơ quần dơ áo này chỉ chấm dứt vào ngày thăng Quyền buông lời mất dạy:

- Nằm đè lên con Khuê chắc là êm lắm! Cho tao vào thay mày đi, Sẹo.

Vừa nói nó vừa cười hê hê, trông rất khả ố. Quyền là con

nhà giàu. Ba nó là ông Mười Thái, một nhà buôn lớn, chuyên cung cấp trái cây cho thương lái các nơi. Nhà nó ở xã bên cạnh, không hiểu sao từ năm lớp Ba nó chuyển qua học trường làng tôi. Có lẽ chú nó đang dạy học ở trường tôi, hằng ngày ba nó nhờ chú nó đưa đón cho thuận đường, tiện thể nhờ ông chú thầy giáo nhắc nhở nó chuyện học hành. Nếu đúng vậy, tôi tin chắc chú nó đã thất bại thảm hại trong việc kèm cặp thằng cháu lười học.

Quyền là đứa hay gây sự với bạn bè, thường tìm có trốn học, lại chúa nói tục. Sau này tôi mới biết nó hay ra chơi ngoài vựa trái cây, đánh đu với cánh tài xế chở hàng, toàn nghe bọn này kể chuyện bậy bạ, riết rồi bị nhiễm. Năm lớp Bốn, thấy Quyền to con nhất lớp, cô giáo phân công nó làm lớp trưởng. Nhưng chỉ sau một tháng, nhận ra thói càn quấy của thằng này, cô ngán ngẩm thay nó bằng đứa khác.

Câu nói của thằng Quyền như ong chích vào lưng khiến tôi lập tức buông nhỏ Khuê ra, lớp ngóp bò dậy, mặt đỏ bừng.

Tôi vừa then vừa tức, định rủ nhỏ Khuê xông vào đánh nhau với thằng Quyền nhưng khi tôi quay sang đã không thấy con nhỏ này đâu nữa. Tôi nghĩ chắc nó cũng xấu hổ giống như tôi và điều đó làm tôi ngạc nhiên vô kể. Xưa nay tôi chưa thấy nhỏ Khuê xấu hổ bao giờ. Mỗi lần vật nhau với nó, tôi có cảm tưởng đang vật nhau với một đứa con trai ngổ ngáo, thậm chí có lần tôi bảo nó “Tao thấy mày mặc quần soóc áo thun xem ra hợp hơn là mặc đồ con gái”.

Kể từ bữa đó, nhỏ Khuê đã thôi chặn đường tôi trước cửa lớp. Tôi đã không còn bị nó ép gọi bằng “chị”, hai đứa không còn ôm nhau té lăn quay dưới đất khiến quần áo lấm lem nhưng không hiểu sao tôi cảm thấy không vui.

Lúc nhỏ Khuê lần đầu đến quán, tôi chưa nhận ra nó ngay. Từ cô bé mười tuổi đến cô gái hai mươi ba tuổi, đó là một hành trình đủ dài để một người bạn cũ đánh rơi không ít nét quen thuộc dọc đường. Hơn nữa, hôm đó ngoài nhỏ Khuê ra còn hơn mười người khác dự buổi phỏng vấn xin việc nên tôi không chú ý đến nó lắm. Chỉ khi ngồi đối diện với Khuê qua chiếc bàn vuông trong văn phòng trên gác, sau vài câu trao đổi mang tính chất thủ tục, tôi mới ngỡ ngàng nhận ra nó chính là cô bạn thuở thiếu thời.

- Cô tên gì?

Khuê nói tên.

- Cô quê ở đâu?

Khuê nói quê.

Tới đây thì tôi bắt đầu ngờ ngợ. Sau khi hỏi thêm vài câu về huyện, xã thì tôi phải bám chặt tay vào thành ghế để giữ cho mình đừng run. Ra là Khuê đang ngồi trước mặt tôi. Nó không nhận ra tôi, có lẽ vì tôi cũng như nó, đã bị thời gian nhào nặn sau ngần ấy năm để đánh lừa ký ức của những người quen cũ.

Kể từ giây phút đó, đầu óc tôi không còn tập trung được nữa. Phần tiếp theo của cuộc phỏng vấn diễn ra một cách máy móc. Cô bao nhiêu tuổi? Đang làm gì? Cô rảnh vào khung giờ nào? Chúng tôi tuyển người làm phụ bếp, tiếp viên, đi chợ, cô làm được không? Lương ở đây tính theo giờ, mức lương khởi điểm từ mười lăm ngàn đến ba mươi ngàn một giờ tùy loại công việc, chúng tôi sẽ phát lương vào ngày 5 mỗi tháng. Cô có đề nghị gì không?

Suốt ba mươi phút, tôi nhìn Khuê trả lời hơn là nghe nó trả lời. Tôi vẫn nhớ đôi má phình phính của cô bé ngày nào cũng chặn tôi ngoài hành lang và vật tôi xuống đất. Khuôn mặt Khuê bây giờ thon hơn, đã là khuôn mặt của một thiếu nữ. Riêng hàm răng nó vẫn trắng đều như những gì tôi còn nhớ được về những ngày thơ bé. Khi nó trả lời tôi, đằng sau đôi môi quen thuộc kia vẫn thấp thoáng những viên cuội xếp hàng đều đặn từng thấp sáng gương mặt trẻ thơ của nó mỗi khi nó cười.

Khuê không biết tôi đã nhận ra nó. Nó không biết một phần do tôi đã thay đổi khá nhiều. Tôi không còn sở hữu cái đầu đầy sẹo như một loại giấy căn cước mà qua đó bạn bè thuở nhỏ dễ dàng nhận ra tôi.

Phần quan trọng hơn là do tôi không có biểu hiện gì cho biết tôi từng quen nó. Dù giàu tưởng tượng đến mấy nhỏ Khuê cũng không nghĩ tôi lại đóng vai kẻ xa lạ trước mặt nó sau nhiều năm xa cách.

Dĩ nhiên tôi làm thế là có nguyên do, mặc dù giữ cho

mình đừng reo lên khi tình cờ gặp lại Khuê đối với tôi cũng khó ngang với việc bắt mình không được cựa quậy khi thần lẫn bất thân chui vào cổ áo. Rõ ràng tim tôi đập nhanh hơn, và trái đất cũng quay nhanh hơn trong buổi sáng hôm đó. Cho đến khi Khuê ra về, tôi vẫn còn bần thần. Hồn tôi vẫn lơ lửng trên mây và chưa biết làm sao tiếp đất.

Để các bạn hiểu được tâm trạng bất thường của tôi, tôi cần phải quay lại mốc thời gian cách đây hai tháng. Lúc đó tôi tốt nghiệp đại học tròn một năm và mở quán ăn gần bảy tháng với tiền đầu tư của chú Sáu Có, em họ của ba tôi, hiện đang là phó giám đốc ngân hàng ở dưới quê.

Sau một bữa cơm tối, ba tôi kêu tôi ra:

- Sâm à.

- Dạ.

Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của ba tôi, tôi đoán ông muốn góp ý, dặn dò tôi về chuyện làm ăn. Nào ngờ mối quan tâm của ông nằm ở chỗ khác, hoàn toàn ra ngoài dự đoán của tôi:

- Con tính chuyện lấy vợ là vừa rồi đó, con.

- Lấy vợ? - Tôi há hốc miệng, tưởng mình nghe nhầm.

- Ừ.

Môi tôi méo xệch:

- Con mới hai mươi ba tuổi mà, ba.

- Thanh niên quê mình học xong đại học, ra trường, lấy vợ là chuyện bình thường mà. Hơn nữa, công ăn việc làm

của con hiện giờ cũng ổn định rồi.

- Nhưng con biết lấy ai? Con chưa có bạn gái, ba à.

- Chưa có rồi sẽ có.

- Chắc còn lâu lắm, ba. Bây giờ con chỉ muốn dành thời gian và tâm trí cho công việc thôi.

- Không có bạn mới thì có bạn cũ. Con nhớ lại coi, con có thích đưa con gái nào học chung hồi nhỏ không? Ba cũng muốn con lấy vợ quê mình.

- Hồi đi học dưới quê, con mới có mười tuổi, ba à. Con...

Đang nói bỗng dưng tôi ngắc ngứ. Tự nhiên tôi nhớ đến Khuê - nhỏ bạn ngang ngạnh như con trai và cứ thích được tôi kêu bằng “chị”. Tôi nhớ đến trò vật nhau triển miên giữa hai đứa tôi trước cửa lớp, quần áo lấm lem, mỗi khi về đến nhà tôi phải lén lút thay ra để ba mẹ tôi không nhìn thấy. Cái trò chơi mà tôi thua nhiều hơn thắng đó, thoát đầu thì tôi rất bực mình nhưng đến khi lên lớp Năm tôi lại cảm thấy thích thú, chẳng rõ vì sao. Lên lớp Năm, tôi đã có thể vật nhau ngang ngửa với nhỏ Khuê, không còn thường xuyên bị nó cười lên người và chèn tay ngang cổ họng khiến tôi muốn ngạt thở như hồi lớp Ba, lớp Bốn nhưng đó không phải là lý do tôi muốn kéo dài trò chơi mạnh bạo này. Tôi không cắt nghĩa được tâm trạng của mình nhưng khi thắng Quyền buông lời thô lỗ khiến trò vật nhau giữa tôi và nhỏ Khuê đột ngột chấm dứt, một cảm giác gì đó như là sự hụt hẫng, mất mát len vào hồn tôi, giống như tôi vừa bị ai giật mất món đồ chơi yêu thích và tôi đã buồn bã một thời

gian dài.

Những năm tháng đi xa, giữa bao khó khăn lo toan bộn bề, tôi vẫn bắt gặp mình không ít lần nghĩ đến nhỏ Khuê như nghĩ đến một đốm sáng nhỏ trong những ngày u ám của tuổi thơ tôi. Khuê bắt nạt tôi nếu không nhiều hơn thì cũng không ít hơn lũ bạn trong trường nhưng không hiểu sao tôi không ghét nó như ghét những đứa khác. Ngược lại, tôi luôn sung sướng mỗi khi được Khuê nhờ vả - sai khiến thì đúng hơn: “Nhặt bông sứ xâu chuỗi giùm chị đi, Sẹo”, “Sẹo hái trái trứng cá cho chị đi”, “Mày xếp cho chị chiếc tàu bay giấy đi, Sẹo”. Bao giờ tôi cũng đỏ mặt tía tai “Chị cái đầu mày” nhưng sau đó tôi lại vui vẻ làm theo lời nó.

Lúc đó tôi còn quá bé để biết mình có thích một đứa con gái hay không nhưng tính cách đặc biệt của nhỏ Khuê dường như có một sức hút kỳ lạ với tôi, đã khiến tôi không ngớt tò mò về nó và cho đến bây giờ ấn tượng về nó vẫn còn in đậm trong tâm trí tôi. Mỗi lần nhớ đến nhỏ Khuê và những trò bắt nạt của nó, tôi luôn bắt gặp mình đang mỉm cười.

Nhưng cho dù vẫn nhớ đến nhỏ bạn ấu thơ của mình, tôi chưa bao giờ vẽ ra một dấu gạch nối tình cảm giữa hai đứa tôi, chưa bao giờ đẩy trí tưởng tượng đi xa hơn tuổi lên mười, càng chưa bao giờ mơ đến ngày hỏi nó làm vợ khi hai đứa lớn lên.

Chẳng qua chuyện vợ chồng chưa từng len vào đầu óc tôi. Từ khi theo ba tôi lên thành phố sinh sống, tôi chỉ biết

cắm đầu vào chuyện học hành, không hề tơ tưởng đến chuyện yêu đương. Tôi chỉ có một tâm niệm là học thật giỏi, sớm đỗ đạt thành tài để báo đáp công dưỡng dục của ba tôi và an ủi linh hồn của mẹ tôi.

Vì vậy khi nghe ba tôi đột ngột đề cập đến chuyện này, tôi không khỏi sửng sốt, tiếp theo là bối rối. Tôi thừ người ra một lúc, tay không ngớt chà lên mép bàn như thể câu trả lời đang được giấu bên dưới lớp ván lót.

Thấy tôi ấp úng, ba tôi không bỏ lỡ thời cơ:

- Như vậy hồi nhỏ con có thích đùa nào phải không?

- Con không biết.

- Không biết cái đầu mày.

Tôi gãi gáy:

- Hồi đó con còn nhỏ xíu à.

Ba tôi phớt lờ lời phân trần của tôi:

- Đùa nào vậy?

Tôi lí nhí:

- Con Khuê.

- Nó là con cái nhà ai?

- Dạ, nó là con ông Cẩm.

- Trời đất! Tưởng ai chứ ông Cẩm ve chai thì ba lạ gì. Ba cũng hay ngồi lai rai với ông. Hồi trước nếu ba không kịp đưa ông tới bệnh viện thì ông về châu ông bà từ lâu rồi.

Ba tôi gục gặc đầu:

- Được rồi. Con để ba lo.

- Ba lo gì, ba? - Tôi giật nảy - Con đã quyết định đâu.
- Quyết định gì nữa. Rõ ràng là con thích nó mà.
- Nhưng đó là chuyện hồi nhỏ. - Tôi nhăn nhó. - Bây giờ nó thế nào, con đâu có biết. Biết đâu nó có chồng rồi...

Tôi bỏ lửng câu nói, đột nhiên nghe cổ họng nghẹn lại. Tự nhiên tôi nhớ đến bài ca dao tôi thuộc từ bé: “Trèo lên cây bưởi hái hoa. Bước xuống vườn cà hái nụ tầm xuân. Nụ tầm xuân nở ra xanh biếc. Em có chồng rồi anh tiếc lắm thay”. Ờ, có khi nhỏ Khuê lấy chồng rồi cũng nên. Thời gian đã trôi qua lâu thế rồi còn gì. Con gái quê tôi hai mươi tuổi lắm đứa đã có con. Đàng này nhỏ Khuê đã hai mươi ba tuổi. Nghĩ đến đó, tôi chép miệng tưởng tượng trong đầu cảnh nhỏ Khuê đang dẫn bầy con đi tắm, lòng tràn ngập thất vọng, tiếc nuối: “Ba đồng một mớ trâu cay. Sao anh không hỏi những ngày còn không?”. Bất giác tôi nghe ngực mình nhói nhói. Từng câu thơ đâm vào tim tôi: “Bây giờ em đã có chồng. Như chim vào lồng như cá cắn câu. Cá cắn câu biết đâu mà gỡ. Chim vào lồng biết thuở nào ra”. Bài này tôi thuộc đã lâu nhưng chưa khi nào tôi nhớ đến nó. Hôm nay nó bất chợt hiện ra trong đầu tôi, có lẽ là do sự gợi ý của hoàn cảnh.

Hồi bé, tôi không hiểu hết những gì bài ca dao muốn nói. Tôi chỉ thích những câu về chim và cá. Vì thuở nhỏ tôi không có bạn bè, thường một mình lủi thủi các bờ bãi bắt chim câu cá để tìm vui. Nhưng bây giờ thì tôi hiểu. Tôi hiểu và tôi nghe lạnh sống lưng. Bài thơ giống như lời cảnh báo

dành cho tôi. Rằng cuộc sống không phải lúc nào cũng cho phép mình chậm chân. Nếu muốn, tôi còn nguyên cuộc đời phía trước để lưỡng lự, riêng lúc này thì tôi phải dứt khoát. Bây giờ có thể ba mẹ nhỏ Khuê chưa gả nó cho ai, nhưng không có gì bảo đảm năm sau, thậm chí tháng sau, tình thế không thay đổi theo chiều hướng xấu.

- Nếu con không phản đối thì ba sẽ nhờ chú Sáu thăm dò.

Dĩ nhiên là tôi không phản đối, mặc dù tôi thấy mọi thứ diễn ra quá vội. Tôi chưa sẵn sàng tâm lý cho chuyện lấy vợ. Tôi chưa chuẩn bị tinh thần để đối diện với câu chuyện này nhưng khi ba tôi thúc ép, tôi lại đồng ý nhanh đến mức bản thân tôi cũng lấy làm ngạc nhiên. Có lẽ vì tôi thích nhỏ Khuê thật. Nó là đứa con gái đi vào đời tôi theo cách hết sức kỳ quặc và cũng là đứa con gái khiến tôi thường nhớ về trong những ngày xa xứ.

Nhưng đó không phải là lý do khiến tôi làm ngơ nhỏ Khuê khi gặp lại nó trong buổi phỏng vấn xin việc. Tất nhiên nếu Khuê biết tôi là thằng Sẹo ngày xưa, nó sẽ biết ba tôi và ba mẹ nó đang có ý định kết sui gia với nhau và điều đó sẽ khiến cả hai ngượng ngùng khó xử. Nhưng dù sao chúng tôi cũng không phải là những đứa trẻ mới lớn. Tôi tin hai đứa tôi sẽ nhanh chóng vượt qua cảm giác xấu hổ ban đầu và sự tiếp xúc hằng ngày trong công việc sẽ là điều kiện thuận lợi để chúng tôi tìm hiểu lẫn nhau cũng như kiểm tra tình cảm của bản thân mình.

Lý do tôi phớt lờ nhỏ Khuê đến từ chuyện khác.

Chú Sáu Có gọi điện thoại cho ba tôi:

- Em đã gặp vợ chồng ông Cẩm. Họ vẫn còn nhắc chuyện anh đưa ông Cẩm đi cấp cứu hồi mười mấy năm về trước.

- Còn chuyện kia?

- Dạ, nghe nhà mình ngỏ ý cầu thân, họ mừng lắm. Họ còn nhớ cả thằng Sâm. Nghe em nhắc con trai anh Bảy Sớm, bà Cẩm nói ngay “Là thằng Sẹo phải không?”.

- Tức là họ chưa gả con gái cho ai?

- Dạ chưa. Bà Cẩm bảo cách đây hai năm bà Mười Thái có dám hỏi con Khuê cho... cho... thằng Quyền nhưng họ đã từ chối.

Tôi đứng bên cạnh, nghe tiếng chú Sáu vọng ra rõ mồn một. Nghe cả sự ngắt quãng trong câu nói vừa rồi của chú.

Ba tôi hừ giọng:

- Thằng Quyền thì cứ nói là thằng Quyền! Có gì đâu mà chú ngập ngừng.

- Dạ.

- Chú đừng sợ tôi buồn. Nếu tôi là chị Cẩm, tôi cũng không đời nào rước thằng Quyền về nhà.

Ba tôi nói dứt khoát nhưng tôi vẫn cảm nhận được nỗi đau trong giọng nói của ông.

Thằng Quyền. Đúng rồi, chính vì thằng Quyền bất ngờ chen vào chuyện này mà chú Sáu tôi lắp bắp, ba tôi buồn

bực và câu chuyện giữa tôi và nhỏ Khuê trở nên phức tạp hơn một hôn ước thông thường. Trong một thoáng tôi nhận ra tôi đang rơi vào một tình huống cực kỳ éo le, nan giải. Thằng Quyền giống như một cái ổ gà đột ngột hiện ra trên con đường tình cảm của tôi, biến nó từ chỗ bằng phẳng thành ra lồi lõm, gập ghềnh. Tôi trở nên phân vân, thối chí, ngập trong lo lắng.

- Hay là thôi chuyện này đi, ba. - Tôi rụt rè nói.

- Thôi sao được mà thôi! - Ba tôi nạt - Ba tin vợ chồng ông Mười Thái sẽ ủng hộ con.

Vợ chồng ông Mười Thái có ủng hộ chuyện tôi đến với Khuê hay không thì tôi không biết. Nhưng ngay cả như vậy tôi vẫn không thấy yên tâm. Tôi còn phải tính đến phản ứng của thằng Quyền. Thái độ của nó không chỉ tác động đến tôi mà chắc chắn ảnh hưởng nghiêm trọng đến ba tôi và cả vợ chồng ông Mười Thái. Tuy đã lâu không gặp thằng này nhưng những gì tôi còn nhớ được về nó trước khi tôi theo ba tôi rời làng vẫn khiến tôi không thể không đề phòng. Với một đứa có tính khí thất thường như Quyền, không ai biết nó có sẽ nổi điên lên mà quậy đục ngẫu cuộc sống của mọi người hay không.

Tôi cần phải quay lại những biến cố đã xảy ra trong cuộc đời tôi mười ba năm về trước để các bạn hiểu tại sao tôi lại e dè với thằng Quyền đến thế, và tại sao tôi đắn đo khi gặp lại nhỏ Khuê. Tôi phải thú thật đây là quãng đời nặng nề tôi luôn sợ phải nhắc đến mặc dù những gì tôi nếm

trải trong thời gian đó đều khắc sâu vào vỏ não tôi đến từng chi tiết.

Tôi còn nhớ rõ buổi chiều ba tôi trở về nhà sau khi ghé thăm bà nội tôi.

Ông bước vào nhà với những sải chân dài hơn bình thường, kéo ghế đánh rột, buông người nặng nề, mặt hầm hầm.

Mẹ tôi nhìn chồng, khẽ thở dài. Thái độ ba tôi giống như sắp gây sự, chỉ nhìn thoáng qua mẹ tôi biết lúc này làm thinh là chọn lựa tốt nhất.

Tôi nấp sau kệ cửa, tim đập thình thịch, lo lắng và sợ hãi. Đây không phải là lần đầu tiên tôi chứng kiến cảnh này.

Ba tôi vớ bình nước trước mặt, rót ồng ộc vào ly, nước chảy tràn cả ra mặt bàn. Nhìn cái cách rót nước như trút giận của ba tôi, tôi biết ông đang bực bội lắm.

Ba tôi lầm lì uống hết ly này đến ly khác, tuyệt không liếc mắt về phía vợ.

- Mẹ lại nói gì hả anh? - Mẹ tôi rụt rè hỏi.

- Cũng như mọi lần thôi.

Ba tôi đáp, dằn mạnh chiếc ly xuống bàn, gây nên một

tiếng động lớn khiến tôi rúm người lại. Tôi cảm tưởng mình là con thú nhỏ đang bị bủa vây và sắp sửa bị bắt trói. Tôi sờ tay lên mặt, thấy nước mắt bắt đầu ứa ra.

Hơn một năm nay, bà nội tôi đột nhiên khẳng khẳng tôi không phải là con của ba tôi. Bà tôi bảo tôi không hề giống ba tôi chút nào, từ khuôn mặt, mắt mũi, tóc tai đến tướng đi dáng đứng. Theo lời bà, càng lớn tôi càng khác ba tôi. Bà bảo tôi giống như đứa trẻ từ đâu đi lạc vào nhà tôi.

Tôi từng nghe ba tôi cãi nhau với bà tôi:

- Con cái không giống ba mẹ đâu phải là chuyện hiếm.
- Con trai không giống mẹ là bình thường. Nhưng con trai không giống ba là chuyện bất thường.

- Mẹ à...

- Mẹ để ý mấy năm nay rồi. Dòng họ nhà mình làm gì có đứa nào tóc tai xoắn tít thế kia. Con mà càng lớn nó càng giống ai ở ngoài đường.

- Giống ai là giống ai? Mẹ nói gì kỳ vậy?

Giọng bà tôi lạnh tanh:

- Muốn biết kỳ hay không thì mà hỏi vợ mà ấỵ!

Tôi biết ba tôi rất yêu mẹ tôi. Từ khi bắt đầu có trí khôn, tôi chưa thấy ba gây gổ với mẹ lần nào. Cho tới trước khi bà nội tôi nêu chuyện này ra, gia đình tôi giống như một con thuyền êm đềm lướt trên mặt nước, cũng có khi ba mẹ tôi cãi nhau những chuyện vặt vãnh nhưng dẫu sao con thuyền đó cũng chưa gặp sóng to gió lớn bao giờ.

Ba tôi lái xe cứu thương cho bệnh viện huyện. Mẹ tôi nấu ăn cho xưởng đá hoa cương của người cô ruột ở Đồng Nai. Vì có con nhỏ, mẹ tôi được bà cô cho về nhà mỗi cuối tuần để chăm tôi.

Vì ba mẹ tôi thường xuyên vắng nhà, tôi lớn lên như một chồi cây cô độc. Nhà tôi ở cách xa khu dân cư nên tôi hầu như không có bạn cùng xóm. Tôi là đứa bé sinh ra đã gầy còm, lại suốt ngày nghịch đất cát một mình trong vườn, đầu tôi chẳng bao lâu đầy ghẻ chốc. Mãi đến khi học hết lớp Ba, sau khi uống và bôi đủ thứ thuốc trên đời, các mụn ghẻ trên đầu tôi bắt đầu liền da nhưng lại để lại chỉ chít sẹo trông chẳng khác nào bề mặt mặt trăng chụp từ vệ tinh.

Những năm tháng đó, tôi rất thèm bạn. Nhưng bạn hàng xóm không có ai. Ở trường thì chẳng đứa nào chơi với tôi. Chúng không thích cho nhập bọn một đứa ốm yếu với những vết sẹo kỳ quặc trên đầu. Chúng chỉ thích trêu ghẹo tôi, sai vặt tôi hay vật tôi xuống đất. Và gọi tôi là thằng Sẹo. Gọi mãi thành tên, người lớn trong làng gặp tôi cũng bảo “Chạy ra chợ mua giùm bác mấy cục pin đi, Sẹo”.

Rốt lại, bạn của tôi trong quãng thời gian đầu đời buồn tẻ là những cuốn truyện tranh cũ kỹ và nhàu nát tôi có được từ bà bán ve chai thỉnh thoảng vẫn đi ngang trước ngõ nhà tôi. Tôi đã dùng những vỏ chai mẹ tôi chất trên đầu tủ chén để đổi lấy những cuốn sách và đọc chúng dưới ánh nắng chiều trong khi chờ ba tôi trở về vào cuối ngày

nếu hôm đó ông không phải trực ca đêm.

Có hôm tôi đem sách ra nghĩa trang phía sau nhà ngồi đọc dưới bóng dương liễu. Tôi đọc sách và tưởng tượng ra những câu chuyện kỳ quái. Chính nhờ những câu chuyện này, tôi có nhiều cơ hội hơn để mon men lại gần bạn bè. Nhưng sau khi tròn mắt nghe chuyện của tôi xong, chúng lại quên mất tôi, như thể tôi đột ngột biến thành người vô hình.

Bây giờ nhớ lại, tôi thấy tôi đã đứng ngoài rìa cuộc vui của bạn bè trong một thời gian dài. Nhưng vốn là đứa bé quen sống cô độc, tôi dần thích nghi với cảnh ngộ của mình. Tôi ngạc nhiên nhận ra tôi không thật sự ghét bỏ hay oán giận ai. Tôi buồn tủi, nhưng không đến mức đau đớn.

Nhưng nếu tôi không phải là con của ba tôi, nếu tôi là đứa bé “đi lạc vào nhà mình” như lời chì chiết của bà nội tôi thì điều đó khiến tôi vô cùng khổ sở.

Như mọi đứa trẻ, tôi luôn yêu ba mẹ mình. Cũng như tôi biết ba mẹ tôi luôn yêu tôi. Tôi muốn tôi mãi mãi là con của ba mẹ tôi và tôi không bao giờ nghi ngờ gì về điều đó.

Cũng như tôi, ba tôi không tin tôi không phải là con ông, bất chấp sự ngờ vực dai dẳng của bà nội tôi và các cô tôi.

Trong thời gian đó, những cuộc cãi cọ giữa bà nội tôi và ba tôi diễn ra bất tận. Mỗi khi bà nội tôi ghé nhà tôi là hai mẹ con lại âm ỉ, lần nào cũng vậy. Tôi không nghe được tất cả nhưng hôm nào không phải đến trường, tôi lại len lén chui vào chỗ khuất động tai nghe ngóng để thấy trái tim

mình tan ra từng phút một.

- Con luôn tin tưởng vợ con, mẹ à.

- Thằng ngốc! - Bà tôi sẵn giọng - Sao mà mù quáng đến vậy hả con?

- Con không mù quáng!

- Nếu không mù quáng thì mà và thằng bé đi thử ADN đi! Rồi mà sẽ biết ngay thằng bé có phải là con mà hay không?

- Con sẽ không làm chuyện đó.

- Tại sao?

- Con không muốn làm tổn thương vợ con.

- Thằng điên! Vợ mà làm tổn thương mà thì được hả?

Nhiều năm về sau, tôi mới biết ba tôi từ chối xét nghiệm ADN không chỉ vì ông không muốn xúc phạm mẹ tôi mà do ông sợ chẳng may kết quả xét nghiệm cho thấy tôi không phải là con ông thì ông sẽ không sống nổi. Vì ông rất yêu hai mẹ con tôi. Nếu điều trớ trêu đó trở thành sự thật, ông e rằng ông sẽ không đủ sức lái xe cứu thương để cấp cứu chính mình. Hóa ra những gì bà nội tôi và các cô tôi thấy, ba tôi cũng đã nhìn thấy từ lâu.

Trong một thời gian dài, ba tôi sống trong sự giằng xé giữa niềm tin và sự hoài nghi, vừa chống lại bà tôi và các cô tôi vừa khổ sở chống lại chính mình và sự sát hạch tình cảm nghiệt ngã đó khiến ông gần như kiệt sức và tính tình ông dần thay đổi. Con người vui vẻ biến mất, thay vào đó là một

ông chồng lảm lì và một ông bố hay gắt gỏng. Và đứa bé con là tôi đã phải sống nơm nớp trong nỗi hoang mang thắc thỏm suốt hai năm cuối tiểu học, giống như một con chuột nhắt sống trong hang tối, lo sợ một ngày trần hang sẽ sập xuống chôn lấp cuộc đời mình.

Trong một đêm trằn trọc, tôi nghe tiếng mẹ tôi thủ thỉ với ba tôi ở chiếc giường kế bên.

- Anh tin em không?

- Anh luôn tin em mà.

- Vậy anh nghe lời mẹ đi!

- Là sao?

- Sáng mai đầu tuần, hai cha con đi xét nghiệm ADN đi!

- Không!

Tại sao anh không đi, nếu anh tin em.

- ...

- Em không muốn nhìn thấy cảnh anh và mẹ cãi nhau liên miên. Có kết quả ADN. mẹ sẽ hết nghi ngờ. Và gia đình mình lại êm ấm như xưa.

Tôi nhớ mẹ mẹ tôi đã đề cập chuyện này với ba tôi nhiều lần nhưng lần nào cũng vấp phải sự phản đối quyết liệt của ông. Nhưng lần này dường như mẹ tôi đã thuyết phục của ba tôi.

Tôi nghe thấy tiếng tắc lưỡi, không rõ là từ ba tôi hay từ thần lẩn đang hóng chuyện trên kèo nhà. Sau đó tôi không nghe ông nói thêm gì nữa. Căn nhà chìm trong im

lặng, bị bóng đêm gói kín và tôi thấy tôi nằm đó, đôi mắt thao láo nhìn lên đỉnh mùng tối mịt, những ý nghĩ rối bời làm đầu óc tôi vón cục lại còn trái tim tôi đang bị nổi phập phồng cuốn đi đâu đó, xa tít tắp.

Khi quyết định xét nghiệm huyết thống giữa hai cha con, ba mẹ tôi không hề có ý định giấu tôi. Thật ra muốn giấu cũng không được vì tôi thường xuyên chứng kiến những màn đấu khẩu dai dẳng trong nhà, đã nghe thấy tất cả những gì lẽ ra một đứa bé như tôi không được phép nghe.

Hôm đi làm thủ tục đăng ký ở chính cái bệnh viện mà ba tôi là lái xe, ông quyết định đi một mình. Ba tôi chỉ nhét vào túi xách cuốn sổ hộ khẩu, giấy khai sinh của tôi và một bì thư trong đó đựng ba sợi tóc vừa được búng khỏi cái đầu đầy sọ của tôi. Ông bảo ông sẽ trực tiếp cung cấp mẫu máu còn phần tôi, theo lời bác sĩ chỉ cần ba sợi tóc là đủ. Tôi đoán ba tôi không dẫn tôi theo vì không muốn tôi phải lấy máu. Ông không muốn tôi sợ hãi khi nhìn thấy mũi kim tiêm lù lũi xuyên vào da mình.

Bây giờ nhớ lại, tôi không biết phải diễn tả thế nào tâm trạng của tôi trong những ngày sau đó. Tôi sống chung với cảm giác bồn chồn trong nhiều ngày, hy vọng xen lẫn với lo âu, giống như một nhân vật bị dọa thấp thỏm chờ nàng tiên tốt bụng đến giải lời nguyện cho mình, vừa hoang mang

không biết nàng có sẽ đến hay không, thậm chí cũng không chắc có một nàng tiên như thế ở trên đời.

Sau một tuần, ba tôi đến bệnh viện để nghe bác sĩ thông báo kết quả. Lúc ba tôi dắt xe ra, mây đen không biết từ đâu kéo về rợp trời. Từ sáng sớm, gió đã thổi u u trong rặng tre. Các cành cây ngã rạp qua một bên. Rất nhiều bụi cỏ khô bị gió búng lên và thổi lăn lông lốc trên đường.

Trời bắt đầu chuyển mưa khi ba tôi ra khỏi nhà. Trước khi đi, ông quay lại bảo tôi “Hôm nay con ở nhà đi. Lát nữa mưa lớn, thế nào nhà trường cũng cho học trò nghỉ học”.

Sáng hôm đó, tôi ngồi thu lu trước hiên nhà ngắm những con mối cánh liệng trong màn mưa, nôn nao chờ ba tôi về. Tôi đã mong ngày này lâu lắm rồi. Tôi không muốn tiếp tục làm chứng nhân bất đắc dĩ cho những cuộc cãi vã triền miên giữa ba tôi và bà nội tôi. Tôi không muốn bất lực nhìn những giọt nước mắt của mẹ tôi âm thầm lăn dài trên má.

Ba tôi quay về nhanh hơn tôi nghĩ. Mưa vẫn chưa ngớt hạt khi ba tôi chạy xe vào cổng. Tôi ngồi trước hiên nhưng có vẻ ba tôi không nhìn thấy. Ông bước ngang qua tôi như đi ngang qua một cục gạch hay một mô đất.

Tôi đứng lên nhưng không dám bước vào nhà. Tôi nép mình bên cửa, rụt rè ngó vào bên trong. Ba tôi ngồi xuống ghế và tôi thót bụng lại khi thấy ông cầm lên bình trà. Tôi biết ông sắp sửa dốc chiếc bình mạnh đến mức nếu mẹ tôi không lén cột nắp bình vào quai cầm, chắc chắn chiếc nắp sẽ văng ra và vỡ tan trong chớp mắt. Hình ảnh kinh hãi đó

đã ám ảnh tôi suốt một thời gian dài và bây giờ một lần nữa nó chuẩn bị đâm vào trí não tôi. Đúng như tôi lo sợ, ba tôi điên cuồng nốc hết ly nước này đến ly nước khác, như thể làm vậy ông có thể nuốt trôi được sự bức bối đang tích tụ trong người.

Một nỗi lo lắng mơ hồ dâng lên trong tôi, và tôi nghe tim mình quặn thắt khi thấy ba tôi cầm điện thoại lên. Tôi không biết ông gọi cho ai vì tôi đứng khá xa chỗ ông ngồi. Mãi đến khi thấy mẹ tôi tắt tả bước vào nhà lúc chiều tối, khi cơn mưa ngoài trời vẫn còn mờ mịt, tôi mới biết ông gọi cho mẹ tôi.

Bà nội tôi và hai cô tôi có mặt từ rất sớm, vào lúc trời hãy còn trưa, trước khi mẹ tôi từ Đồng Nai quay về. Lúc vừa nhác thấy ba bóng người xuất hiện ở cổng, tôi đã luống cuống chạy vòng ra sau hè, chui vào nhà bếp nấp sau kệ cửa, chỗ trú ẩn quen thuộc của tôi. Tôi nơm nớp chôn mình trong chỗ khuất, bỏ cả cơm, mặc cho ba tôi gọi khản cả co.

Cũng chẳng ai buồn cầm đũa trong buổi trưa hôm đó. Sau khi ba tôi rầu rĩ thú nhận kết quả xét nghiệm cho biết tôi không phải là con ông, tôi có cảm giác mưa gió ngoài trời đã tràn cả vào trong nhà và lồng lộn quét sạch mọi thứ.

Những gì xảy ra trong ngày hôm đó quả thật đến bây giờ vẫn làm tôi run lên mỗi khi nhớ lại.

Bà nội tôi như một chiếc vòi đột ngột hồng khóa, đã tuôn ra không ngừng những lời thóa mạ nặng nề dành cho cả ba tôi lẫn mẹ tôi. Ba tôi dĩ nhiên bị mắng về tội ngu, còn

mẹ tôi bị mắng về tất cả các tội xấu xa nhất trên đời cộng lại. Nếu bà tôi không kịp nhớ ra những từ ngữ độc địa và sắc bén để băm nát số phận của mẹ tôi thì đã có hai cô tôi nhiệt tình lục tìm, cung cấp và phụ họa.

Trừ ba tôi ngồi chôn mình trên ghế, những người khác mặc sức nói, chẳng ai buồn để ý com canh đã nguội ngắt trên bàn.

Tôi co ro trong chỗ của mình, vừa đói vừa sợ đến không thở được và mệt mỏi thiếp đi trong tiếng mưa lẫn tiếng mắng nhiếc và chỉ thức dậy khi những âm thanh phát ra từ miệng bà tôi và các cô tôi bỗng vút lên, chói tai như tiếng kèn đồng. Đó là lúc mẹ tôi đặt chân qua ngưỡng cửa.

Tôi cứ tưởng bà tôi và các cô tôi thao thao suốt cả buổi chiều sẽ không còn hơi sức nhưng khi mẹ tôi xuất hiện như một tấm bia bằng thịt, cả ba bỗng giống như các khẩu súng vừa được nạp đạn, thay nhau xả vào mẹ tôi vô số những lời lẽ mang tính sát thương cao đến mức tôi nghĩ cái chết của mẹ tôi xảy ra sau đó vài giờ chắc chắn là hậu quả nặng nề của trận tổng công kích này.

Tôi nhớ rõ gương mặt của mẹ tôi trong lúc đó. Đó là một gương mặt ngơ ngác, bàng hoàng, thất thần, được nhuộm bởi thứ ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn nê-ông tỏa ra từ trên cao trông lại càng tuyệt vọng. Từ đầu đến cuối, mẹ tôi đứng tựa lưng vô vách nhà, áo mưa vẫn còn quấn quanh người, ấp úng tiếng được tiếng mất. “Mẹ ơi”... “Con không hề làm gì có lỗi”... “Chắc có nhầm lẫn gì ở đây”...

Bà tôi gần từng tiếng:

- Chồng cô đã cẩn thận hỏi đi hỏi lại bác sĩ rồi. Chẳng có nhầm lẫn gì ở đây hết. Nó chỉ nhầm lẫn khi lấy cô mà thôi!

Bà tôi quay sang ba tôi:

- Còn thằng ngu này nữa! Sáng mai mày làm đơn ly hôn ngay cho tao!

Ba tôi vẫn ngồi lặng thinh từ trưa đến giờ. Ông không nói, cũng không hề nhúc nhích, trông ông giống như pho tượng được đẽo từ các tảng đá hoa cương tôi từng nhìn thấy ở xưởng làm của mẹ tôi. Chỉ có nếp nhăn trên mặt ông mỗi lúc một hằn sâu như thể nỗi đau đang cày lên mặt ông những đường cày vô hình. Nếu thỉnh thoảng ba tôi cử động chỉ là để cầm lên bình trà nhưng rồi lại đặt ngay xuống khi nhớ ra không còn giọt nước nào bên trong.

Cứ tưởng ông sẽ bất động và thinh lặng như vậy cho đến mai nhưng khi bà tôi kêu ông làm đơn ly hôn với mẹ tôi, bất thần ông găm lên:

- Đủ rồi! Chuyện nhà con để con lo! Mẹ và hai chị về đi!

Tôi không biết tiếng quát dồn nén của ba tôi xuất phát từ điều gì, từ việc phải nhẫn nại căng mình nghe bà tôi và hai cô tôi luận tội mẹ tôi suốt năm, sáu tiếng đồng hồ như một màn tra tấn tinh thần hay vì kết quả xét nghiệm ADN đã đánh gục ông, đã dồn ông vào ngõ cụt của cuộc đời khiến ông không giữ nổi bình tĩnh.

Tiếng hét giận dữ của ba tôi lớn đến mức tôi cảm giác

cánh cửa tôi đang nép mình rung bần bật và tôi hoảng sợ đến mức đột ngột ngất đi.

Khi tôi tỉnh dậy, đã không thấy một người nào trong nhà. Bà nội tôi và hai cô tôi chắc đã ra về, nhưng ba mẹ tôi cũng không biết đi đường nào.

Mưa ngoài sân vẫn rả rích như một điệu nhạc buồn. Tôi chạy ra cổng, vừa khóc vừa gào “Ba ơi”, “Mẹ ơi” nhưng đáp lại tôi chỉ có tiếng gió rên rỉ trong các nhánh cây, tiếng mưa rơi lộp độp trên mái nhà và trên tàu lá chuối trong vườn lẫn tiếng ếch nhái uôm uôm vọng vào từ phía nghĩa trang và từ những cánh đồng quanh nhà.

Tôi ngạc nhiên khi bụng không thấy đói dù từ trưa đến giờ tôi chưa ăn gì nhưng rồi tôi mang máng nhớ ra lúc tôi nửa tỉnh nửa mê có người đã đút cơm cho tôi ăn. Chắc hẳn người đó là mẹ tôi. Tôi nhớ hình như mẹ tôi đã khóc. Tôi nhớ tôi đã trệu trạo nhai vừa cảm thấy rõ rệt những giọt nước ấm nóng tí tách rơi trên mặt tôi. Và tôi nghe cả tiếng mẹ tôi rót vào tai: “Mẹ thương con nhiều lắm”.

Ba tôi xộc vào như con lốc khi tôi đang ngồi bệt giữa nhà, nước mắt nhòe trên má.

- Ba đi đâu về vậy, ba? - Tôi mếu máo hỏi.
- Ba đi tìm mẹ con.
- Ba tìm được mẹ không?
- Không. Ba không biết mẹ con đi đâu.

Đêm đó, hai cha con ngồi thu lu bên nhau như hai chiếc

bóng cây nín. Mưa đã ngớt hạt nhưng giông bão vẫn đang vần vũ trong lòng hai con người khốn khổ. Tuy còn bé nhưng tôi vẫn đau đớn biết chuyện gì đang xảy ra trong gia đình mình. Có bao nhiêu điều tôi muốn hỏi ba tôi nhưng tôi đã cố nín, phần vì sợ hãi phần vì tôi không muốn những thắc mắc của mình khoét vào vết thương của ông một lần nữa. Đến sáng thì tin tức của mẹ tôi bay về. Người làng tìm thấy thi thể của bà bập bênh ở khúc sông chảy ngang qua làng. Vài người nhanh chân chạy đến nhà tôi, sốt sắng báo tin:

- Chú Bảy ơi! Thím Bảy chết đuối ngoài sông.

- Thằng Hợi vớt thím lên rồi. Đang khiêng về!

Trái tim tôi đã phập phồng bất an từ tối hôm trước với những linh cảm không lành nhưng khi nghe tin dữ, tôi lập tức đổ sụp xuống nền nhà. Nhát rìu số phận đã hạ gục tôi, đã khiến thế giới chung quanh tôi đột nhiên đen ngòm dù sáng hôm đó trời bắt đầu hửng nắng.

Cho đến bây giờ mỗi khi nhớ lại buổi sáng nghiệt ngã đó, tôi chỉ có một niềm an ủi duy nhất là không ai trong làng biết được sự thật về cái chết của mẹ tôi.

Nhà tôi ở cách xa khu dân cư, những cuộc cãi vã trong gia đình tôi dù âm ỉ cỡ nào cũng chỉ là những tiếng ồn ngoài hoang đảo, không vọng vào đất liền được.

Nhiều người tin rằng mẹ tôi bị sẩy chân, chỉ có số ít cho rằng mẹ tôi tự tìm đến cái chết do không chịu được tính tình hà khắc của bà nội tôi. Số ít này nhanh chóng chuyển

thành số nhiều một tuần lễ sau đó, không phải vì lý do sau thuyết phục hơn mà đơn giản là dư luận bao giờ cũng cần bi kịch như một thứ mồi ngon để có thứ mà nhâm nhi, bàn tán, phẩm bình, và cả xót thương. Rất may, cho đến khi những lời xì xào lắng xuống theo thời gian, vẫn không ai hay biết gì về chuyện xét nghiệm ADN của hai cha con tôi. Dù vậy, những ngày tiếp theo quả là một gánh nặng quá sức với một đứa bé như tôi. Tôi không biết hồi đó tôi làm thế nào để sống tiếp và sức mạnh vô hình nào đã nâng đỡ và dắt dìu tôi qua quãng đời u buồn đó.

Đầu óc trống rỗng, sau đám tang mẹ, tôi mệt mỏi lê chân đến trường như đang kéo theo một cục bột là tôi. Cái cục bột đó yếu ớt đến mức chỉ cần đứa nào đụng khẽ là tôi sẵn sàng ngã lăn ra.

Nhỏ Khuê đã thay đổi hẳn thái độ với tôi sau khi mẹ tôi mất. Kể từ ngày bị thằng Quyền trêu chọc một cách thô lỗ, Khuê đã không còn chặn tôi ngay cửa lớp để bắt tôi kêu nó bằng “chị” nữa. Khuê cũng thôi trò vật nhau với tôi. Tuy vậy, nó cũng không thân thiết với tôi hơn trước là mấy. Giống như một kẻ tị nạn trong chính ngôi trường của mình, tôi luôn bị tụi bạn đẩy ra bên lề cuộc vui chung.

Cũng như những đứa khác, nhỏ Khuê không bao giờ đến gần tôi, trừ những lúc sai vặt hay nhờ vả. Nhưng trong những ngày tôi lủi thủi đến lớp với tấm băng tang trước ngực áo, Khuê thỉnh thoảng đến ngồi bên cạnh tôi trên chiếc ghế đá kê dưới cây đa ở góc sân. Nó cứ ngồi im lìm

như vậy, không nói tiếng nào. Tôi và nó giống như hai pho tượng đặt cạnh nhau, chỉ nhúc nhích khi có tiếng chuông vào lớp. Bây giờ nhớ lại, tôi cảm động đoán ra hành động bất thường đó của nhỏ Khuê có lẽ xuất phát từ ước muốn chia sẻ nỗi đau trong lòng tôi. Nhưng trong thời điểm đó, tôi không muốn ai đến gần. Tôi không tha thiết gì chơi đùa, chỉ muốn ngồi lặng yên một mình, nghĩ đến mẹ tôi và khóc.

Nhỏ Khuê không hiểu tâm trạng của tôi. Nó tròn mắt sững sờ khi một hôm tôi nổi khùng lên với nó:

- Mày đi chỗ khác đi! Đừng lại gần tao!

Tôi nhớ ba tôi chưa bao giờ ôm tôi. Dĩ nhiên là ba tôi rất thương tôi nhưng cách bày tỏ tình cảm của ông không hề giống với mẹ tôi. Ba tôi nói đánh là đánh chứ không có kiểu đánh đòn vờ vọt như mẹ tôi hay như các bà mẹ khác trong làng. Tôi nhớ lần mẹ thằng Triều đánh con. Hôm đó trong giờ ra về, thằng Triều vật nhau với thằng Bích ngay cổng trường. Hai đứa kéo qua kéo lại một hồi, áo thằng Bích rách toạc. Lát sau mẹ thằng Bích cầm chiếc áo rách xăm xăm qua nhà Triều, làm âm ỉ.

Mẹ thằng Triều xin lỗi rồi rít, tức tốc lôi thằng con vào nhà, đóng sầm cửa lại.

- Đồ hư đốn! Ai dạy mày đánh nhau với bạn hả? Leo lên giường nằm sắp xuống!

Bọn tôi đứng bên ngoài nghe tiếng mẹ thằng Triều hét lên giận dữ, rồi tiếng roi vụt đen đét, tiếng thằng Triều khóc lóc vang nhà. Đứa nào đứa nấy nổi da gà, mặt mày xanh lè như thể chính mình bị đòn.

Nhưng khi nỗi sợ lắng xuống, óc tò mò lập tức nổi lên. Bọn tôi nhón chân lần đến sát vách nhà, thập thò nhìn qua

khe hở. Hóa ra mẹ thằng Triều chả đánh nó roi nào. Bà chỉ đét roi lên chiếc gối bông gòn, cứ đét một roi lại mắng một câu:

- Đánh lộn nè!
- Cho mày chừa nè!
- Roi này cho mày nhớ đời nghe con!

Thằng Triều ngồi đằng bàn, đang xì xụp húp bánh canh. Cứ mẹ nó hét một câu, nó lại ngẩng đầu khóc rống lên:

- Hu hu, con biết tội rồi.
- Híc híc, con không dám nữa.

Xong lại vực mặt vào tô bánh canh ăn tiếp. Hai mẹ con phụ họa nhịp nhàng đến mức mẹ thằng Bích lắng tai nghe một lát, chừng như thỏa mãn về cách dạy con nghiêm khắc của bà hàng xóm, cầm chiếc áo quàng quả ra về, lật đật đến quên luôn chuyện bắt đền.

Những ông bố lại khác. Ba tôi mà bảo “leo lên giường nằm sấp xuống” thế nào sau đó tôi cũng nát đít. Từ bé đến lớn, những gì tôi nhận được từ ba tôi chỉ là những lời răn dạy, rầy la và những trận đòn. Nhưng, một cách tự nhiên tôi vẫn cảm nhận được tình thương của ba tôi qua sự giáo huấn khắt khe đó. Tôi lớn lên trong kiểu thương con khô khan của ba tôi, đã quen với nó đến mức nếu hôm nào ba tôi cao hứng ôm tôi trong vòng tay chắc lưng tôi sẽ nổi đầy gai ốc.

Thế nhưng trong ngày mẹ tôi mất, ông đã làm cái

chuyện tôi không bao giờ nghĩ ông sẽ làm là ôm chặt lấy tôi, lạ lùng hơn nữa là lần đầu tiên tôi chứng kiến ông khóc. Ba tôi không khóc thành tiếng. Âm thanh tôi nghe được là những tiếng nấc, dường như đó là tiếng khóc bị kềm nén, chỉ bật ra từng chập qua hơi thở. Nhưng ba tôi chỉ kềm được tiếng khóc. Còn nước mắt thì ông không ngăn được. Ông ôm tôi một hồi, cái đầu đầy sẹo của tôi ướt đẫm như vừa được tắm gội.

- Tôi nghiệp mẹ con.

Tôi nghe tiếng ông trầm thì, xót xa và đau đớn. Tôi không biết ông nói với tôi hay nói với chính mình, bất giác tôi bật khóc theo.

Tôi yêu ba tôi, cũng như tôi luôn yêu mẹ tôi. Kết quả xét nghiệm ADN chẳng ảnh hưởng gì đến tình yêu đó. Đó là thứ tình cảm được sinh ra cùng với tôi, như cặp anh em sinh đôi và không điều gì trên đời có thể chia tách được, kể cả sau này khi tôi già yếu và chết đi.

Dần dần tôi nhận ra khi mẹ tôi không còn nữa, tôi bắt đầu nghĩ đến bà nhiều hơn và từ lúc đó tôi mới hiểu bà đã thương tôi và hy sinh cho tôi biết chừng nào trong từng ấy năm. Trong những ngày tháng khó khăn, mẹ tôi luôn là người chịu nhiều thiệt thòi nhất trong nhà. Bà không bao giờ ăn đủ no. Sau này nhớ lại những tiếng hét nổi vụng trộm vọng lên từ gian bếp, tôi mới cảm động biết bà vờ buông đũa trong bữa ăn để nhường cơm cho tôi. Những món thịt cá hiếm hoi trên bàn cũng vậy, bà luôn dành

những gì ngon nhất cho hai cha con tôi. Bà vui vẻ “Mẹ chỉ thích ăn xương. Gặm xương là ngon nhất”, và tôi luôn hồn nhiên tin vào lời giải thích của mẹ tôi.

Sau ngày mẹ tôi mất, tôi như hóa thành con người khác. Tôi trưởng thành hơn, trầm tư hơn và từ từ hiểu được những gì trước đây chỉ lướt ngang qua tâm trí tôi một cách hời hợt. Sự hiểu biết muộn màng đó càng khiến tôi thêm khổ tâm.

Lạ một điều, lúc đó tôi không hề băn khoăn ba thật của tôi là ai. Và tại sao tôi lại là con của người nào đó không phải là ba tôi. Có lẽ sự ra đi bất ngờ của mẹ tôi đối với tôi là một cú sốc quá lớn. Nó khiến tôi không còn đầu óc nào nghĩ đến bất cứ điều gì khác. Chưa kể, trái tim non nớt của tôi chỉ chấp nhận một sự thật: Ba tôi chính là người đã nuôi dạy tôi từ nhỏ đến lớn - và những ngày này nỗi đau mất vợ đang choán hết con người ông, làm ông suy sụp đến mức có lúc tôi phải ôm lấy ông thay vì ngược lại.

Tôi biết ba tôi luôn yêu mẹ tôi. Dù từ lâu ông đã nhận ra tôi không có nét gì giống ông, nhưng không vì vậy mà cách cư xử của ông với mẹ tôi lạnh nhạt đi. Ngay cả khi đã có kết luận bất lợi của bệnh viện về mặt huyết thống giữa hai cha con tôi, ông vẫn không một lời chì chiết mẹ tôi. Có thể lúc đó trái tim ba tôi đang tróc ra từng mảng nhưng tình yêu sắt son ông dành cho mẹ tôi vẫn không hề bị vấy bẩn. Trong buổi chiều mưa gió bão bùng mà tôi không bao giờ quên đó, chỉ có bà nội tôi và các cô tôi thi nhau nói. Ba tôi

ngồi lặng trên ghế suốt mấy tiếng đồng hồ, hoang mang, cam chịu và bất lực. Có thể ông rất muốn lên tiếng bênh vực mẹ tôi nhưng ông lại không nghĩ ra lý do gì thuyết phục.

Tất cả đều chống lại ba tôi trong ngày hôm đó.

Tôi biết được ba ruột của tôi một cách hết sức bất ngờ. Và điều đó xảy ra rất nhanh, chỉ hai tháng sau ngày mẹ tôi mất.

Hôm đó trên đường đi học về, tôi nghe có tiếng “rù rù” bám lảng nhảng sau lưng tôi. Cảm giác có người đi theo mình, tôi chợt dạ ngoảnh đầu lại, thấy thầy Kiếm đang chạy chiếc Future chậm chậm phía sau. Thầy Kiếm là chú thằng Quyền, đang dạy lớp Ba ở trường tôi. Hằng ngày thầy chạy theo đường lớn dẫn về huyện lỵ, không hiểu sao bữa nay thầy đi ngõ này.

Tôi đi bộ nên để giữ khoảng cách với tôi, thầy vịn tay ga nhỏ hết mức, chiếc xe có lúc nghiêng qua một bên làm thầy chốc chốc phải lết chân xuống mặt đường. Sau lưng thầy, thằng Quyền đang ngồi ôm cứng chiếc cặp sách nhe răng ra cười với tôi.

Tôi nép qua vệ đường, cúi đầu lễ phép:

- Con chào thầy.

Thầy Kiếm dừng xe lại, nheo mắt nhìn tôi:

- Con học cùng lớp với bạn Quyền sao trước nay thầy không thấy con kia?

Thầy Kiểm không trông thấy tôi bởi vì tụi bạn không cho tôi nhập bọn, đến trường tôi chỉ lảng vảng xa xa và nhìn tụi nó bằng ánh mắt thèm thuồng. Nhưng tôi không giải thích với thầy, chỉ “dạ” lí nhí trong cổ họng.

Thằng Quyền bô bô:

- Thằng này nó toàn chơi một mình không à, chú.

Thầy Kiểm vẫn nhìn chăm chăm vào mặt tôi:

- Nhà con ở đâu?

Tôi chỉ tay về phía trước:

- Dạ, nhà con ở cạnh nghĩa trang đó, thầy.

- Ba mẹ con là ai?

- Dạ, con là con ông Bảy Sớm.

Thầy Kiểm chắc không biết ba tôi. Nên thầy nhướn mắt:

- Ba con làm nghề gì?

- Dạ, ba con lái xe cứu thương.

Thầy Kiểm tiếp tục tò mò:

- Còn mẹ con?

- Dạ, mẹ con mất rồi.

Thằng Quyền lại chen ngang:

- Mẹ nó rớt xuống sông chết đuối hai tháng trước đó, chú.

Giọng thầy Kiểm chùng xuống.

- À, thầy có nghe về tai nạn của mẹ con. Cho thầy chia buồn với con nhé.

- Dạ, con cảm ơn thầy.

Thầy Kiểm chỉ tay ra sau:

- Con leo lên đây, thầy chở về.

Trong khi tôi tròn mắt trước đề nghị đột ngột của thầy, thằng Quyền nhăn nhó phản đối.

- Chỗ đâu mà chở thêm nó, chú.

- Con ngồi xích vô chút là được mà.

Cho tới khi thầy Kiểm bỏ tôi xuống trước cổng, tôi vẫn ngơ ngác không hiểu tại sao hôm nay thầy lại có hứng trò chuyện với tôi, còn chở tôi về tận nhà trong khi trước đó thầy không hề biết tôi là ai.

Như để làm tôi bối rối hơn nữa, trước khi quay xe về, thầy hỏi:

- Ba con có nhà không?

- Dạ, ba con bữa nay đi làm nguyên ngày, tối mới về.

- Khi nào ba về, con nói tối nay thầy qua chơi nhé.

- Dạ.

Thằng Quyền có lẽ cũng ù ù cạc cạc như tôi. Tôi nghe nó làu bàu với chú nó, vẻ bất bình:

- Qua nhà thằng này chi vậy, chú?

Qua nhà tôi tối đó hóa ra không chỉ có thầy Kiểm. Khi nghe thầy giới thiệu hai người đi chung với thầy là vợ chồng ông Mười Thái, ba mẹ thằng Quyền, tôi kinh ngạc

đến há hốc miệng.

Ba tôi cũng ngỡ ngàng không kém gì tôi. Trông mặt ông cứ như đang có một bầu không khí long thành linh hồn xông vào nhà.

- Các anh chị ghé chơi chắc có chuyện gì? - Ba tôi dè dặt hỏi khi mọi người đã ngồi xuống ghế.

Thầy Kiểm mặt mày nghiêm trọng:

- Dạ, tụi tôi có chút chuyện muốn thưa với anh Bà. Tôi đứng khép nép đằng góc nhà, bụng thót lại khi thấy vợ chồng ông Mười Thái cứ dán mắt vào tôi. Cái cách họ dùng mắt mân mê tôi từ dưới lên trên rồi từ trên xuống dưới khiến tôi thấy nhột nhạt kinh khủng.

Tôi biết họ đang quan sát tôi nhưng tại sao họ lại chú ý đến tôi thì tôi không rõ. Vừa đặt chân vào nhà, vợ chồng ông Mười Thái chỉ chào ba tôi một tiếng lấy lệ, rồi lập tức họ quay sang tôi và kể từ lúc đó họ không nhìn đi đâu nữa. Tôi để ý thấy họ nhìn tôi một hồi rồi quay sang thì thầm với nhau rồi lại tiếp tục nhìn tôi chăm chú.

Ba tôi gật đầu:

- Dạ, có gì thì thầy cứ nói.

Thầy Kiểm khẽ liếc về phía tôi, hạ giọng:

- Anh có thể kêu cháu đi ra chỗ khác không?

Ba tôi hơi ngạc nhiên nhưng vẫn quay sang tôi:

- Ra ngoài sân chơi đi, con! Để ba và các cô chú nói chuyện!

Tôi không dám đi ngang qua chỗ vợ chồng ông Mười Thái ngồi nên vòng qua cửa bếp, chạy vù ra sau hè.

Chuyến ghé thăm bất thường của thầy Kiểm và ba mẹ thằng Quyền, cả thái độ lạ lùng của họ nữa, khiến tôi vừa tò mò vừa có cảm giác lo lắng mơ hồ. Tôi rất muốn nấp sau cửa sổ lắng nghe xem họ nói gì với ba tôi nhưng sợ bị phát hiện, tôi đành đi thẳng ra ao rau muống sau nhà, đứng nhìn đom đóm bay lập lòe trên hàng giậu ngăn cách mảnh vườn với nghĩa trang và nồm nớp thả hồn theo những ý nghĩ mông lung.

Chỉ đến khi nghe tiếng xe nổ máy trước sân, biết khách sắp sửa ra về, tôi mới rón rén bước vào nhà. Đáng lẽ leo lên giường ngủ, tôi cố tình luẩn quẩn quanh bàn ăn chờ xem ba tôi có nói gì hay không nhưng sau khi tiễn khách, ba tôi không hề hé môi một tiếng nào. Tôi chỉ thấy ông ngồi thừ trên ghế, mặt mày lộ vẻ trầm ngâm, thỉnh thoảng liếc tôi bằng ánh mắt khác lạ và kín đáo buông những tiếng thô dài.

Sáng hôm sau, ba tôi ra khỏi nhà thật sớm. Tôi không biết ông đi làm hay đi đâu, vì ông không nói cũng không đập tôi dậy đi học theo thói quen.

Đến lớp, tôi mon men lại gần thằng Quyền:

- Mà có biết hôm qua ba mẹ mày đến nhà tao không?
- Không. - Quyền ngơ ngác - Ba mẹ tao ghé nhà mày thật à?
- Ờ. Có cả chú mày nữa.

- Ba mẹ tao đến nhà mà làm gì? - Quyền nhìn chòng chọc vào mặt tôi.

- Tao không biết. - Tôi nhún vai - Lúc đó tao ở ngoài hè.

Quyền xộc tay vào mái tóc, trán nhăn tít:

- Khó hiểu thật! Tự nhiên lại ghé nhà mà!

Nó tia nước bọt qua kẽ răng:

- Để lát về tao hỏi chú tao.

Chắc chắn hôm đó Quyền đã chất vấn chú nó. Chất vấn cả ba mẹ nó nữa. Nhưng Quyền chẳng thu hoạch được gì. Hôm sau gặp tôi trên trường, nó lắc đầu:

- Tao hỏi rồi, nhưng người nào cũng nói “Đợi ít hôm nữa đi con”.

Thằng Quyền đợi. Tôi cũng đợi. Dù bốn chôn muốn biết chuyện gì đang xảy ra, tôi không dám hỏi ba tôi. Không khí trong nhà tôi những ngày đó tự dung dâm ra nặng nề. Cứ như có một bức tường vô hình dựng lên giữa hai cha con. Ba tôi đi đi về về mỗi ngày, lặng thầm như chiếc bóng. Ngay trong bữa ăn, ông cũng chẳng buồn trò chuyện với tôi, chỉ uể oải nhai cơm. Tôi len lén nhìn ông, có cảm giác ông ngồi đó nhưng tâm trí ông dường như đang đi vắng. Những lúc đó, ngồi đối diện với ông mà tôi tưởng như đang ăn cơm một mình.

Gần mười ngày sau kể từ buổi tối vợ chồng ông Mười Thái và thầy Kiêm ghé nhà, ba tôi mới chủ động bắt chuyện với tôi.

- Con à. - Ba tôi mở đầu bằng câu nói thân mật nhưng vẻ mặt trầm trọng của ông khiến tôi nín thở.

- Dạ.

- Có chuyện này ba muốn nói cho con biết.

- Dạ.

Ba tôi kéo ghế lại gần và đưa tay nắm tay tôi, cử chỉ hoàn toàn xa lạ với ông, và cất giọng nhẹ nhàng, gần như vỗ về:

- Con phải hết sức bình tĩnh nghe không.

Tôi “dạ” mà bụng run lên.

- Con không phải là con ruột của ba.

- Dạ.

Tôi lại “dạ”, cảm thấy vốn từ của mình thật nghèo nàn, nhưng tôi không biết nói gì khác. Tôi không phải là con ruột của ba tôi, sự thật đó tôi đã biết nên không cảm thấy hụt hẫng lắm. Tuy nhiên, linh tính mách bảo tôi những gì gay cấn nhất vẫn còn ở phía trước.

Quả nhiên câu nói tiếp theo của ba tôi làm tôi muốn ngất:

- Con cũng không phải là con ruột của mẹ con.

- Ba nói gì vậy, ba? - Tôi gần như hét lên.

- Ờ, mẹ con không phải là người sinh ra con. - Giọng ba tôi buồn bã.

- Vậy ai sinh ra con?

Lần này ba tôi có vẻ do dự, có lẽ ông không muốn tôi, và

cả chính ông, đối diện với thực tế này. Nhưng đó là thực tế mà ông biết hai cha con không thể tránh né, không thể nhón chân đi vòng qua nó để thanh thản sống tiếp.

Ông nhìn sâu vào mắt tôi, chậm chậm thở ra:

- Ông bà Mười Thái mới là ba mẹ ruột của con.

Suốt một thời gian dài, bên nhà ông Mười Thái hóa ra cũng diễn ra những cảnh lục đục giống như bên nhà tôi. Thằng Quyền là bản sao oái oăm của tôi: chẳng giống mẹ cũng chẳng giống ba, càng lớn nó càng giống kẻ lạ đột nhập vào nhà. Lý lịch đã bắt minh, đã thế nó cứ ở lì trong vòng tay của ông bà Mười Thái và ung dung sống như ông hoàng con.

Tất nhiên Quyền trở thành cái gai trong mắt bên họ nội. Những lời bóng gió, những tiếng xì xào, những ánh mắt nghi hoặc của bà con dòng họ bủa vây vợ chồng ông Mười Thái như một thứ hào lũy vô hình. Chỉ có điều gọng kềm của số phận đã không kẹp chết vợ ông một cách tức tưởi như đã xảy ra với mẹ tôi. Có lẽ do mẹ ông Mười Thái có tính cách mềm mỏng hơn bà nội tôi, một phần bà con bên nội thằng Quyền dù sao cũng sợ uy của người đàn ông giàu có và thành đạt nhất trong dòng họ nên không ai dám dón vợ ông đến đường cùng.

Mối nghi ngờ đó kéo dài mãi đến ngày thầy Kiểm tình cờ trông thấy tôi. Trước ngày hôm đó, đầu tôi luôn cạo nhẵn - thói quen bắt nguồn từ đạo đầu tôi lắm ghẻ chốc, phải cạo

trọc để tiện bề xúc thuốc và để tóc không dính bết vào vết lở. Sau này, khi ghẻ đã biến thành sẹo, ba tôi vẫn quen dắt tôi ra tiệm hót tóc đầu làng, kêu thợ cạo sát da đầu. Lý do của ông rất đơn giản: “Hót vậy cho mát”.

Nhưng từ hôm mẹ tôi mất, ba tôi buồn tình chẳng ngó ngang gì đến chuyện tóc tai. Tóc ông dài ra, và tóc tôi cũng nhú lên, loăn xoăn như vừa bước ra khỏi tiệm uốn. Dòng họ nhà tôi không ai có kiểu tóc này. Bây giờ tôi mới biết đó là mái tóc tôi thừa hưởng từ ông Mười Thái, ba ruột của tôi. Đó cũng là nguyên nhân bà nội tôi không bao giờ nhìn nhận tôi mặc dù bà không biết tôi đã sao chép kiểu tóc này từ đâu.

Thầy Kiểm đã tình cờ nhận ra mái tóc xoăn của tôi trong buổi trưa định mệnh đó và thấy ngò ngợ trong lòng. Từ tóc, thầy chuyển qua ngắm soi mặt mũi, càng nhìn càng thấy hao hao anh trai mình, đặc biệt dáng đi hơi lệch một bên vai của tôi thì đúng là dáng đi không nhầm vào đâu được của ông Mười Thái. Sau này lớn lên, tôi đã mất rất nhiều thời gian và công sức chỉnh sửa động tác để có được dáng đi như người bình thường.

Hôm đó, sau khi dò hỏi tôi thêm một lúc, thầy Kiểm tức tốc chạy về thông báo với anh trai và chị dâu.

Chính thông tin này đã dẫn dắt vợ chồng ông Mười Thái tìm đến nhà tôi.

Mọi thứ dần sáng tỏ sau cuộc trò chuyện giữa hai gia đình. Ông Mười Thái rụt rè xác nhận tôi có nhiều điểm rất

giống ông, đặc biệt về mái tóc và dáng đi, rồi sợ ba tôi nổi trận lôi đình trước nhận xét khiếm nhã đó, ông vội vàng thanh minh rằng ông không có ý xúc phạm, chỉ vì ông thấy thằng con ông cũng chẳng có nét gì giống ông mà theo quan sát từ nãy đến giờ ông thấy nó phảng phất dung mạo của ba tôi. Ý tứ của ông Mười Thái quá rõ: Ông nghi ngờ có sự nhầm lẫn trong trường hợp này.

Sau khi nghe ông Mười Thái bộc bạch nỗi lòng, ba tôi bắt đầu tin vào sự phỏng đoán của người đối diện mặc dù cho tới lúc đó ông chưa từng gặp thằng Quyền. Ông tin bởi vì trong khi vợ chồng ông Mười Thái quan sát tôi thì ba tôi cũng âm thầm quan sát ông Mười Thái và ông bối rối nhận ra mối liên quan khó bề chối cãi giữa tôi và người đàn ông trước mặt. Và khi kết quả xét nghiệm ADN của hai cha con tôi cách đây không lâu chập chờn hiện ra trong tâm trí thì ba tôi cảm thấy giả thuyết của ông Mười Thái rõ ràng đang đi đúng hướng.

Đến khi hai bên trưng ra chi tiết ngày sinh tháng đẻ của tôi và thằng Quyền thì mọi chuyện gần như không còn là ức đoán nữa. Mười một năm trước, mẹ tôi và bà Mười Thái đều đi sinh ở bệnh viện huyện. Hồi kỷ ra thì cả hai đều sinh con cùng tháng, cùng ngày, cùng giờ, chỉ khác số phút. Thằng Quyền ra đời đúng ba giờ chiều. Tôi chui ra sau nó mười lăm phút.

Đó là cái bệnh viện mà bốn năm sau khi tôi chào đời, ba tôi được nhận vào làm tài xế xe cứu thương.

- Chuyện là như vậy đó, con.

Ba tôi chép miệng nói, sau khi kể cho tôi nghe những gì xảy ra hôm vợ chồng ông Mười Thái và thầy Kiềm ghé nhà.

- Vậy là bệnh viện trao nhầm con hả, ba?

- Ờ.

Ba tôi bảo sáng hôm sau ông cùng vợ chồng ông Mười Thái lập tức đến bệnh viện, không phải để đi làm như mọi ngày mà để yêu cầu bệnh viện rà soát lại hồ sơ lưu trữ ở khoa sản mười một năm trước.

Những ghi chép trong hồ sơ hoàn toàn trùng khớp với những gì vợ chồng ông Mười Thái và ba tôi còn nhớ được về thời khắc quan trọng đó. Vào hôm tôi và thằng Quyền ra đời, bệnh viện có bảy ca sinh nở. Năm ca buổi sáng sinh toàn con gái. Chỉ có hai ca buổi chiều sinh con trai. Hai sản phụ đó chính là bà Mười Thái và mẹ tôi. Giấy tờ còn ghi cụ thể: bé trai sinh lúc ba giờ nặng 3,6 ký, bé trai ra đời lúc ba giờ mười lăm nặng 2,8 ký.

Kết quả xét nghiệm huyết thống sau đó đã xác định tôi là con của ông bà Mười Thái, còn thằng Quyền đúng là con của ba tôi. Mẹ tôi đã mất, nhưng mọi chứng cứ đã khẳng định bà chính là mẹ ruột của Quyền.

Ba ngày trước đó ba tôi được vợ chồng ông Mười Thái sắp xếp cho ông gặp thằng Quyền theo cách giống như là tình cờ để thằng bé khỏi nghi ngờ. Ba tôi bảo ông không cần nhìn mặt Quyền. Ông chỉ nhìn ngón chân cái của nó là nhận ra ngay nó có phải là con mình hay không. Tới lúc đó,

tôi mới biết những người đàn ông bên họ nội của tôi đều có ngón chân cái cụp vào bên trong. Đó là chỉ dấu đặc biệt của dòng họ. Tôi không có dấu hiệu đó, nhưng thằng Quyền sở hữu hai ngón chân y hệt hai ngón chân của ba tôi.

Quyền dĩ nhiên không phải là đứa trẻ dễ bảo. Ông Mười Thái không dám dẫn nó đến bệnh viện lấy mẫu máu đã đành, ngay cả tóc trên đầu nó ông cũng không dám nhổ, sợ nó thắc mắc. Ông phải kêu vợ ông vờ cắt móng tay cho nó, sau đó bí mật đem mẫu móng tay đến bệnh viện cho bác sĩ xét nghiệm.

Theo lời ba tôi, hai nữ hộ sinh phụ trách đỡ đẻ hôm đó có một người đã nghỉ việc. Người còn lại khi được thông báo chuyện này đã tỏ ra rất ngạc nhiên. Bà không bao giờ nghĩ tới một sai sót kỳ lạ như vậy. Bà bảo vì sự kiện này đã xảy ra quá lâu nên bà không nhớ được bà và đồng nghiệp của bà đã nhầm lẫn theo kiểu nào, ở giai đoạn nào và vào thời điểm nào trong buổi chiều hôm đó. Bà lúng túng giải thích rằng do thời điểm đó bệnh viện chưa có quy định nhân diện sản phụ và trẻ sơ sinh bằng mã số đeo tay như bây giờ nên mới xảy ra chuyện oái oăm này. Cuối cùng, bà rớt rít xin lỗi ba tôi và vợ chồng ông Mười Thái, tuyên bố sẽ chịu trách nhiệm và sẵn sàng nhận kỷ luật về sai sót của mình. Tôi bật khóc khi nghe ba tôi kể đến chỗ này. Khi người nữ hộ sinh tuyên bố khẳng khái như vậy, chắc là bà chưa biết có một người đã từ giã cuộc sống vì sự nhầm lẫn nghiêm trọng đó. Bà sẽ chịu trách nhiệm về cái chết của

mẹ tôi như thế nào và thứ kỷ luật nào có thể buộc bà đem mẹ tôi trở về với tôi? Đâu phải sai lầm nào trên đời cũng có thể sửa chữa. Trong cuộc sống vẫn có những đổ vỡ, mất mát vô phương cứu vãn đó thôi.

Tôi không trách người nữ hộ sinh nhưng lòng tôi ngập tràn cay đắng. Lúc đó trong đầu tôi chỉ có hình bóng của mẹ tôi. Cả cuộc đời bà tảo tần vì chồng vì con, rồi bị nhà chồng đay nghiến suốt một thời gian dài chỉ vì thứ tội lỗi mà bà không hề mắc phải để rồi cuộc bà phải tìm đến cái chết như một cách rũ bỏ muộn phiền, tủi hổ.

Tôi khóc và khóc. Và khi ngược nhìn ba tôi, tôi thấy mặt ông cũng đang nhòe nước mắt. Tôi chắc ông cũng đang nghĩ đến người vợ xấu số của mình.

- Bây giờ sao hả ba?

Tôi hoang mang hỏi, ngạc nhiên thấy lòng không hề vui khi tìm lại được ba mẹ ruột của mình. Thậm chí tôi còn cảm thấy lo sợ khi nghĩ đến chuyện phải rời xa người cha hiện nay của tôi.

- Ba nói sự thật với con, còn ông bà Mười Thái sẽ nói sự thật với thằng Quyền. - Giọng ba tôi rầu rầu.

- Rồi sao nữa?

- Con qua nhà ba mẹ ruột của con...

- Không. Con không đi đâu! - Tôi lắc đầu quấy quậy, nước mắt lại lăn dài trên má - Con chỉ muốn ở với ba.

- Con vẫn ở với ba mà. Con chỉ qua bên đó để làm quen

thôi.

Sau này tôi mới biết đây là kế hoạch người lớn đã bàn tính với nhau. Bệnh viện huyện sau khi giành trả mọi chi phí xét nghiệm ADN cho cả hai gia đình như một cách chuộc lỗi đã cử người tư vấn cho ba tôi và vợ chồng ông Mười Thái. Mọi người đều thống nhất với nhau là chưa nên cho tôi và thằng Quyền nhận ba mẹ ruột vội. Càng không nên hoán đổi chỗ ở. Cần có thời gian để bọn tôi hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra vì một sự thật éo le như thế không dễ gì những đứa trẻ ở tuổi bọn tôi có thể chấp nhận được ngay.

Trong chuyện này, thằng Quyền là đứa phản đối kịch liệt nhất. Tất nhiên cả tôi lẫn nó đều không muốn thay đổi cuộc sống hiện nay. Từ khi sinh ra, bọn tôi đã lớn lên và gắn bó với ba mẹ nuôi của mình, đã mặc nhiên xem đó là những người thân thiết nhất trên đời và tình cảm đó cũng thiêng liêng không kém gì tình cảm ruột thịt. Bây giờ tôi qua nhà nó, nó qua nhà tôi, bắt tôi xem ba mẹ nó là ba mẹ tôi và bắt nó xem ba tôi là ba nó, cho dù về lý trí đứa nào cũng biết điều đó không có gì sai nhưng trái tim bọn tôi quyết liệt chống trả, dứt khoát không chịu thúc thủ trước hoàn cảnh.

Thằng Quyền nằng nặc không chịu nhận ba tôi là ba còn vì nó không thích nghi được với cảnh sống mới nếu nó quay về với ba ruột của mình. Đang nhà cao cửa rộng, tiền bạc rủng rỉnh, áo lụa quần là, miếng ngon dâng tận miệng mỗi ngày, cậu công tử con nhà giàu cảm thấy việc chuyển đến sống trong căn nhà đơn sơ, thiếu thốn mọi bề như nhà tôi là một chuyến đi đày.

Trong thời gian đó, cứ vài ba ngày ba tôi lại chở tôi qua nhà vợ chồng ông Mười Thái chơi, có khi ở lại ăn cơm, cốt

để tôi quen dần với con người và khung cảnh mới. Đợi đến khi tôi đã hòa nhập được, mọi người sẽ thu xếp cho tôi về ở luôn với ba mẹ ruột của mình. Những tính toán đó của người lớn, sau này tôi mới biết qua nhưng lần tâm sự của ba tôi.

Giống như tôi, Quyền cũng được ông Mười Thái chở qua nhà tôi. Nhưng Quyền chỉ đến được một lần, ăn được một bữa cơm, sau đó nó chuồn thẳng.

Một lần, ba tôi thắc mắc khi đã lâu không thấy Quyền ghé thăm:

- Đạo này anh Mười bận chuyện gì mà không thấy chở cháu Quyền qua chơi?

Ông Mười Thái lộ vẻ lúng túng:

- Dạ tôi có bận gì đâu, anh Bảy.

- Vậy sao...

- Chậ, nói ra anh đừng buồn. - Ông Mười Thái gãi đầu, ấp úng - Cháu nó buồn lắm anh ơi.

Ông Mười Thái nói xa xôi, nhưng ba tôi hiểu ngay. Ông gật gù:

- Nó không chịu qua bên này hả?

Ông Mười Thái đột ngột lâm vào thế khó xử. Vẻ mặt nhăn nhó của ông cho thấy ông thà thành linh á khẩu còn hơn là trả lời câu hỏi này. Nhưng rồi ông biết đây là loại câu hỏi con người ta không thể lẩn tránh được. Ông không thể phớt lờ nó hay lập úp nó lại và xóa đi như xóa một ván

bài. Câu chuyện về thằng Quyền sẽ mãi sờ sờ ra đó, chỉ khép lại chừng nào người ta nhìn thẳng vào nó và chấp nhận đương đầu với nó để tìm cách tháo gỡ.

Ông Mười Thái có lẽ rốt cuộc cũng hiểu ra vấn đề. Ông tặc lưỡi đáp, giọng ra chiều có lỗi:

- Lần nào tôi kêu nó qua đây, nó cũng giãy dụa dụa. Tóm nó bỏ lên yên, nó lại nhảy xuống.

Ba tôi không nói gì một lúc lâu. Ông đưa mắt nhìn đi đâu đó, tôi không biết ông nhìn ra rặng tre xanh ngoài kia hay nhìn một điểm lơ lửng nào giữa bầu trời lặng gió. Mãi một lúc ông mới quay đầu lại, thở dài:

- Chắc nó chê nhà tôi nghèo.

- Dạ không phải vậy đâu, anh Bảy. - Ông Mười Thái luống cuống - Tôi nghĩ là nó chưa quen.

Ông Mười Thái bào chữa cho Quyền. Vì ngại ngùng với ba tôi mà ông buộc phải nói thế chứ tôi nghĩ chắc ông không tin vào lý lẽ của mình. Hôm thằng Quyền đến chơi nhà tôi, có cả vợ chồng ông Mười Thái. Ai cũng tận mắt nhìn thấy Quyền bất mãn ra mặt suốt buổi hôm đó. Nó đi khắp nhà trên nhà dưới, soi mói mọi thứ bằng ánh mắt phê phán. Ngay trong bữa cơm, mặt nó cũng toát ra vẻ chán ghét.

Đang ăn, nó ném đĩa xuống bàn, phụng phịu:

- Con không ăn nữa đâu. Lát về nhà con ăn.

Bà Mười Thái áy náy liếc ba tôi rồi quay lại rầy thằng

con:

- Đừng có hư! Ăn đi, con!

- Có gì đâu mà ăn. Canh gì chẳng có tôm cũng chẳng có thịt.

Hôm đó, ba tôi nấu canh chua rau muống với lá me, đúng là không có tôm thịt thật. Xưa nay nhà tôi vẫn ăn thế. Bữa nào rảnh rỗi, ba tôi đi cất vó ngoài sông thì tô canh có thêm tép bạc. Bên cạnh tô canh chua, còn có đĩa cải xào tỏi, cá sặc kho tiêu, đĩa rau lang luộc. Hôm nay biết thằng Quyền ghé ăn, trên bàn có thêm món trứng chiên và cá rô chiên dầm nước mắm. Ông Mười Thái gấp cá bỏ vào chén Quyền, dỗ dành:

- Cá sặc kho tiêu nè, con.

Quyền nhai cá, chưa nuốt đã phun phì phì:

- Cá gì toàn xương không hà.

Vợ chồng ông Mười Thái mặt mày đỏ bừng vì ngượng. Trong khi ông chồng lắc đầu thì bà vợ bẽn lẽn chống chế:

- Thằng bé nó không quen ăn xương, anh Bảy.

- Vậy ăn trứng chiên đi, con.

Ba tôi nói, ông nhìn thằng Quyền bằng ánh mắt pha trộn nhiều cảm xúc. Tôi đoán lúc này lòng ông chắc đang giằng xé lắm. Tự nhiên tôi thương ba tôi vô hạn. Và tôi ghét thằng Quyền thậm tệ.

Ngay lúc Quyền đặt chân vào nhà, tôi đã ghét. Nó chẳng buồn chào ba tôi lấy một tiếng, dù nó thừa biết người đứng

trước mặt là ba ruột của nó. Nó chẳng buồn giấu giếm thái độ khinh bỉ của nó với nơi lẽ ra nó phải thuộc về. Đến hành động và lời lẽ của nó trong bữa ăn thì quả tình ngay cả tôi cũng muốn lấy dép ném vào mặt nó.

Tôi biết hằng ngày Quyên ăn gì, vì tôi từng qua chơi nhà ông bà Mười Thái và ăn cơm bên đó vài lần. Tuy không phải là sơn hào hải vị nhưng bữa ăn của nhà giàu rất khác với tầng lớp bình dân. Gà kho sả, tôm rang, thịt kho trứng, giò heo hầm măng, canh chua cá bông lau, khổ qua nhồi thịt, cá chép chưng tương và nhiều món hấp dẫn khác. Đó là bữa ăn không mơ thấy nổi với trẻ con làng tôi, trừ Quyên. Có lẽ vì vậy mà nó không muốn qua nhà tôi, thậm chí không muốn nhận ba tôi là ba của nó.

Tôi ghét Quyên, và Quyên cũng ghét tôi. Tất nhiên lý do của nó hoàn toàn khác tôi. Nó không chỉ ghét. Thái độ của nó đối với tôi là thái độ thù địch. Chẳng qua nó sợ tôi đe dọa vị trí của nó. Nó sợ tôi biến thành nó và nó biến thành tôi. Tưởng tượng đến một ngày tôi sống nhớn nhor trong ngôi biệt thự ba tầng của ông bà Mười Thái trong khi nó phải chui rúc trong căn nhà đơn sơ của ba tôi, chắc nó phát điên.

Có lẽ không chấp nhận số phận bị bẻ lái đột ngột như vậy, mặt Quyên lúc nào cũng hầm hầm. Gặp tôi trên trường, mắt nó luôn bắn ra những tia tức tối. Và đúng như tôi dự đoán, Quyên bắt đầu kiếm chuyện đánh nhau với tôi. Xưa nay, tụi bạn vẫn thỉnh thoảng cao hứng động tay động

chân vào người tôi. Nhỏ Khuê còn khoái trò vật tôi xuống đất. Nhưng đâm vào đầu hay đá vào be sườn tôi những cú đau điếng, chỉ có thằng Quyền. Có vẻ như nó muốn trút tất cả những hằn học, ganh tị, uất ức lên cơ thể tôi. Thời gian đó, tôi không còn là thằng Sẹo gầy còm. Nhưng tôi vẫn không đủ sức chống trả những đòn đánh đầy hận thù của Quyền. Lần nào cũng vậy, cho đến khi thầy Kiểm chạy lại và kéo được thằng Quyền ra, người tôi đã như cái mền rách.

Tụi bạn không biết tại sao ngày nào thằng Quyền cũng gây gổ với tôi. Thầy Kiểm có lẽ đoán được nguyên do nhưng thầy không nói gì. Sau này tôi mới biết cả hai bên gia đình và bệnh viện huyện đã thỏa thuận với nhau không để câu chuyện trở trêu này lọt ra ngoài. Dư luận đánh hơi được và làm ầm lên sẽ không có lợi cho bất cứ ai, đặc biệt nếu những kẻ tọc mạch cứ bám riết tôi và Quyền chắc chắn họ sẽ khiến bọn tôi bị tổn thương sâu sắc.

Thầy Kiểm không hé môi. Thầy chỉ can hai đứa tôi. Dĩ nhiên không phải lúc nào thầy cũng xuất hiện kịp thời nhưng nhưng lần có mặt của thầy khiến thằng Quyền dần dần bớt hung hăng hơn. Vì nó vừa thụi vào hông tôi vừa phải dáo dác nhìn quanh. Và lật đật bỏ đi khi nghe đứa nào đó đứng bên ngoài la lớn:

- Con Khuê chạy đi méc thầy Kiểm rồi, Quyền ơi.

Đã nhiều lần tôi muốn hỏi ba tôi “Giữa con và thằng Quyền, ba thương ai hơn?” nhưng cuối cùng tôi quyết định giấu câu hỏi vào đáy lòng. Bây giờ nhớ lại quãng thời gian khó khăn đó, tôi thấy tôi đã quyết định đúng. Càng lớn tôi càng hiểu ra ba tôi lúc đó cũng trải qua những dằn vặt không kém gì tôi. Nếu tôi muốn mãi mãi sống bên ông thì ông cũng thế, vẫn muốn mãi mãi ở bên tôi. Cuộc đời thỉnh thoảng vẫn có những lát cắt khó lòng, nhưng lát cắt chia đôi sự gắn bó giữa hai cha con tôi là lát cắt quá tàn nhẫn. Chắc chắn, nếu tôi đau lòng thế nào thì ba tôi cũng khổ tâm y như vậy.

Tôi không hỏi, nhưng ba tôi vẫn biết tôi nghĩ gì. Một hôm, ông gọi tôi lại gần:

- Con à.
- Dạ.
- Con biết không. Lúc nào ba cũng thương con như con ruột của ba.

Ba tôi không nhắc đến Quyền nhưng tôi vẫn thầm so sánh trong đầu: Như vậy là ba tôi thương tôi với thằng

Quyên ngang nhau. Được ba tôi thương ngang với con ruột của mình, thật lòng tôi không mong gì hơn thế. Tôi chỉ bất bình ở chỗ thằng Quyên hoàn toàn không xứng đáng với tình thương đó của ba tôi.

Ba tôi nhìn ra sân nắng, giọng tâm tình:

- Ở đời trong cái rủi bao giờ cũng có cái may, con à. Nhờ sự nhâm lẫn này, bây giờ ba có thêm một đứa con. Ba mẹ ruột của con cũng vậy.

Ông nhìn tôi dịu dàng, như muốn bằng ánh mắt xoa dịu tôi:

- Còn con thì tự nhiên có thêm một gia đình. Thằng Quyên cũng có thêm một gia đình.

Ông tắc lưỡi:

- Tóm lại, đây là chuyện vui chứ không phải chuyện buồn.

Tôi biết ba tôi muốn trấn an tôi. Ông không muốn tôi nghĩ ngợi vẩn vơ. Nhưng vì vậy mà ba tôi kết luận hơi vội. Khi tìm cách làm yên lòng đứa con trai, ông không nhắc gì đến người vợ tội nghiệp của mình.

Ông không nhắc nhưng tôi vẫn nhớ.

- Nhưng mẹ con không còn nữa. - Tôi sụt sịt nói.

Ba tôi lặng thinh sau câu nói của tôi. Ông tránh không nhìn vào mặt tôi nhưng tôi vẫn thấy đôi mắt ông buồn rười rượi. Trong một thoáng, vai ông trĩu xuống như thể người ông đột ngột ngán đi một khúc.

Gánh nặng vô hình trên vai người đàn ông ba mươi sáu tuổi càng thêm chất chồng khi bà nội tôi qua đời mười lăm ngày sau đó.

Khi biết được oan tình của mẹ tôi, bà tôi giống như người mất hồn. Ngày nào bà cũng qua nhà thắp hương cho mẹ tôi. Bà đứng trước bàn thờ, miệng rì rầm hàng giờ. Không ai biết bà khẩn vái những gì nhưng trông bà giống như người bị phù phép. Vẻ hùng hổ biến mất, người bà tôi bây giờ trở nên lom khom, yếu đuối, ánh mắt không còn tinh anh, từng cử động nhỏ nhất của bà đều hắt lên sự buồn bã, bi ai.

Cho đến khi qua đời bà không một lời xin lỗi ba tôi, có lẽ bà biết mọi lời xin lỗi lúc này đều muộn màng và vô nghĩa. Nhưng tôi đoán sự hối hận chắc dày vò bà tôi rất nhiều. Gương mặt bà quắt lại, héo đi nhanh chóng - một gương mặt như được đúc từ nổi đau, kể từ ngày bà biết được sự thật về lai lịch của tôi.

Hôm cúng cơm một trăm ngày mẹ tôi, trời bỗng nổi mưa giông kèm theo sấm sét. Thời tiết rất giống hôm mẹ tôi từ Đồng Nai trở về cách đây hơn ba tháng. Trời sập tối rất nhanh dù kim đồng hồ mới chỉ mười hai giờ trưa. Ngoài sân, mưa sấm sập như tát nước. Chốc chốc, chớp vạch những đường ngoằn ngoèo trên nền trời đục đục trông như bầu trời thỉnh thoảng bị nứt. Người làng không ai dám đi ngoài đường trong thời khắc đó nhưng bà tôi khẳng khẳng đòi ra mộ mẹ tôi, bất chấp sự ngăn cản của ba tôi và các cô

tôi.

Bà tôi ngồi lì bên mộ con dâu từ trưa đến chiều tối, người ướt sũng. Mọi người hết khuyên can đến năn nỉ, bà tôi vẫn nhất quyết không chịu ra về. Các cô tôi khoác áo mưa cho bà, còn ba tôi cầm dù che phía trên nhưng mưa to gió lớn, nhưng che chắn đó chẳng đỡ dần bà tôi được bao lâu. Tối đó bà tôi lên cơn sốt. Nửa đêm các cô hốt hải gọi điện cấp báo với ba tôi, giục ông chạy qua chở bà đi bệnh viện. Nhưng xe chưa đến nơi thì bà mất.

Có lẽ nỗi sầu thương bút rút đã bào mòn sức khỏe tinh thần lẫn sức khỏe thể chất của bà tôi suốt mấy tháng trước đó. Những lúc nhìn bà run run đứng thấp hương trước bàn thờ mẹ tôi, tôi có cảm tưởng bà cũng là một cây hương sắp tắt. Và đến hôm nay thì bà tôi đi thật.

Sự qua đời bất ngờ của bà tôi khiến ba tôi bị chấn động mạnh. Trong một thời gian ngắn, những nỗi đau liên tiếp chồng lên nhau đã tạt cạn sức chịu đựng của ông. Ba tôi biết ông không thể ở lại làng, không thể tiếp tục công việc lái xe cho bệnh viện nơi gọi lại cho ông những mất mát to lớn trong cuộc đời.

Sau lễ cúng bốn mươi chín ngày bà tôi, ba tôi quyết định ra đi.

- Con à. Ít hôm nữa ba sẽ lên Sài Gòn.
- Ba đi công chuyện hả ba?
- Không. - Ba tôi thở dài - Ba đi luôn. Ba sẽ sinh sống trên đó.

Tôi thò tay nắm tay ba tôi:

- Con sẽ đi với ba.

- Không được. - Ba tôi lắc đầu - Con nên về sống với ba mẹ ruột của con. Như vậy sẽ tốt cho con hơn.

- Không. - Tôi gào to, cố nắm tay ba tôi chặt hơn như sợ buông ra ông sẽ biến mất - Con không thích về bên đó. Con muốn đi theo ba.

Đó là ước muốn tận đáy lòng tôi, một ước muốn tự nhiên, không cần phải suy nghĩ nhiều. Vả lại, tôi cũng không thích suy nghĩ nhiều, vì điều đó luôn làm tôi thấm mệt.

Trong những ngày qua, tôi đã nhiều lần gặp gỡ ông bà Mười Thái. Sau này nhớ lại, tôi nhận ra hồi đó có lẽ ba mẹ ruột của tôi đã cố kìm nén tình cảm của mình vì không muốn làm tôi bối ngỡ, hoảng sợ. Họ không quá vô vấp nhưng tôi vẫn cảm nhận được tình thương của họ qua ánh mắt, qua những lời nói dịu dàng và qua sự chăm sóc họ dành cho tôi.

Tôi biết tôi cũng có tình cảm với ba mẹ ruột của tôi, nhưng đó là thứ tình cảm được điều khiển bởi lý trí chứ không phải được tích lũy và vun đắp từng ngày một cách tự nhiên như tình cảm giữa tôi và ba nuôi tôi. Tôi biết nếu về với ông bà Mười Thái, cuộc sống của tôi sẽ hoàn toàn đổi khác. Nhưng tận trong sâu thẳm, tôi không thích sự lộn xộn đó dù nó sẽ lập tức biến tôi từ con ếch xấu xí thành chàng hoàng tử khôi ngô. Tâm trạng của tôi là tâm trạng của

người quen mặc chiếc áo cũ của mình. Dù là cũ kỹ, thậm chí có vài mụn vá, nhưng nó mang lại cho người mặc cảm giác thư thái, êm đềm, thân thuộc; nó ngấm trong nó bao nhiêu là kỷ niệm, điều mà chiếc áo mới dẫu đẹp đẽ và thơm tho đến mấy cũng không có được.

Tôi biết nếu tôi ra đi, ba mẹ ruột của tôi chắc sẽ buồn lắm, nhất là bà Mười Thái - mẹ ruột tôi. Chắc hẳn bà đã được thầy Kiêm, bây giờ là chú tôi, thông báo về chuyện thằng Quyền gần đây thường xuyên gây sự đánh nhau với tôi trên trường. Hẳn là bà rất xót ruột khi biết tôi bị Quyền ức hiếp nhưng tôi cũng đoán thêm là bà không dám trách mắng thằng này. Bằng chứng là những trận đòn Quyền trút lên người tôi mỗi ngày vẫn chưa hề dừng lại. Bà không la rầy thằng Quyền cũng dễ hiểu thôi, bởi lẽ trong mười năm qua bà đã yêu nó bằng tấm lòng bao la của người mẹ, giống như ba nuôi tôi luôn yêu tôi. Bây giờ dù biết Quyền không phải là đứa con do mình đứt ruột đẻ ra, tình thương bà dành cho nó chắc cũng không hề thay đổi, thậm chí còn lớn hơn trước mỗi khi bà nghĩ đến chuyện rồi nó sẽ xa bà.

Bà Mười Thái không mắng Quyền, nhưng bà dường như quan tâm chăm sóc tôi nhiều hơn như để âm thầm bù lại những thiệt thòi do đứa con nuôi gây ra cho đứa con ruột. Tuy bà không nói ra nhưng trực giác vẫn mách cho tôi biết bà đã thương yêu tôi nhiều như thế nào nhưng cho dù như vậy tôi vẫn quyết đi theo ba nuôi tôi.

Chọn lựa của tôi còn được tiếp sức bởi thái độ chống đối

của thằng Quyền. Tôi thừa biết Quyền sẽ không bao giờ chấp nhận về sống với ba mẹ một của mình, dù gươm kề cổ. Nhưng ngay cả khi nó được phép ở lại với ông bà Mười Thái, chắc chắn nó cũng không đồng ý cho tôi về sống với ba mẹ một của tôi. Tôi từng nghe nó đe bà Mười Thái “Nếu mẹ đem thằng Sẹo về, con sẽ bỏ nhà đi bụi”. Hôm đó Quyền cứ ngoác miệng lặp đi lặp lại lời hăm dọa, không thèm đếm xỉa đến sự có mặt của tôi. Bà Mười Thái càng dỗ dành, nó càng đỏ mặt tía tai “Không! Không! Con không chịu!”, trông nó hệt như con gà chọi đang say máu. Vừa tru tréo nó vừa đá chân ầm ầm vào cánh cửa và ném ra sân bất cứ thứ gì trong tầm tay nó. Với một đứa ích kỷ như Quyền, nó không chịu hoán đổi vị trí và thân phận với tôi đã đành, nó cũng không đời nào chịu chia sẻ sự may mắn trong cuộc sống cho bất cứ ai. Chỉ tưởng tượng cảnh tôi và thằng Quyền sống chung một nhà thôi, tôi đã rùng mình. Thế nào sóng gió cũng nổ ra và ba mẹ ruột của tôi chắc sẽ rất đau lòng.

Một lý do nặng ký khác thúc đẩy tôi ra đi là vì cho tôi lúc đó tôi vẫn không nguôi thương nhớ mẹ tôi. Tôi thương mẹ nuôi của tôi và ba nuôi của tôi đến mức tôi thấy từ “mẹ nuôi” hay “ba nuôi” hoàn toàn không thích hợp và không giúp tôi bộc lộ đầy đủ tình cảm tôi dành cho họ. Tôi cảm thấy từ “ba mẹ nuôi” khá là khô khan, hơi hợt, đặc biệt là không nói lên được mối thâm tình trong gia đình tôi bởi ba mẹ nuôi của tôi không chỉ nuôi dưỡng mà còn ấp ủ, nâng

niu, bảo bọc, dìu dắt, dạy dỗ, chia sẻ cực nhọc, vui buồn với tôi bao nhiêu năm trời bằng tình cảm không khác gì những đấng sinh thành ruột thịt. Vì không muốn những từ ngữ bất đắc dĩ đó tiếp tục làm tổn thương tôi, từ lúc này trở đi tôi quyết định sẽ gọi họ là “ba tôi”, “mẹ tôi” để phân biệt với ông Mười Thái “ba ruột tôi” và bà Mười Thái “mẹ ruột tôi”.

Khi tình cờ gặp nhỏ Khuê trước cổng nhà Tịnh, tôi không nhớ đó là lần thứ bao nhiêu tôi trở về thăm ba mẹ ruột của tôi. Gọi là thăm nhưng tôi chưa thực sự bước chân vô nhà lần nào. Bao giờ tôi cũng đứng chôn mình hàng buổi sau dây dây leo, lẫn trong những người đi đường, nón sụp xuống trán để giấu mái tóc quăn, căng mắt nhìn vào bên trong và nghe cay xè sống mũi mỗi khi trông thấy ba mẹ ruột của tôi thấp thoáng trong sân. Cũng có khi tôi lảng lẽ chạy tới vựa trái cây cách đó khoảng chục cây số, đứng xa xa nhìn đủ loại xe lui tới, dõi mắt theo những công nhân bốc hàng lên dỡ hàng xuống, và cố tìm xem ba mẹ ruột của tôi đang ở đâu trong đám người lố nhố đó.

Đã mười ba năm trôi qua, tôi vẫn chưa đủ can đảm gặp lại ba mẹ ruột của mình. Có một điều gì đó cản trở tôi. Tôi không thể gọi tên vật cản đó là gì nhưng tôi biết nó giống như khối u mà nếu chưa cắt bỏ con người ta không thể sống bình thường được.

Khi quyết định bỏ làng theo ba tôi lên Sài Gòn hơn mười năm trước, tôi không bận tâm lắm đến ba mẹ ruột của tôi. Lúc đó tôi có quá nhiều lý do để ra đi. Chỉ có ba tôi là đau

lòng khi phải rời xa thằng Quyền, đứa con ruột của mình. Thái độ lạnh nhạt của Quyền càng khiến ông khổ tâm gấp bội. Tuy ba tôi không nói ra nhưng tôi đoán biết ông vẫn tự an ủi dù sao cuộc sống của Quyền cũng sẽ đầy đủ hơn khi sống với ông bà Mười Thái và ông luôn nuôi ý nghĩ đó trong đầu để sưởi ấm mình mỗi khi nghĩ đến chuyện này.

Sợi dây tình cảm giữa tôi và ba mẹ ruột của tôi lúc đó thật là lỏng lẻo, nhưng lạ làm sao càng đi xa, càng lớn lên tôi lại nghĩ đến họ nhiều hơn tôi tưởng. Có lẽ nỗi đau khổ vì cái chết của mẹ tôi đã nguôi ngoai dần theo thời gian, không còn đè nặng lên tâm trí tôi và choán hết cảm xúc của tôi như những ngày đầu mất mẹ. Phần khác, khi khôn lớn ý nghĩ của tôi không còn bị chỉ phối bởi cảm tính như lúc tôi còn bé. Tôi hiểu biết nhiều hơn, suy xét nhiều hơn. Dần dần tôi nhận ra ba mẹ ruột của tôi không có lỗi gì trong chuyện này. Họ cũng là nạn nhân của hoàn cảnh giống như tôi. Việc tôi lặng lẽ ra đi không lời từ biệt chắc làm họ đau đớn lắm. Và tôi bắt đầu cảm thấy tôi đã cư xử không phải với ba mẹ ruột của tôi. Ba tôi có lẽ cũng bứt rứt không kém gì tôi, nếu không nói là nhiều hơn, về chuyện ông bất đắc dĩ đưa tôi lên Sài Gòn. Sau này ba tôi thú nhận đó là một quyết định khó khăn đối với ông nhưng ông không thể làm khác, một phần vì ông rất yêu tôi, nhưng phần quan trọng hơn là vì ông biết nếu không dắt tôi theo sớm muộn gì tôi cũng sẽ trốn nhà đi tìm ông. Mà một viễn ảnh đầy bất trắc như vậy là điều ông không mong muốn.

Lên thành phố, ba tôi xin được một chân lái xe taxi, tiền bạc không dư dả gì nhưng cũng đủ trả tiền thuê nhà và nuôi tôi ăn học. Khi tôi lên cấp ba, ba tôi bắt đầu giục tôi:

- Sắp xếp hôm nào về thăm ba mẹ con đi, con.

- Dạ.

- Chắc ba mẹ con nhớ con lắm đó.

- Dạ.

Tôi bùi ngùi đáp, biết rằng ba tôi nói đúng. Những năm qua, tôi biết ba mẹ ruột của tôi vẫn không ngừng tìm kiếm tôi. Dạo hai cha con tôi mới lên Sài Gòn, chú Sáu Có còn làm ở huyện và chú liên lạc với ba tôi qua điện thoại hầu như mỗi ngày. Chỉ để lặp đi lặp lại một thông tin duy nhất: vợ chồng ông Mười Thái ngày nào cũng ghé nhà chú để dò hỏi tung tích hai cha con tôi. Tất nhiên chú tôi trả lời là chú không biết. Chú bảo khi ra đi ba tôi không hề báo với chú. Ba mẹ ruột của tôi chắc không tin lời chú Sáu Có. Nhưng họ cũng chẳng biết làm gì hơn ngoài chuyện năn nỉ, khẩn cầu chú tôi, ngày càng nản lòng khi vấp phải sự im lặng sắt đá của chú.

Chỉ khi tôi lên lớp Chín, được sự đồng ý của ba tôi, chú Sáu Có mới hé hé cửa lòng với vợ chồng ông Mười Thái. Chú bảo tuy ba tôi vẫn không cho chú biết địa chỉ của ông nhưng qua những lần ba tôi gọi điện thoại về, chú biết tôi hiện nay vẫn ổn, được ăn học đàng hoàng và chuẩn bị thi tốt nghiệp cấp hai. Chú tôi bảo mẹ ruột của tôi đã khóc rất nhiều khi nghe được tin đó.

Bằng giọng trầm buồn, ba tôi kể lại với tôi những gì chú tôi đã kể với ông và nói giọng ân hận:

- Lẽ ra ba nên cho ba mẹ con biết tin tức về con sớm hơn.

- Dạ. - Tôi thút thít.

- So với ba, họ khổ tâm hơn nhiều. Ba còn biết tin về thằng Quyền, còn mấy năm nay họ không biết gì về con.

Tôi hiểu ba tôi muốn đề cập tới chuyện gì. Kể từ khi rời làng, nhờ chú Sáu Có cung cấp tin tức thường xuyên, ba tôi vẫn theo dõi được cuộc sống của thằng Quyền. Còn ba mẹ ruột của tôi giống như người bị bịt mắt. Họ không biết chút gì về tôi. Có lẽ vì vậy mà ba tôi quyết định xóa bỏ sự bất công đó để giúp ba mẹ ruột của tôi yên lòng phần nào và đợi tôi lên cấp ba, ông chính thức khuyên tôi về thăm vợ chồng ông Mười Thái.

Đó cũng là ước muốn của tôi.

Nhưng phải đợi đến khi thi xong học kỳ một năm lớp Mười, tôi mới thực hiện được ý định của mình

- Ba à. - Trước khi ra bến xe, tôi nói với ba tôi - Con sẽ đứng trước cổng nhà ba mẹ con ngó vô thôi. Con không muốn mọi người nhận ra con.

- Con phải vào gặp ba mẹ con, con à.

- Con nghĩ chưa phải lúc.

Ba tôi biết tôi còn e dè thằng Quyền. Mãi về sau này tôi mới biết ba tôi từng nhiều lần lén lút về quê chỉ để ngắm

đưa con ruột của mình từ một chỗ nấp bí mật. Ông không dám trực tiếp gặp nó. Qua sự quan sát và tìm hiểu của chú Sáu Có, Quyền có vẻ rất hài lòng với cuộc sống hiện tại và nó không muốn cuộc sống đó bị xáo trộn bởi bất cứ điều gì. Lần nào tình cờ gặp chú tôi ngoài đường, Quyền cũng đều ngó lơ hoặc cố tình lẩn tránh. Nó không muốn nhận bà con. Nó sợ chú tôi, bây giờ là chú của nó, sẽ lôi nó vào cảnh nghèo túng mà đối với nó thà chú tôi túm chân nó lôi xuống nước còn dễ chịu hơn.

Chú tôi mà Quyền còn sợ hãi như vậy, huống gì là ba tôi. Ba tôi biết vậy nên ông thà giấu mình ở góc khuất nào đó để cay đắng tưởng tượng cảnh thằng Quyền hốt hoảng và lo lắng khi chạm mặt ông hơn là tận mắt chứng kiến hình ảnh đau lòng đó. Tóm lại, cho đến hôm tôi quay về quê sau năm năm đi biệt, ba tôi vẫn chưa thực sự giáp mặt thằng Quyền lần nào.

Tôi biết Khuê đang hiểu lầm mối quan hệ giữa tôi và Tịnh. Khuê không biết Tịnh là em gái tôi. Ngay cả Tịnh cũng không biết sự thật trớ trêu đó.

Hôm gặp Tịnh ở phòng trọ của Khuê, biết được gốc gác của nó, tôi choáng cả người. Mừng mừng tủi tủi, phải khó khăn lắm tôi mới ngăn được những giọt nước mắt cứ chực ứa ra trong buổi trưa hôm đó. Thời gian qua tôi đã nhiều lần âm thầm quay về nhà ba mẹ ruột của tôi, đứng ngoài hàng rào nhìn vào, nhưng tôi chưa một lần nhìn thấy Tịnh mặc dù từ lâu tôi đã biết tôi có một người em gái. Sau này có dịp trò chuyện với Tịnh, tôi mới biết dì nó không có con nên xin ông bà Mười Thái cho nó về ở chung. Từ bé cho đến khi học xong cấp ba, nó sống với dì và bà ngoại ở huyện kế bên, sau đó lên thẳng Sài Gòn học Trung cấp Y tế. Những lúc nó về thăm nhà, tôi lại không có ở đó.

Khi lần đầu ngắm mái tóc loăn xoăn óng ánh của Tịnh, tôi không ngăn được mình tự hỏi đó là kết quả của những lần ghé tiệm uốn hay tóc em tôi có nguồn gốc tự nhiên như mái tóc quăn tôi đang sở hữu. Câu hỏi thật là lẩn thẩn nhưng nó lập tức tạo nên một cơn bão cảm xúc trong tôi.

Đã mười ba năm qua, ngoài những lần lén về đứng trước cổng nhà, tôi không có liên lạc gì với gia đình. Lâu nay, những người thân thích của tôi giống như những hình bóng thấp thoáng trong mơ, gần như không tồn tại dù tôi biết họ vẫn đang ở đó chờ tôi về.

Bây giờ em gái tôi bất chợt hiện ra bằng xương bằng thịt ngay trước mắt đúng vào lúc tôi không ngờ nhất đã khiến tôi hầu như không kiềm được sự phấn khích. Một cảm giác gần gũi đột ngột xâm chiếm tôi, mãnh liệt đến mức tôi quên mất mục đích của chuyến viếng thăm. Từ lúc đó cho đến khi ra về, tôi chỉ mãi mê hỏi chuyện Tịnh. Tôi quên mất Khuê đang ngồi cạnh, tệ nhất là quên mất nó đang ốm.

Hôm đó, tôi đã trách cứ mình rất nhiều trên đường về. Tôi tự dặn lòng khi nào Khuê hết ốm, tôi sẽ đối xử ân cần và dịu dàng với nó như một cách sửa chữa sai lầm nhưng rồi ngày Khuê đi làm lại, tôi vẫn không vượt qua được khoảng cách vô hình giữa tôi và nó - cái khoảng cách tôi tự tạo ra như một lớp hàng rào phòng thủ, thoát đầu chỉ là một biện pháp bất đắc dĩ nhưng dần dần nó giống như một phản xạ tự nhiên.

Cứ mỗi lần tôi định tỏ ra thân thiện với Khuê thì hình ảnh thằng Quyền lại hiện ra như một thanh ba-ri-e chắn ngang đầu tôi. Thế là tôi đâm ra hoang mang sợ hãi. Lúc này thì tôi chắc chắn Quyền chính là khối u trong đời sống tinh thần của tôi, nó ngăn tôi bộc lộ tình cảm với Khuê cũng như khiến tôi do dự trong việc viếng thăm ba mẹ ruột

của mình. Dĩ nhiên tôi biết rõ điều đó từ lâu nhưng tôi cố không thừa nhận, tôi quyết gạt hình ảnh Quyên ra khỏi đầu óc vì tôi không muốn thành cà chớn đó đóng vai trò lớn lao trong cuộc đời tôi đến vậy. Nhưng sáng nay khi không thể xóa bỏ được khoảng cách giữa tôi và Khuê mặc dù tôi đã tự thể thốt với mình suốt cả buổi chiều hôm trước thì tôi buộc phải đau đớn chấp nhận sự ám ảnh của Quyên là có thật.

Dĩ nhiên nếu tôi giống như Quyên, tức là không quan tâm đến điều gì ngoài bản thân, buộc thế giới quay quanh mình một cách ích kỷ, tôi đã không rơi vô tình huống này. Mọi sự đối với tôi lúc đó sẽ đơn giản hơn nhiều. Tôi sẽ sống theo ý thích của mình, bất kể điều đó có thể khiến cả trái đất bị đột quy. Nhưng tôi không được sinh ra để đóng vai ác.

Thằng Quyên lại khác. Cá nhân nó tất nhiên chẳng có ý nghĩa gì trong mắt tôi, nhưng tôi không thể không đếm xỉa đến nó chỉ vì định mệnh đã ban cho nó thứ quyền năng hắc ám: nếu muốn nó đủ sức quấy nhiễu và đầu độc đời sống của ba tôi, ba mẹ ruột của tôi và nhiều người khác nữa - những người thân yêu nhất của nó, cũng là những người thân yêu nhất của tôi. Càng ngày tôi càng tuyệt vọng nhận ra rằng ngay từ khi lọt lòng, tôi đã bị cột chặt vào thằng Quyên bằng sợi dây éo le, phi lý nhưng cực kỳ dẻo dai của số phận.

Tôi không biết làm thế nào bứt đứt sợi dây đó. Cho đến hôm nay tôi vẫn chưa thật sự sống được cuộc đời của tôi.

Tôi như người bị mắc kẹt trong thân xác của kẻ khác. Hằng ngày tôi hành xử như người có hai nhân cách: vừa muốn bày tỏ vừa muốn che giấu tình cảm của mình, vừa muốn đến gần lại vừa muốn tránh xa nhỏ Khuê.

Tôi chẳng thích thú gì với cái nhị trùng bản ngã đó nhưng cũng giống như một bác sĩ tồi, tôi không biết cách kê đơn cho căn bệnh của chính mình.

Tôi biết Khuê có cảm tình với tôi. Tuy Khuê chưa bao giờ nói ra nhưng qua cách nó hờn dỗi mỗi khi nhắc đến Tịnh, tôi đoán được trái tim nó đang đập vì điều gì và điều đó khiến tôi vui mừng đồng thời cũng làm tôi nhức đầu ghê gớm.

Những mẫu đối thoại hôm nào không ngớt lớn vồn trong đầu tôi:

- Quê anh ở đâu vậy?
- Quê tôi ở ngoài Trung.
- Anh ở miền Trung sao tôi nghe giọng anh giống người miền Nam quá vậy?
- Chắc tại tôi vô trong này lâu rồi.

Hôm trò chuyện với Tịnh trước mặt Khuê cũng vậy:

- Anh biết quê em à?
- Cách đây nhiều năm tôi từng tới quê của cô Khuê. Tôi theo ông cậu đi buôn dưa hấu ở miệt này.

Toàn những lời dối trá đáng xấu hổ.

Tôi thấy giống như tôi đang đùa cợt với Khuê nhưng tôi

lại không thể tiết lộ thân phận của mình đâu tôi biết kéo dài tình trạng mập mờ này là hành động khá nhẫn tâm - không chỉ với Khuê mà với cả chính tôi.

Bây giờ tôi chỉ hy vọng vào ngày gặp mặt do gia đình hai bên sắp xếp để giải tỏa điều này nhưng mỗi khi nghĩ đến thằng Quyền tôi lại nhận ra mình vừa mong vừa không mong ngày đó xảy đến.

Trong khi chờ xem sắp tới đây thứ gì sẽ trút xuống cuộc đời mình, tôi cố tìm cách giúp đỡ Khuê trong công việc cũng như trong cuộc sống như để bù đắp những gì tôi đã gây ra cho nó.

Khuê là cô gái thông minh, cầu tiến, dù nó vẫn bướng bỉnh như cô bé mười tuổi năm nào. Cũng như tôi, Khuê lớn lên trong hoàn cảnh khó khăn, ngay từ lúc ngồi trên ghế nhà trường đã phải nghĩ cách kiếm tiền để trang trải cuộc sống. Tôi hoàn toàn hình dung được cảnh sống của Khuê vì tôi từng trải qua những tháng ngày tương tự.

Lúc mới lên Sài Gòn, cuộc sống của hai cha con tôi rất vất vả. Ba tôi may mắn tìm được việc làm ngay nhưng thu nhập của một tài xế taxi thường không ổn định. Ba tôi chạy xe theo ca nên mỗi tháng ông chỉ làm việc mười lăm ngày. Hôm nào chạy xe, ba tôi phải thức dậy từ bốn giờ sáng, chạy ra cây xăng gần nhà nhận xe và trở về nhà vào bốn giờ sáng hôm sau. Chú Sáu Có có giúp đỡ ba tôi phần nào nhưng ba tôi chỉ nhận lấy lệ vài lần. Ông không muốn dựa dẫm vào em họ mình.

Chỉ gần một năm trở lại đây, khi ba tôi sắm được chiếc Toyota bốn chỗ, cuộc sống của hai cha con mới dễ thở hơn đôi chút. Có xe góp vào công ty, một tháng ba tôi chạy đủ ba mươi ngày, không phải chạy theo ca như trước. Thu nhập cao hơn. Doanh số cũng không còn lệ thuộc vào chỉ tiêu của công ty, hôm nào mệt ba tôi có thể ở nhà nghỉ ngơi lấy sức.

Ba tôi mua xe hoàn toàn do tình cờ, một sự tình cờ may mắn. Một hôm ba tôi chở khách đi Bình Dương. Vị khách trạc tuổi ba tôi, trong khi trò chuyện dọc đường nghe ba tôi than thở chiếc xe cũ quá, ông bảo bạn ông đang muốn bán chiếc Toyota đang đi để bù thêm tiền đổi xe mới. Ông bảo nếu ba tôi muốn mua, ông sẽ giới thiệu với bạn ông.

Ba tôi không ngờ vận may lại mỉm cười với mình ngay vào lúc ông không chờ đợi nhất. Từ lâu ba tôi đã ao ước có một chiếc xe tốt. Chiếc xe ông được cấp khá cũ, bu-gi hay mất lửa, cần số lỏng, lốp xe mòn, muốn thay phải đợi chạy đủ số ki lô mét theo quy định của công ty. Có lần xe ba tôi nổ lốp ngay trên cao tốc, suýt nữa xảy ra tai nạn. Mỗi khi nhắc lại chuyện này, ba tôi luôn rùng mình. Điều may mắn thứ hai, cũng là điều có ý nghĩa quyết định, là ba tôi chỉ phải trả trước năm mươi triệu cho chiếc xe được định một cái giá khá rẻ là bốn trăm triệu. Khoản nợ còn lại, chủ xe đồng ý cho ba tôi trả góp sáu triệu mỗi tháng - một số tiền vừa phải. Ngày lái chiếc Toyota về, ba tôi chấp tay “Tạ ơn Trời Phật”. Ông vỗ vai tôi, rung rung “Ở hiền gặp lành, con

à". Nhưng đó là chuyện sau này. Trước khi sắm xe, cuộc sống của cha con tôi vẫn thiếu trước hụt sau trong một thời gian dài. Lúc đặt chân lên lớp Tám, bắt đầu ý thức được tình cảnh eo hẹp của gia đình, tôi xin ba tôi cho tôi đi làm thêm. Tôi định ninh ba tôi sẽ thuận tình, không ngờ ông phản đối quyết liệt:

- Nhiệm vụ của con là học hành, chuyện tiền bạc để ba lo.

Căn nhà thuê của hai cha con tôi ở trong một xóm lao động nghèo. Những lúc không phải đến trường, tôi hay la cà qua nhà hàng xóm chơi. Cư dân trong xóm làm đủ thứ nghề và hầu như gia đình nào cũng gia công hàng cho các cơ sở sản xuất. Công việc đủ loại, chủ yếu là lao động phổ thông, người già em bé đều làm được: cắt chỉ quần áo, khâu chuỗi hạt, dán bao thư, xếp hạc giấy, gấp các loại bao bì, lột tỏi lột hành cho các mối ngoài chợ... Dịp Tết thì xếp bao lì xì, lột hạt dưa cho các cơ sở làm bánh.

Tôi lân la làm quen và nhiều gia đình vui vẻ nhận thêm hàng về chia lại cho tôi. Suốt nhiều năm tôi hăng hái tham gia vào đội quân gia công của xóm, nhận làm đủ thứ việc. Dĩ nhiên tôi chỉ ngồi khâu chuỗi hạt, gấp bao bì hay làm những việc khác vào những ngày ba tôi chạy xe. Hôm nào ông ở nhà, tôi cắm mặt vào tập như đời tôi chỉ biết học và học. Lao động của tôi là loại lao động giá rẻ, tiền bạc chẳng bao nhiêu, nhưng mỗi tháng tôi cũng tích góp được vài trăm ngàn để bỏ ống heo. Đó là niềm vui của tôi trong

những năm tháng đó.

Số tiền dành dụm được dĩ nhiên tôi giấu kỹ. Nếu ba tôi biết, ông sẽ truy hỏi nguồn gốc và điều chắc chắn xảy ra là ông sẽ cấm tiết tôi nhận hàng về làm thêm. Chính vì lý do này mà vào những dịp Tết, dù rất muốn mua tặng ba tôi một món quà gì đó - một chiếc áo mới chẳng hạn, nhưng rồi sau một hồi đắn đo tôi đành xếp ý định đó vào ngăn kéo và khóa lại. Tôi chỉ dùng tiền kiếm được bí mật mua tập vở và dụng cụ học tập để âm thầm chia sẻ gánh nặng tài chính với ba tôi.

Nhỏ Khuê chắc cũng nhọc nhằn không kém gì tôi. Hồi bé thì theo ba mẹ ngược xuôi sông nước. Lớn lên, một thời gian dài nó phải vừa đi học vừa đi dạy kèm và làm những thứ linh tinh khác. Tiền học phí thì Khuê vay của ngân hàng chính sách xã hội và sẽ phải trả dần sau khi ra trường. Ngay lần đầu tiên nhìn thấy chiếc xe đạp thô kệch của Khuê, tôi vừa buồn cười vừa cảm động. Đó là chiếc xe dành cho người lao động chứ không phải dành cho các nữ sinh yêu kiều mơ mộng. Một cô gái dám thản nhiên ngồi lên khối kim loại đó để rong ruổi khắp các nẻo đường phố thị phải là người rất giàu dũng khí và nghị lực. Là người sẵn sàng gánh gồng mọi thử thách, quyết không để cho mình rơi tự do trong cuộc đời.

Những ngày làm việc chung với Khuê, tôi nhận ra có điều gì đó như là sự cảm thông nẩy mầm trong tôi, giúp tôi tin rằng nếu tôi có làm được gì cho Khuê thì không chỉ để

xoa dịu sự áy náy trong lòng mà chính vì Khuê xứng đáng được như thế.

Ba tôi bảo:

- Hai ngày nữa nhà mình sẽ gặp nhà ông Cẩm nghe con.
- Gặp ở đâu hả ba?
- Gặp ở nhà chú Sáu.

Ba tôi nói thêm:

- Bên nhà ông Cẩm định mời cơm nhưng ba thấy gặp ở nhà họ không tiện. Ở xã, lắm người nhận ra mình.

Trong những năm qua, ba tôi nhiều lần về làng thấp hương và đặt hoa trước mộ mẹ tôi và bà nội tôi ở nghĩa trang gần nhà. Năm tôi lên lớp Mười, ba tôi bắt đầu dắt tôi theo. Hai cha con tôi không ngày giỗ, sợ gặp bà con. Cũng không dám về sớm, sợ các cô tôi sẽ nhìn ra vết tích. Thường, tôi và ba tôi về muộn một tuần. Cần thận vậy nhưng vẫn có lần cha con tôi bị cô tôi bắt gặp. Lần đó, tôi đang khum tay che gió cho ba tôi thấp hương, bỗng giật bắn khi nghe tiếng cô Tư tôi phía sau:

- Hai cha con về khi nào vậy?

Trong khi tôi tái mặt, ba tôi quay lại, lúng túng:

- Dạ, tôi và thằng Sâm mới về.

Cô tôi khóc:

- Chú ác lắm! Tự nhiên bỏ nhà đi biệt tăm biệt tích!

Sau khi nghe ba tôi xin lỗi và giải thích, cô tôi mới nguôi hờn giận. Từ hôm đó, mỗi khi về làng hai cha con tôi đều cảnh giác nhìn trước ngó sau. Cả tôi lẫn ba tôi chưa ai chuẩn bị tinh thần để xuất hiện công khai trước mặt mọi người, sợ tiếng đồn lan ra và thằng Quyền sẽ làm những chuyện ngu ngốc.

Vì vậy nghe ba tôi bảo cuộc gặp sẽ diễn ra ở nhà chú Sáu Có, tôi yên tâm ngay, chú Sáu Có sống ở huyện lỵ, cùng xã với ba mẹ ruột của tôi. Chú không có nhà cao cửa rộng, lại sống kín đáo nên ít người để ý.

Vợ chú là người miền Trung. Ba mẹ thím Sáu là chủ một quán ăn ngoài quê. Hồi chưa lấy chồng, thím Sáu phụ ba mẹ quản lý quán, chỉ khi gặp chú, thím mới bỏ nghề theo chồng vào Nam. Hồi mới bắt đầu kinh doanh, nhờ thím tận tình chỉ bảo tôi đỡ tốn công mò mẫm dò đường. Tôi giao hết việc quán xá cho thím, chỉ tò tò đi theo học việc.

Lúc tôi mở lời nhờ vả, thím hỏi:

- Tại sao con muốn mở quán ăn?

- Tại con học ngành Quản trị nhà hàng và dịch vụ ăn uống.

- Tại sao con học ngành Quản trị nhà hàng và dịch vụ ăn uống?

Cô thắc mắc giống hệt ba tôi. Năm tôi thi đại học, ba tôi

rất ngạc nhiên khi biết dự định của tôi:

- Sao con lại thi vô ngành này?
- Con muốn đi theo con đường của mẹ.

Trước khi mất, mẹ tôi phụ trách nấu ăn cho xưởng đá hoa cương của người cô ruột ở Đồng Nai, có dẫn tôi đến chỗ làm chơi một vài lần. Hình ảnh của bà bên bếp lửa trong những ngày tháng đó vẫn còn in đậm trong ký ức tôi.

Tôi nói thêm, mặt quay đi chỗ khác để giấu đôi mắt hoe hoe đỏ:

- Đó là cách để mẹ luôn ở trong trái tim con.

Ba tôi không nói gì nhưng cái cách ông đặt tay lên vai tôi cho biết ông ngầm đồng ý với sự chọn lựa của tôi và tôi rất biết ơn ông về điều đó.

Tôi cũng nói với thím Sáu những gì tôi đã nói với ba tôi. Và cũng giống như ba tôi, thím Sáu đặt tay lên vai tôi:

- Thím sẽ giúp con.

Thím chậm rãi:

- Những gì con học được ở trường sẽ cung cấp cho con kiến thức về kỹ năng quản trị nhà hàng, quản trị dịch vụ ăn uống, thiết kế thực đơn và tổ chức hội nghị, hội thảo, yến tiệc... từ đó xây dựng các phương án kinh doanh.

- Dạ.

- Tất nhiên những kiến thức đó con chưa thể áp dụng được trong lúc này. - Thím tư lự nói tiếp - Điều con cần lúc này là xây dựng một quan niệm đúng đắn về nghề thông

qua nhưng kinh nghiệm thực tiễn.

Thím mím cười động viên tôi:

- Bắt đầu từ một quán ăn nhỏ có khi lại là điều hay đối với một sinh viên mới ra trường như con.

Thím Sáu khiến tôi kinh ngạc. Tôi như nuốt từng lời thím nói. Tôi không nghĩ thím lại hiểu sâu về nghề này như vậy. Sau này tôi mới biết nhân viên của thím trước đây có không ít sinh viên học cùng ngành với tôi. Nhưng sinh viên đầy ắp ảo tưởng đó, lúc nào cũng mơ mộng sẽ vào những nhà hàng bề thế, những khách sạn nguy nga sau khi ra trường nhưng rồi đành phải xin vào những quán ăn nhỏ để chờ thời.

Thím Sáu nói đúng. Sau một thời gian lăn lộn trong thực tế, tôi nhận ra nhân viên một quán ăn rất khác với nhân viên một nhà hàng, từ tính chuyên nghiệp, kỹ năng phục vụ đến chế độ lương bổng. Tôi không thể trả lương một sao để đòi một cung cách phục vụ năm sao.

Tôi nói với thím Sáu lo lắng của mình. Thím điềm tĩnh:

- Con đừng lo. Các em là sinh viên Ngũ văn, Tài chính, Sư phạm, không được đào tạo các kỹ năng làm việc trong nhà hàng. Con không thể bắt các em phải bung khay đồ ăn đi tới đi lui bằng năm ngón tay xòe đỡ bên dưới như trong phim được. Cứ bung bình thường như ở nhà các em vẫn dọn cơm phụ ba mẹ. Con phải biến nhược điểm thành ưu điểm. Điểm mạnh của quán sẽ là *tính thân thiện*.

Tính thân thiện theo thím Sáu, là tạo ra một không gian ấm thực giống như gia đình. Làm thế nào để khách bước

vào quán có cảm giác như trở về nhà và bữa ăn tại quán có không khí ấm cúng gần gũi như một bữa ăn gia đình. Để làm được điều đó, chỉ dựa vào kiểu mẫu bàn ghế, chén đĩa, phong cách bài trí hay thái độ niềm nở của nhân viên là không đủ. Cần phải chú ý đến cấu trúc của thực đơn. Tiếp theo là cách chế biến, nấu nướng. Sau nữa là cách chọn nguyên liệu. Cách chọn nguyên liệu lại liên quan đến cách chọn bạn hàng ngoài chợ, v.v...

Thím Sáu chỉ ở với tôi bốn tháng nhưng những gì tôi học được ở thím gần bằng nửa đời người.

Ngày thím từ giã quán để về quê, tôi rung rung cầm tay thím:

- Con cảm ơn thím rất nhiều.
- Cố lên con. Con yêu nghề, lại ham học hỏi, khám phá, thím tin con sẽ thành công.

Nhưng tôi không chỉ có ưu điểm. Thím Sáu nhìn xoáy vào mặt tôi:

- Con vẫn còn một điểm yếu.
- Dạ, thím cứ dạy. - Tôi lễ phép.
- Con hơi lạnh lùng. Dĩ nhiên thím hiểu số phận nào đã tạo nên tính cách đó nơi con và thím tôn trọng điều đó. Nhưng làm trong quán ăn tức là sống trong môi trường sinh hoạt nhóm, con phải cởi mở, giỏi giao tiếp, đặc biệt khi con là người quản lý. Con đừng để tính cách đó cản trở con.

Tôi cúi đầu:

- Con sẽ nghe lời thím. Con sẽ thay đổi.

Tôi vô cùng tiếc nuối khi thím Sáu không thể ở thêm. Tôi muốn mãi mãi là đứa học trò nhỏ của thím. Nhưng tôi cũng biết bốn tháng xa gia đình với thím là một sự hy sinh rất lớn.

Không thể ở gần thím Sáu, tôi tự rèn luyện bằng cách nghiền ngẫm những điều thím dạy bảo. Tất nhiên, khó nhất với tôi vẫn là làm sao thay đổi tính cách. Không thể xây dựng một quán ăn thân thiện với một người quản lý kém thân thiện. Nhưng tính cách con người không phải tự nhiên mà có. Chính số phận đã chọn tôi để gieo xuống những hạt giống khô không khóc. Tôi lớn lên, gặt lấy sự lạnh lùng, dù muốn hay không.

Cái quá khứ nặng nề mà tôi phải gánh trên vai để đi suốt thời trai trẻ đó, không dễ gì vứt bỏ. Thật tâm tôi cũng chẳng muốn vứt bỏ, vì trong gánh nặng đó có linh hồn của mẹ tôi và bà nội tôi. Cả tuổi thơ bị bạn bè ruồng rẫy xa lánh nữa, cũng làm trĩu vai tôi mỗi khi nhớ lại. Tôi chẳng ghét bỏ hay thù hận ai, nhưng tôi trở thành người sống khép kín, không thích giao du. Những đêm mưa thao thức, tôi đã không ít lần bản thân tự hỏi: Làm sao để chữa lành nỗi đau bé thơ? Vết thương thời thơ ấu phải chăng là loại vết thương mãi mãi không lành? Cái chết của bà tôi là lời xin lỗi bà dành cho mẹ tôi nhưng chỉ khiến vết thương trong lòng tôi sâu thêm. Cả người nữ hộ sinh năm nào nữa, nghe

nói sau khi vô tình biết về cái chết của mẹ tôi và bà tôi đã xin nghỉ việc và vào sống trong chùa. Tôi chẳng vui về gì khi đón nhận tin đó, chỉ thấy lòng nặng chình chịch.

Rất nhiều lần tôi bắt gặp mình thềm được riu rít như Lương, hồn nhiên như Tịnh và bốc đồng như Khuê.

Nhưng tôi không phải là họ. Tôi là Sâm.

Cái thằng Sâm khó gần đó, sau khi được thím Sáu Có giáo huấn, đã thay đổi phần nào. Tôi bắt đầu nhận ra nếu cứ để quá khứ níu chân, tôi sẽ không thể nào sắp xếp ổn thỏa cuộc đời mình. Nếu tôi không ra khỏi những ám ảnh của quá khứ thì cái hiện tại mà tôi đang sống đến một ngày nào đó sẽ trở thành một quá khứ tối tăm khác, lần này sẽ đầy hối tiếc vì chính tôi là người đã tạo ra nó.

Tôi thâm cảm ơn thím Sáu tôi. Tôi cũng cảm ơn cả nghệ thuật nấu nướng đậm phong vị miền Trung thím truyền lại cho tôi. Có lẽ nhờ điều này mà khi tôi nhận bừa là người miền ngoài, nhỏ Khuê chẳng mấy may nghi ngờ.

Nhưng chỉ hai ngày nữa thôi, Khuê sẽ biết được gốc gác của tôi. Nó sẽ biết tôi chính là thằng Sẹo khốn khổ ngày xưa.

Khuê xin nghỉ ba ngày để về quê, lý do “Ba mẹ kêu em về quê có việc”. Còn nói thêm “Anh đi chợ giùm em nha”. Tôi gật đầu, dễ dãi “Cô cứ về đi”. Tôi không nói cho Khuê biết tôi cũng “nghỉ ba ngày để về quê”. Sợ mọi người thắc mắc khi tôi và Khuê cùng vắng mặt, tôi lấy cớ bị ốm, nhờ cô thu ngân trông coi quán. Chuyện chợ búa, tôi nhờ Lương.

Quán xá dễ thu xếp, chỉ có gia đình mới lăm rắc rối Hai cha con tôi vừa bước vô nhà, chưa kịp tháo ba lô, chú Sáu Có đã hỏi ngay:

- Anh đã quyết định chuyện đó chưa, anh Bảy?
- Chuyên mời vợ chồng ông Mười Thái hả?
- Dạ. Ngày mai là gặp bên đảng gái rồi.

Ba tôi liếc tôi:

- Chắc trước sau gì cũng phải nói cho họ biết. Hôn sự là chuyện trọng đại mà.

- Vậy để em mời họ qua đây cho anh thưa chuyện.

Ba tôi cản:

- Chú từ từ đã.

Ông thận trọng:

- Ngày mai chỉ là dịp để hai đứa nhỏ gặp mặt thôi. Có phải là đám hỏi đâu.

- Có khác gì đâu, anh. Bên đằng gái gặt đâu rồi mà.

- Anh Cẩm chị Cẩm đồng ý nhưng mình còn phải chờ xem thái độ con gái họ ra sao đã. Bây giờ làm gì có chuyện cha mẹ đặt đâu con ngồi đó như hồi xưa nữa, chú.

Thím Sáu từ nhà sau đi ra, góp chuyện:

- Anh Bảy nói đúng đó. Bên nhà ông Mười Thái từng có ý hỏi con bé này cho thằng Quyền và bị từ chối một lần rồi. Lần này dạm hỏi cho thằng Sâm chẳng may bị từ chối lần nữa chắc họ không dám nhìn mặt ai.

Trong thâm tâm tôi cũng nghĩ nên cho ba mẹ ruột của tôi biết chuyện này. Nhưng nghe ba tôi và thím Sáu phân tích, tôi lại đắn đo mặc dù trực giác mách bảo tôi tình cảm Khuê dành cho tôi là có thật. Tôi tin Khuê không hề thờ ơ với tôi. Nhưng lý trí lại cảnh báo tôi sự thật hôm nay chưa chắc đã là sự thật của ngày mai. Biết đâu khi phát hiện ra tôi là thằng Sẹo ngày xưa, lại là con ruột của ông bà Mười Thái, tâm trạng của Khuê sẽ lập tức thay đổi. Có lắm điểm trừ trong câu chuyện này, vì vậy trước khi mọi thứ rõ ràng hai cha con tôi giữ kín thông tin về cuộc gặp có khi cũng là một lựa chọn hay.

Đêm hôm đó tôi nằm thao thức đến gần sáng. Tôi gác tay lên trán, cố hình dung khung cảnh ngày mai sẽ như thế nào nhưng tôi chỉ thấy đầu óc rối bời. Càng nghĩ ngợi tôi càng lo lắng vu vơ.

Sáng hôm sau thấy tôi có vẻ hồi hộp, chú Sáu Có cười trêu:

- Sắp gặp lại người xưa bốn chồn dữ ha, con.

Cả ba tôi lẫn vợ chồng chú Sáu Có không ai biết gần một năm nay tôi và Khuê làm việc chung với nhau. Tôi không cắt nghĩa được tại sao tôi không nói gì với mọi người về điều đó. Có lẽ là do tôi ngượng. Cũng có thể Khuê xuất hiện tại quán đột ngột quá khiến tôi có cảm giác hai đứa tôi ở bên cạnh nhau là một điều gì khá kỳ quặc. Có lúc tôi lại nghĩ hay là số phận cố tình sắp xếp như vậy để hai đứa tôi có thời gian ôn luyện cho cuộc thi quyết định lát nữa đây.

Gần trưa thì có tiếng xe máy đỗ trước nhà. Ba tôi nhìn đồng hồ, ngạc nhiên liếc sang chú Sáu:

- Họ tới sớm vậy, chú.

- Dạ, em cũng không hiểu. Còn cả tiếng đồng hồ nữa, anh.

Chú Sáu nháy mắt với tôi:

- Chắc con gái họ cũng nôn nao cũng giống thằng Sâm nhà mình.

Cả hai vừa nói vừa bước ra hiên, bỗng khựng lại như thể có một bức tường đột ngột mọc lên ngay bậc cửa.

Hai người đang tiến vào là vợ chồng ông Mười Thái, ba mẹ ruột của tôi.

- Ủa, anh Mười chị Mười đi đâu đây? - chú Sáu Có bối rối hỏi.

Ba ruột tôi mỉm cười:

- Tụi tôi đi thăm anh Bảy Sớm. Xa cách hơn chục năm rồi còn gì.

Ông quay sang ba tôi lúc này đang ngẩn ra vì bất ngờ:

- Chuyên trọng đại vậy mà sao anh giấu vợ chồng tôi, anh Bảy?

- Anh Mười tha lỗi. - Ba tôi ấp úng, vẫn chưa hết hoang mang trước sự ghé thăm thành linh của những người đối diện - Thật ra tôi có định giấu giếm gì đâu. Chẳng qua tôi muốn chờ bên nhà gái hồi đáp ra sao rồi mới báo cho vợ chồng anh. Rủi chuyện không thành...

Cuộc trò chuyện được tiếp tục trong phòng khách và tới lúc đó tôi mới biết tại sao ba mẹ ruột của tôi có mặt ở nhà chú Sáu Có vào lúc này. Hóa ra chiều hôm qua khi gặp mẹ ruột tôi ở vựa trái cây, bà Cẩm ngỏ ý xin nghỉ làm một ngày.

Mẹ ruột tôi gật đầu:

- Có việc thì chị cứ nghỉ.

Rồi bất ngờ hỏi:

- Ủa mà nhà đang có chuyện vui hay chuyện buồn vậy chị?

- Dạ... dạ... chuyện vui.

- Vậy chắc là chuyện chung thân đại sự của con gái chị rồi?

Bà Cẩm trong thâm tâm có lẽ không muốn tiết lộ cuộc hẹn này với mẹ ruột của tôi. Lần trước gia đình bà đã từ

chối thẳng Quyên, bà không muốn câu chuyện này khuấy động lại ký ức không vui của bà chủ vợ. Nhưng cái kiểu hỏi như thế “tôi biết hết rồi” của mẹ ruột tôi khiến bà mất bình tĩnh. Bà máy móc gật đầu:

- Dạ.

Như con dê đã trót bất cẩn để thủng một lỗ, câu chuyện cứ thế ào ạt tuôn ra, bà Cẩm luống cuống không biết làm sao bịt lại. Mẹ ruột tôi dò hỏi tới đâu bà đáp tới đó, lòng dạ phấp phồng không yên. Bà không biết lúc đó mẹ ruột tôi còn phấp phồng hơn bà gấp bội. Nghe bà Cẩm tỏ bày một hồi, mẹ ruột tôi biết ngay đưa con trai sắp đi coi mắt vợ trong câu chuyện chính là tôi, con ruột của bà.

Mẹ ruột tôi vừa dứt chuyện, ba ruột tôi đã hỏi ngay, giọng nôn nóng:

- Thằng Sâm đâu, anh Mười?

Từ nãy đến giờ, tôi vẫn ngồi trên chiếc đi văng kế bên bộ xa lông nhưng do mãi chuyện, chẳng ai để ý. Lần này, ba tôi chưa kịp đáp thì mẹ ruột tôi đã nhìn thấy tôi. Bà quay sang chồng, tay chỉ về phía tôi và kêu lên bằng giọng kinh ngạc:

- Ủa, thằng Lâm nè, ông.

Ba ruột tôi nhìn tôi lom lom, ngạc nhiên:

- Ủa, con làm gì ở đây hả Lâm?

Mẹ ruột tôi đảo mắt một vòng, nói ra ý khoe:

- Thằng bé này ngoan lắm đó, anh Sáu anh Bảy. Hôm

trước nghe tin tôi bệnh, nó chạy xe máy cả trăm cây số từ Sài Gòn xuống tận đây thăm tôi đó. Chú Sáu Có không biết chuyện tôi từng ghé nhà gặp mặt ba mẹ ruột của tôi, càng không biết tại sao tên tôi từ Sâm đột nhiên biến thành Lâm, miệng há hốc:

- Ủa... có chuyện đó hả, chị Mười?

Chuyện rành rành ra đó mà, anh Sáu. - Mẹ ruột tôi mặt mày rạng rỡ - Vậy nên tôi mới khen nó ngoan. Bà nói tiếp, vẻ tự hào:

- Nó là bạn trai của con Tịnh nhà tôi đó.

Nghe tới câu này thì không chỉ chú Sáu tôi trợn mắt mà cả ba tôi cũng bật người ra sau, nếu không có cái lưng ghế giữ lại chắc ông đã té xuống sàn nhà. Dĩ nhiên ai cũng hiểu từ *bạn trai* trong câu nói đầy kiêu hãnh của mẹ ruột tôi có nghĩa là *người yêu*, thậm chí căn cứ vào ngữ điệu hào hứng của bà thì có khi đó là *chồng sắp cưới* không chừng.

Quá hưng phấn, mẹ ruột tôi không nhìn thấy vẻ sững sốt của ba tôi và chú tôi, cũng không thấy vẻ mặt mếu xệch của tôi, nhất là bà không hề thắc mắc tại sao “bạn trai của con Tịnh nhà tôi” lại có mặt ở đây, ngay trong thời khắc quan trọng này.

Mẹ ruột tôi quên. Nhưng ba ruột tôi không quên. Ông nhúu mày, giọng ngờ ngợ:

- Sao hôm nay cháu Lâm lại ở đây, anh Sáu? Không lẽ nó bà con với nhà mình?

Như sực nhớ ra, ông nhướn cổ nhìn quanh:

- Ủa, còn thằng Sâm đâu?

Ba ruột tôi hất đầu về phía tôi, nghiêm nghị:

- Nó là thằng Sâm đó, anh Mười.

Cứ như thể ba tôi vừa quăng ra một quả bom. Tôi thấy ba ruột tôi chao mình một cái, giống như ông đang ngồi trên ghe và chiếc ghe đó vừa bị câu nói của ba tôi làm cho chòng chành. Ông vịn tay vào thành ghế, hóp một ngụm không khí, chỉ để có sức lặp lại câu nói của ba tôi:

- Nó là thằng Sâm?

Trong khi đó mắt mẹ ruột tôi mở to đến mức không thể nào to hơn được nữa. Bà sững sờ, trong một lúc bà không thốt được tiếng nào. Và khi tiếng nói quay lại trên môi thì bà lắp ba lắp bắp:

- Ôi, Sâm!

Nước mắt bà bắt đầu chạy vòng quanh:

- Là con hả con?

Bà lật đặt rời khỏi ghế bước qua ngồi cạnh tôi. Bà vòng tay ôm lay tôi, mừng mừng tủi tủi:

- Mẹ nhớ con lắm đó.

- Dạ, con cũng rất nhớ ba mẹ. - Tôi sụt sịt.

Ba ruột tôi chồm người ra trước, nhìn sững vào mặt tôi:

- Sao hôm trước con bảo con tên Lâm?

- Dạ, - tôi lí nhí - con xin lỗi đã nói dối ba mẹ. Lúc đó con chưa dám nhận người thân.

Cái thằng này! - Ba ruột tôi hừ giọng - Con sợ thằng

Quyên quậy phá lung tung chứ gì. Nó bây giờ khác trước rồi, con à.

Ba ruột tôi quay nhìn ba tôi, vui vẻ:

- Thằng Quyên gần đây tu tỉnh, biết chí thú làm ăn rồi, anh Mười. Từ hồi lên cấp ba, tự nhiên tính tình nó thay đổi hẳn.

Có lẽ không có câu nói nào làm ba tôi vui bằng tin tức tốt lành đó. Tôi nhớ lúc nghe tin tôi đậu đại học, ba tôi hoan hỉ đến mức ổng làm một chuyện hiếm hoi là kéo tôi ra nhà hàng, gọi là để ăn mừng nhưng tôi vẫn cảm nhận được niềm vui trong lòng ông không hoàn toàn trọn vẹn. Trong bữa ăn khao đó, ông nói với tôi bằng giọng buồn buồn:

- Thằng Quyên rớt đại học rồi, con à.

Tôi biết ba tôi rất quan tâm và nhớ thằng Quyên. Nhưng ấn tượng không tốt về nó vẫn khiến ông ngần ngại chưa dám gặp con mình, chỉ âm thầm theo dõi nó qua tin tức của chú Sáu. Nhưng từ lúc Quyên đi Đà Nẵng, chú Sáu không có thông tin gì nhiều về nó nữa. Bây giờ nghe ba ruột tôi nói vậy, hẳn ba tôi rất nhẹ lòng.

Trong khi ba ruột tôi, ba tôi và chú Sáu nói chuyện thằng Quyên, mẹ ruột tôi thủ thủ vào tai tôi:

- Vậy mà mẹ cứ tưởng con là bạn trai của con Tịnh. Thấy con không quản đường xa về đây thăm mẹ, mẹ cứ nghĩ chỉ có bạn trai nó thì mới nhiệt tình đến mức đó.

Nói tới đây, đã nín mẹ ruột tôi lại nức nở:

- Thì ra là con về thăm ba mẹ.

Tôi nắm lấy tay bà:

- Lần đầu gặp Tịnh, nghe nó khai tên ba mẹ, con biết ngay nó là em con rồi.

- Vậy nó có biết con là anh nó không?

- Dạ, không. Con chưa nói.

Mẹ ruột tôi đập nhẹ lên lưng tôi bằng bàn tay bà đang ôm tôi:

- Vậy để mẹ nói cho nó biết.

Ngưng một chút, mẹ tôi nói tiếp, giọng buồn lẫn lộn:

- Trước đây, lúc chưa biết con ở đâu, có sẽ gặp lại gia đình mình hay không, ba mẹ không cho em con biết chuyện con và thằng Quyền. Bây giờ thì không cần giấu nó nữa.

Cuộc đoàn viên bất ngờ trong buổi sáng hôm đó bắt đầu trong lo âu và kết thúc trong êm thấm - hoàn toàn ra ngoài sự tưởng tượng của tôi. Chỉ trong nửa tiếng đồng hồ, bao nhiêu tâm sự đã được trút ra, các nút thắt được tháo gỡ, những nhớ nhung đã được lấp đầy và dĩ nhiên những lời trách móc nhanh chóng nhường chỗ cho những cảm thông.

Trong khoảnh khắc cảm động đó tôi chứng kiến rất nhiều nước mắt rơi xuống, có cả tôi góp phần, chỉ để báo hiệu nỗi buồn đã vơi đi. Điều mọi người quan tâm nhất là sự trưởng thành của hai đứa trẻ có số phận trở trêu là tôi và thằng Quyền thì đến lúc này những cái miệng đều có thể thở phào.

Từ nhỏ, tôi đã nghe câu “vui quên trời quên đất”. Hôm đó đúng là một ngày như vậy. Hạnh phúc lớn đến mức không ai nhớ ra chúng tôi tụ họp ở nhà chú Sáu Có để làm gì. Chỉ đến khi vợ chồng ông Cẩm và nhỏ Khuê bước vào thì mọi người mới giật bản mình.

Phân ba
Anh và em

Tôi rụt rè đi sau lưng ba mẹ tôi.

Tôi không phải là đứa con gái nhút nhát, nhưng lúc này tôi đang bắt gặp mình nín thở, nhất là khi thoáng thấy trong nhà lối nhỏ người. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được thế nào là áp lực của đám đông. Đám đông đó có sẽ đè chết tôi hay không thì tôi không biết nhưng nó đang khiến bụng tôi quặn lại. Có khi nào vì quá run mà tôi ngã lăn ra hay không? Tôi lo âu nghĩ, cố bám các đầu ngón tay vào lòng bàn tay để bắt mình bình tĩnh.

Một người đàn ông chạy ra, niềm nở:

- Chào anh chị. Mời anh chị vào nhà.

Ông nhìn tôi bằng ánh mắt vui vẻ:

- Cháu Khuê đây hả? Vào nhà đi cháu!

Ba mẹ tôi cũng gật đầu chào hỏi từng người. Tôi không nhận ra bất cứ ai trong những người có mặt. Có thể tôi đã từng gặp một ai đó khi tôi còn bé nhưng ký ức tôi không lưu giữ được khuôn mặt nào sau ngần ấy năm. Chỉ nhờ căn cứ vào lời chào của ba mẹ tôi mà tôi đoán ra “anh Bảy” tức là ông Bảy Sớm, ba thằng Sẹo; “anh Sáu chị Sáu” là vợ

chồng ông Sáu Có, chú thím họ của thằng Sẹo. Ông Sáu Có, chủ nhà, là phó giám đốc ngân hàng tỉnh, cũng là người trực tiếp và thường xuyên liên lạc với ba mẹ tôi để thuyết phục hai người nhả lời tham gia cuộc gặp hôm nay.

Thoạt đầu tôi không nghĩ “anh Mười chị Mười” là vợ chồng ông Mười Thái, vì tôi không tìm thấy sợi dây nào dẫn tới những người này. Nhưng sau khi nghe mọi người hỏi thăm nhau, tôi đâm ra hoang mang khi biết đôi vợ chồng đang ở trước mặt tôi chính là chủ vựa trái cây mà mẹ tôi đang làm thuê.

Ba mẹ tôi cũng kinh ngạc không kém gì tôi. Ba tôi ngỡ ngàng đến quên cả phép lịch sự. Câu hỏi của ông nghe giống như lời chất vấn:

- Ủa, sao anh Mười chị Mười cũng có mặt ở đây?

Ba tôi hỏi vợ chồng ông Mười Thái nhưng mắt lại nhìn ông Bảy Sớm, rõ ràng đang chờ một lời giải thích từ ba thằng Sẹo.

Ông Bảy Sớm ấp úng, cố tránh ánh mắt của ba tôi:

- À... à...

Nhận thấy vẻ lúng túng của ông Bảy, ông Mười Thái vội đỡ lời:

Hôm qua nghe chị Cẩm nói bữa nay có tiệc vui ở đây nên vợ chồng tôi tới chơi. Sẵn tiện chúc mừng gia đình hai bên.

Tôi thấy gương mặt ba tôi dần ra, có lẽ vì ông Mười Thái

không tỏ vẻ phật ý trước câu hỏi thiếu tế nhị của người đối thoại, phần vì lời chúc mừng nồng nhiệt của ông này, tuy có hơi vội nhưng đủ làm ba tôi rung rung cảm kích.

Mẹ tôi không kềm được tiếng thở phào:

- Cảm ơn anh Mười chị Mười nhiều nha.

Dĩ nhiên tôi là người căng thẳng nhất. Đến lúc này vợ chồng ông Mười Thái chắc đã biết tôi chính là đứa con gái từng quyết liệt từ chối lời dạm hỏi của gia đình họ. Tôi đứng giấu mình sau lưng ba mẹ, căng cả mắt lẫn tai hồi hộp chờ một lời nhắc khéo của vợ chồng họ nhưng có vẻ như cả hai đã quên băng vụ từ hôn trước đây, hoặc cũng có thể họ vờ làm ra thế.

Đang thắc thỏm, tôi chợt nhớ đến thằng Sẹo, ngạc nhiên khi không thấy nó đâu. Sẹo là người tôi nghĩ tới đầu tiên khi đặt chân đến đây nhưng cuộc chạm trán bất ngờ với ông bà Mười Thái khiến tâm trí tôi đột ngột lãng đi. Tôi tò mò đảo mắt nhìn quanh, phát hiện một bóng người đứng lấp ló đằng sau vợ chồng ông Sáu Có. Trong khi tôi đang tự hỏi nhân vật đó là ai, có phải là Sẹo hay không thì ông Bảy Sớm đã quay ra sau nắm tay người đó kéo ra phía trước:

- Ra đây đi, con.

Ông nhìn ba mẹ tôi, cười xởi lởi:

- Cháu Sâm, con trai tôi đây, anh chị.

Ông quay sang tôi, giọng thân tình:

- Con nhận ra con trai bác không, con?

Cứ như có một thiên thạch vừa rơi trúng đầu tôi. Tôi sờ ra mắt mấy giây, đầu óc lập tức mù đi.

Tôi chưa bao giờ thấy điều gì kỳ lạ hơn thế trong cuộc đời mình. Nếu ông Bảy Sớm dắt tôi trước mặt tôi một con lạc đà và giới thiệu đó là con trai ông có lẽ cũng không khiến tôi choáng váng như lúc này. Những ý nghĩ trong óc tôi bắt đầu chạy tán loạn. Trong một lúc tôi thấy mình đang rơi, suýt chút nữa tôi đã khụy chân xuống.

Quai hàm cứng lại, một lúc lâu tôi không trả lời câu hỏi của ông Bảy.

Ba tôi giục:

- Trả lời bác đi, con.

Tôi nghe tiếng ba tôi nhưng các cơ mặt của tôi không nhúc nhích được. Tôi chỉ đáp lời ông Bảy bằng một cái gật đầu máy móc. Nếu tỉnh táo có thể tôi sẽ cân nhắc nên gật hay là lắc. Nhưng lúc này tôi không làm sao điều khiển cái cổ của tôi được.

Tôi nghe tiếng mẹ tôi như vọng ra trong mơ:

- Là cháu Sẹo đây sao?

Lại tiếng ba tôi, vắng lại từ xa hơn nữa - như bên kia một giấc mơ:

- Con anh càng lớn càng đẹp trai đó nghe, anh Bảy.

Bình thường thì tôi đã giật tay ba tôi vì câu nói sến súa của ông, ít ra tôi cũng nhăn nhó tỏ ý phản đối. Nhưng bây giờ tất cả chẳng có gì quan trọng nữa. Bây giờ tôi đang

sống trong thế giới trộn lẫn giữa mơ và thực và mọi thứ đã tuột khỏi tầm kiểm soát của tôi. Tại sao lại là Sâm? Tại sao tôi không nhận ra Sâm là cậu bạn ngày xưa khi chúng tôi đã ở bên nhau lâu như vậy? Những câu hỏi lộn xộn, xô bồ, bắn loạn thi nhau mọc ra trong đầu tôi. Tại sao tôi nhớ mặt những người này nhưng lại quên mặt những người kia? Tại sao mây cứ bay hoài trên bầu trời huyền lệ? Chúng đến từ đâu và chúng sẽ đi đâu? Tôi và Sâm có phải là những đám mây thất lạc bất ngờ quay về chốn cũ? Cuộc sống vốn được định mệnh sắp đặt sẵn từ trước hay chỉ là một chuỗi những tình cờ? Những câu hỏi như trận núi lở sắp sửa chôn vùi tôi, khiến tôi quay cuồng đến ngạt thở.

Như người mộng du, tôi theo chân mọi người bước qua phòng ăn bên cạnh, hoàn toàn không tự chủ. Có lẽ tôi không bước, tôi trôi đi thì đúng hơn. Thật ra tôi cũng không nhớ tôi di chuyển bằng cách nào. Tôi chỉ nghe mơ hồ những tiếng cười nói chung quanh và ắt hẳn những âm thanh lao xao đó đã cuốn tôi đi.

Chuông báo động trong đầu tôi reo lên khi ông Sáu Có xếp tôi ngồi đối diện với Sâm trong bàn ăn, có lẽ do cố tình, và chỉ tới lúc đó tôi mới thoát ra khỏi trạng thái bản thân mộng mị.

Cuộc chuyện trò quanh bàn ăn hôm đó chỉ là những câu chuyện xã giao về công việc, thời tiết, gặt hái, mùa màng, giá cả ngoài chợ và tỉ tỉ những thứ khác. Sau đó mọi người xúm vào khen phòng ăn thoáng đãng, khen thức ăn ngon,

khen vợ chồng chủ nhà chu đáo, một lát lại chuyển qua than thở huyết áp cao, khớp gối nhức, cái lưng đau, xen kẽ là chúng mất ngủ, chúng chuột rút ở chân đã bắt đầu lan qua tới sườn. Không ai nhắc gì đến mục đích của cuộc gặp hôm nay. Tóm lại, chỉ là một bữa ăn bình thường làm nền cho những câu chuyện hết sức bình thường, nhưng chính vì vậy mà nó khoác một dáng vẻ hết sức bất thường. Tôi thừa hiểu khi mọi người cố không để xảy ra những từ như “coi mắt” hay “dạm hỏi” thì họ đang nghĩ về điều đó nhiều gấp bội những đề tài mà họ đang nói một cách khoa trương.

Tôi ngồi như bị đóng khung, cựa quậy vai và hông một cách khó khăn. Suốt buổi, tôi lặng lẽ gắp thức ăn, chỉ nhai lấy lệ, gần như không nhìn Sâm, tất nhiên cũng không trò chuyện với anh. Vì không nhìn Sâm nên tôi không rõ anh có nhìn tôi hay không nhưng tôi không nghe anh nói tiếng nào. Chắc Sâm cũng ngỡ như tôi. Tôi nghĩ, có lẽ anh cũng không nhận ra cô bạn ấu thơ trong những ngày qua và nếu hôm nay tôi sững sốt như thế nào thì anh chắc cũng bàng hoàng như vậy.

- Ủa, sao nãy giờ hai đứa con ngồi im ru vậy? - Ông Sáu Có bật kêu, như chợt nhận ra hai đứa tôi vừa đánh rơi tiếng nói ở ngoài sân.

- Ờ, - ba tôi phụ họa - hổng lẽ bạn cũ gặp lại không có chuyện gì nói hay sao, tụi con?

Bà Mười Thái mỉm cười nhìn hai đứa tôi, giọng thông cảm:

- Mười mấy năm mới gặp lại, trò chuyện tự nhiên được ngay không dễ đâu!

Ông Bảy Sớm gật gù:

- Ờ, từ từ rồi tụi con sẽ quen.

Đang đóng vai diễn viên phụ đứng nép bên cánh gà, bất thần bị đẩy ra giữa sân khấu, tôi phát hoảng. May nhờ bà Mười Thái góp lời, tôi đỡ ngượng nghịu phần nào.

Ngay từ khi nhìn thấy Sâm, tôi đã phân vân không biết có nên tỏ ra mình quen biết anh, thậm chí tiết lộ với mọi người rằng anh và tôi đang làm việc chung với nhau hay không. Nhưng tới lúc này, sau hàng loạt sự việc nối tiếp diễn ra, thời khắc vàng dường như đã trôi qua. Đã quá muộn để thú nhận điều đó, tôi tự nhủ, dù sao tôi cũng yên tâm khi thấy Sâm quyết định giống như tôi. Chúng tôi lờ nhau như hai người xa lạ và sự phối hợp đó ăn ý đến mức cho tới bữa ăn kết thúc vẫn chẳng có ai nghi ngờ gì.

Suốt buổi chiều hôm đó, mẹ tôi luôn kiểm cơ quanh quẩn bên tôi. Bà không nói gì nhưng tôi biết bà không ngừng quan sát tôi. Có lẽ bà đang âm thầm thăm dò thái độ của tôi sau khi tôi đã gặp người con trai mà bà đã chọn.

Tôi biết mẹ tôi nôn nóng nghe ý kiến của tôi. Và tôi, lẽ ra khi phát hiện Sẹo chính là Sâm - người tôi vẫn nghĩ tới lâu nay và không ít lần đi vào những giấc mơ thầm kín của tôi,

tôi phải cho ba mẹ tôi biết là tôi rất sẵn lòng với sự dàn xếp của ba mẹ.

Nhưng không hiểu sao khi biết Sẹo và Sâm là một, tôi không cảm thấy vui mừng như tôi nghĩ. Có quá nhiều cảm xúc trái ngược nhau chen lấn, xô đẩy và bóp nghẹt trái tim tôi khiến tôi loay hoay trong nhiều giờ liền. Dĩ nhiên tôi luôn muốn dành cho Sâm một vị trí quan trọng trong kế hoạch tương lai của mình, thậm chí tôi từng xem cuộc đời của tôi nếu không có Sâm chỉ là một bản phác thảo dở dang. Vậy mà khi Sâm đã ở rất gần tôi, đã đặt một chân vào cuộc đời tôi, tôi lại đắn đo. Có lẽ tôi phải cần thêm thời gian để lòng mình dịu lại, để sàng lọc các cảm xúc rối ren và nhất là để bình tĩnh lắng nghe bản thân mình, vì xét cho cùng những chuyện xảy ra trưa nay đối với tôi giống như là sét đánh. Tôi không hề chuẩn bị để đối diện với một thực tế như vậy, dù đó là thực tế tốt đẹp nhất mà số phận có thể ban cho tôi.

Còn một trở ngại khác mà tôi bắt buộc phải vượt qua, đó là từ khi gặp Sâm ở nhà ông Sáu Có, tôi thốt nhiên nghĩ nhiều hơn về cậu bé Sẹo ngày xưa và tôi nhận ra mình hoàn toàn bất lực khi thử khớp hai hình ảnh đó lại - khi quá khứ đi một đường còn hiện tại cứ đi một nẻo. Trong tâm trí tôi, Sẹo và Sâm cứ như là hai con người riêng biệt. Và lạ lùng thay, chính vì vậy mà khi nghĩ quá nhiều đến Sẹo tôi có cảm giác tôi đang phản bội Sâm, và ngược lại khi tưởng tượng đến cuộc sống hạnh phúc bên cạnh Sâm tôi lại cảm

thấy mình có lỗi với cậu bé Sẹo tội nghiệp ngày nào.

Trong khi chờ hai hình bóng đó hòa vào làm một, dĩ nhiên tôi phân tâm ghê gớm. Tôi cứ ngỡ khi biết được chàng trai của đời mình là Sâm, mọi xáo trộn trong lòng tôi sẽ chấm dứt. Nhưng sự kết thúc đó hóa ra chỉ để khởi đầu cho một xáo trộn mới. Đó là lý do tôi vờ như không biết mẹ tôi đang rình rập tôi suốt cả buổi chiều.

Trong bữa cơm tối, mẹ tôi bắt đầu mất kiên nhẫn. Bà gấp thức ăn vào chén tôi, một động tác chắc là để đưa đẩy câu chuyện tự nhiên hơn:

- Con thấy thằng Sẹo sao hả con?

Đã biết chàng rể mà bà nhầm tới tên là Sâm nhưng mẹ tôi vẫn quen miệng vôi cái tên động trong trí nhớ bà.

- Sao là sao, mẹ?

- Con thấy nó có giống như thằng Sẹo hồi nhỏ không?

- Dạ, ảnh khác xa hồi đó mẹ à.

Tôi đáp, chột xấu hổ vì nhớ ra tôi đã không nhận ra Sâm một thời gian dài.

- Mẹ thấy thằng đó hiền lành, lễ phép. Nghe nói công ăn việc làm cũng ổn định. Hình như nó đang mở quán ăn trên Sài Gòn.

- Dạ.

Thấy mẹ tôi nói vòng vo, ba tôi sốt ruột:

- Tóm lại là ba mẹ muốn biết con có đồng ý làm dâu ông Bảy Sớm hay không?

- Dạ, tháng sau con trả lời.

Trán ba tôi nhăn tít:

- Ủa, mà làm gì mà câu giờ hoài vậy, con? Lần trước cũng một tháng, lần này cũng đòi một tháng!

- Thôi, một tháng cũng được.

Mẹ tôi thở ra. Có lẽ từ trưa đến giờ bà nơm nớp sợ phải nghe tôi từ chối. Bà nhìn lên tôi bằng ánh mắt bất an, thon thót chờ một câu nói bất mãn nhảy ra khỏi môi tôi. So với nhưng lo lắng đó, câu “tháng sau con trả lời” tuy không làm bà thỏa mãn nhưng rõ ràng đó không phải là một thái độ tiêu cực. Chắc mẹ tôi nghĩ vậy. Với mẹ tôi, đó là câu phù chú mà với nó bà tin rằng bà vẫn còn hy nhất trong ba mươi ngày nữa.

Trước khi quay lại Sài Gòn, tôi rất muốn gọi phone cho Sâm. Tôi lôi điện thoại ra, mở danh bạ, nhìn trùng trùng vào tên Sâm một lúc rồi lại bấm môi cất điện thoại vào. Cả chục lần như vậy. Chỉ vì tôi không hình dung được khi Sâm nhắc máy, tôi sẽ bắt đầu cuộc trò chuyện như thế nào. Sẽ thật dễ dàng khi nói “Cá biển hôm nay lên giá quá, anh à”, thậm chí “Ngày mai em xin phép nghỉ làm nghe anh. Nhưng bây giờ thế giới đã không còn như cũ. Chợ búa không còn là chiếc phao để tôi có thể bầu vịu. Chị Dần, chị Diệp, chị Ký, cô Mười, dì Hai Anh không giúp được gì cho tôi trong lúc này.

Cuộc sống đã xoay vần và mọi thứ đều đã khác. Tôi giống như một hành khách đột ngột bị chuyển tàu mà không kịp đem theo hành lý. Tôi không có gì trong tay trước khi bắt đầu nối lại các cuộc trò chuyện với Sâm.

Tôi đoán Sâm đang rơi vào tình thế giống như tôi. Anh cũng không gọi cho tôi kể từ lúc gặp nhau ở nhà ông Sáu Có. Có lẽ anh không muốn cả hai rơi vào tình huống lúng túng, ngập ngừng, lựa chọn từ ngữ một cách khó khăn - như thể đang giao tiếp bằng một ngôn ngữ mới, vừa nói

vừa cố làm quen với thứ ngữ pháp lạ lẫm, để nói về một đề tài cũng lạ hoặc lạ huơ.

Tất nhiên tôi biết chúng tôi không thể tránh nhau mãi. Ngày đi làm lại, tôi và Sâm buộc phải giáp mặt nhau để giải một lần cho xong bài toán cuộc đời. Nhưng từ bây giờ cho tới lúc đó tôi quyết tự trói tay mình để không thò vô túi xách mân mê điện thoại như một thói thúc vô hình nữa.

Trên đường từ bến xe về nhà trọ vào chiều hôm sau, tôi chỉ băn khoăn về Tịnh. Tôi không biết tôi có nên kể cho Tịnh nghe những gì vừa xảy ra hay không. Tôi không tưởng tượng được Tịnh sẽ phản ứng như thế nào khi biết cô gái mà Sâm muốn gấn bó trọn đời là tôi chứ không phải là nó. Chắc là Tịnh sẽ rụng rời tay chân, sẽ khóc hết nước mắt, sẽ hét lên đau đớn như bị ai gấp lửa bỏ vào tay. Tệ hơn nữa là chính ông bà Mười Thái, ba mẹ nó, cũng có mặt trong buổi *coi mắt* đó và nồng nhiệt chúc mừng gia đình hai bên. Tự nhiên tôi thấy có lỗi với Tịnh, giống như tôi đang tham gia vào một âm mưu, dù tôi không phải là người chủ động trong chuyện này.

Tịnh, cô bé mà tôi rất có cảm tình, thậm chí cảm phục về tính tự lập, sẽ là nạn nhân bé bỏng của tôi?

Tôi bồn thần nghĩ. Chỉ nhớ đến mái tóc xoăn óng ả bóng bênh của Tịnh, nhớ đến gương mặt lúc nào cũng bừng sáng của một cô gái đang yêu tôi cảm thấy thật bất nhẫn mặc dù tôi không phủ nhận lâu nay tôi luôn âm thầm ghen tị với mối quan hệ thân thiết giữa Sâm và Tịnh.

Khi bước lên cầu thang chung cư, tôi cố đi thật chậm để trì hoãn phút giây gặp lại cô bạn cùng phòng, người chuyển thắng thành bại một cách bất ngờ trong chuyện tình tay ba này - nếu có thể xem tôi, Tịnh và Sâm là ba đỉnh của một tam giác, và để nghĩ xem nên trông vào mặt đáng vẻ như thế nào cho có vẻ tự nhiên nhất.

Tôi nghĩ và nghĩ, vấp bậc thang một vài lần, ba lô trên vai đột nhiên nặng ì như có ai chèn đá. Ngay trong lúc đó tôi không ngờ rằng lát nữa đây, chỉ vài phút nữa thôi, trái tim tôi sẽ trĩu xuống gấp nhiều lần hơn thế.

Vừa đặt chân lên hành lang lầu ba, tôi đã thấy xây xẩm mặt mày, như thể đột ngột bị trúng gió. Một hình ảnh tôi không hề chờ đợi, cũng không bao giờ nghĩ tới đập vào mắt tôi: Sâm và Tịnh đang đứng ôm nhau ngay trước cửa phòng trọ.

Trước đây tôi từng tưởng tượng trong đau khổ cảnh Sâm và Tịnh âu yếm sau lưng tôi và nếu bọn họ yêu nhau thì cử chỉ đó tuy làm tôi khó chịu nhưng tôi không có lý do gì để lên án. Nhưng cái cảnh khó coi đó diễn ra ngay sau buổi *coi mắt* ở nhà ông Sáu Có thì tôi không thể nào tiêu hóa nổi.

Trong một lúc, tôi không biết cảm giác nào đang đè bẹp tôi: phần nộ, đón đau, thất vọng, đắng cay, hay tất cả cùng

xúm vào nghiền nát trái tim tôi.

Lòng đầy uất nghẹn, tôi xoay mình lao vút xuống cầu thang. Tôi nhảy từng hai bậc một, suýt ngã dúm dụi, ba lô nảy tung tung trên lưng.

Cho đến khi chạy đến bãi gửi xe, tôi vẫn chưa hiểu điều gì vừa xảy ra. Như sóng thần, mọi thứ ập đến bất ngờ đến mức tôi không kịp nghĩ ra cách ứng xử với nó. Tôi như chiếc lá bị cuốn phăng đi, toi tả, quay cuồng, rên xiết, đầy thương tổn và đau đớn như sắp bị xé ra từng mảnh nhỏ.

Tôi quờ quạng dắt xe ra, vừa khóc vừa lôi điện thoại bấm số máy của Lương:

- Lương hả?

- Em đấy. Chị lên Sài Gòn chưa?

- Chị mới lên.

Tôi nói luôn:

- Tối nay chị qua ngủ chỗ em được không?

- Chuyện lạ à nha. - Lương cười, nhưng lập tức giọng nó chuyển qua sừng sốt - Ủa, chị khóc hả?

Có chuyện gì vậy chị?

Đang hốt hoảng, Lương vẫn không bỏ được tính bông đùa:

- Anh bạn ngày xưa không chịu lấy chị hả?

- Chị sẽ nói sau. - Tôi gấp gáp - Bây giờ trả lời chị đi. Tối nay chị qua bên em có trở ngại gì không?

- Chị qua đi!

Lương trọ ở nhà người bác họ khá giả, phòng nó có lối đi riêng. Nó không phải trả tiền nhà nhưng khẳng khẳng xin được góp tiền điện dù bác nó thừa sức lo cho nó. Khi tôi tới, Lương không hỏi gì, chỉ dắt xe vào cất. Xong, nó lôi tôi lên gác.

Đợi tôi tháo ba lô và vào phòng tắm rửa ráy mặt mày đầu vào đó, Lương hất hàm:

- Tới giờ chị làm cô Tấm rồi đó! Chị trả lời đi! “Tại sao con khóc?”.

Lương giả giọng Bụt, muốn làm cho tôi vui. Nhưng tôi không cười nổi. Miệng tôi méo xệch:

- Anh Sâm!

- Anh Sâm đòi ăn thịt chị hả?

- Còn tệ hơn vậy.

Chưa bao giờ tôi thấy cô bạn nhí nhảnh này lộ vẻ hồi hộp, căng thẳng khi theo dõi chuyện của tôi đến thế. Lúc nghe tôi tiết lộ anh bạn thời tiểu học mà ba mẹ muốn gán ghép cho tôi chính là Sâm, nét mặt Lương Lập tức thay đổi. Gò má nó giãn giãn, đôi tròng mắt bắn ra thứ ánh sáng kỳ dị. Và nó hấp tấp đưa cả hai tay lên bịt miệng như sợ mình đột ngột hét lên. Tuy vậy, tôi vẫn nghe thấy tiếng rít lọt qua kẽ tay nó:

- Anh Sâm? Tại sao lại là anh Sâm?

- Ờ, chị cũng ngỡ ngàng hết sức.

Lương bỏ tay ra khỏi miệng, ngần ngơ:

- Làm việc chung với nhau lâu như thế chẳng lẽ chị không nhận ra anh bạn ngày xưa sao?

- Mọi thứ thay đổi nhiều quá, em à. - Tôi lắc đầu - Ngay cả cái tên hồi nhỏ cũng khác. Anh cũng đâu có nhận ra chị.

Lương vẫn chưa hết kinh ngạc, lần này là vì chuyện khác. Ánh mắt nó rọi khắp mặt tôi, vẻ dò xét:

Nhưng tại sao chị lại khóc? Được lấy người mình yêu chẳng phải là mơ ước của chị sao?

Trước khi gặp Lương, người tôi đã giống như khối thuốc nổ, chỉ đợi châm ngòi. Câu hỏi của Lương làm sự tức uất trong tôi bùng lên như đám cháy.

Mặt tôi tối sầm:

- Tình yêu đó đã chết rồi. Chết rất thâm.

Lương có vẻ bán tín bán nghi trước tin báo tử của tôi. Nó biết tôi thích Sâm nhiều như thế nào. Nhưng đến khi tôi kể cho Lương nghe những gì tôi tình cờ trông thấy cách đây một tiếng đồng hồ trước cửa phòng trọ thì nó đứng phắt lên khỏi ghế - nó bật người nhanh đến mức tưởng như không phải nó tự đứng mà sự bất bình dưng nó dậy.

Hai tay nắm chặt, Lương đi tới đi lui trong phòng, giọng nóng nảy:

- Em muốn học võ quá, chị ơi.

- Em nói gì vậy?

- Em muốn đập anh Sâm một trận quá.

Tôi phì cười, nhưng nước mắt ứa ra:

- Em có giết chết ảnh thì trái tim của chị cũng không sống lại được.

Lương nhìn những giọt nước mắt đang lăn tròn trên má tôi, hậm hực:

- Em không ngờ anh Sâm tệ bạc như vậy. Hối cưới một người trong khi vẫn tặng tịu với một người khác. Lương vung tay vào không khí, nghiêng răng lặp lại bản cáo trạng hôm nào ở quán nướng:

- Bọn con trai đúng là bọn chuyên đi gây tội ác.

Đang hùng hổ, Lương đột nhiên xuống giọng:

- A quên, trừ người yêu của em ra.

Nó bước lại, đập tay lên vai tôi:

Chị ngồi đây đợi em. Em chạy ra ngoài chút về ngay.

- Em đi đâu vậy?

- Đi mua bia.

Tối đó, tôi và Lương lại giống như hai đứa bọm. Bia lon thay cho bia chai và khô mực, đậu phộng rang muối thế chỗ các món nướng đắt tiền. Nhưng tôi đâu có cần ăn. Vị giác của tôi đang đình công, miệng lưỡi hoàn toàn tê liệt, rau cỏ hay cao lương mỹ vị đối với tôi lúc này chẳng khác gì nhau. Mỗi nhậu chỉ là cái cớ để tôi làm bạn với men say. Bởi vì, hết như câu thơ của Lương ngày nào, tôi đang nhậu chính mình. Nỗi niềm của Lương hôm nọ chính là tâm sự

của tôi hôm nay. Chỉ cần thay tên Lương bằng tên tôi:

Đĩa buồn, đĩa đắng, đĩa cay

Lấy mình ra nhậu suốt ngày đi Khuê!

Và cũng như ngày nào, tôi và Lương thay nhau lên án bọn con trai, tất nhiên trừ áo pull xanh của Lương, mặc dù xét cho cùng thằng người yêu của nó cũng rất đáng lên án.

Cuối cùng, khi cả chục lon bia rỗng đã lăn lóc trên bàn, dưới sàn nhà, vài cái văng tuốt đằng góc tường, và thế ngồi của hai đứa chuyển qua lắc lư, bọn tôi bắt đầu đem Sâm ra xử.

Các quan tòa lưỡi lú lại, vẫn rất hung hăng:

- Tội của thằng cha Sâm đáng bị tử hình.
- Dẫn ra trường bắn.
- Nhẹ quá. Phải treo cổ mới đáng.
- Không, phải xử như hồi xưa. Tứ mã phanh thây.

Tôi không nhớ bọn tôi còn sốt sắng nghĩ ra những hình phạt cổ quái gì nữa.

Tôi thiếp đi giữa phiên xét xử đằng đằng sát khí và nỗi buồn vô hạn. Trong cơn mơ, tôi thấy loài mối sâu đang đục khoét trái tim tôi. Tôi thấy tôi khóc vui như mưa bắc. Nửa khuya thức giấc, tôi sờ tay lên mặt, thấy hai gò má mình ướt đầm.

Sáng hôm sau, chỉ có Lương đến quán. Tôi dắt xe ra khỏi nhà, nói:

- Em đi làm đi. Chị nghỉ thêm một bữa.

- Chị về phòng trọ hả?

- Không, chị chạy lòng vòng ngoài phố ngắm thiên hạ.

Lương hiểu tôi chưa muốn gặp Sâm. Nó không hỏi lại, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt ưu tư:

- Chị nhớ giữ gìn sức khỏe.

Tôi gật, và dặn nó:

- Gặp anh Sâm, em vờ như không biết gì hết nha.

- Dạ.

Đợi Lương đi khuất, tôi lôi điện thoại ra gọi cho mẹ tôi:

- Mẹ.

- Có chuyện gì mà gọi sớm vậy con?

Chuyện hôm trước đó. Con trả lời mẹ luôn. Con không thích làm dâu ông Bảy Sớm.

- Con nói gì?

Tôi lặp lại:

- Con không thích làm dâu ông Bảy Sớm.

Rồi sợ mẹ tôi không hiểu kịp, tôi nói toẹt luôn:

- Con không muốn lấy con trai ổng.

- Cái con này! - Sức hiểu ra ý tứ của tôi, giọng mẹ tôi lo lắng pha lẫn giận dữ - Con nói một tháng nữa con mới trả lời kia mà. Sao mới đi hôm qua, hôm nay đã từ chối người ta rồi? Bộ mày bị chó dại cắn hả con?

Suýt nữa tôi đã vọt miệng:

- Dạ. Con vừa bị chó dại cắn.

Tất nhiên tôi không ác khẩu đến mức phun ra câu nói đó. Tôi yêu Sâm, bây giờ thì tôi thừa nhận điều đó, và tôi không muốn bôi bẩn tình yêu của mình. Dù tình yêu đó đã tan vỡ, dù chính tôi chứ không phải Tịnh mới là kẻ bất ngờ chuyển thắng thành bại, tôi vẫn muốn giữ gìn, nâng niu những mảnh vỡ đó trong ký ức tôi.

Giọng mẹ tôi tiếp tục rên rỉ ở bên kia:

- Trời ơi, bây giờ ba mẹ biết nói sao với ông Bảy Sớm đây!

Tôi mím môi, quyết không để mẹ tôi làm động lòng:

- Thì ba mẹ nói như con vừa nói đó.

Mẹ tôi hoãn binh:

- Hay đợi một tháng nữa rồi quyết định đi con!

Nếu muốn, tôi có thể dập tắt lời năn nỉ của mẹ tôi và những lời trách cứ của bà bằng cách kể lại những gì tôi chứng kiến chiều hôm qua trước căn phòng trọ. Nhưng không hiểu sao tôi lại không thể làm được chuyện đó. Tâm sự với Lương thì được, vì nó là nhỏ bạn lâu nay vẫn chia ngọt sẻ bùi với tôi và vì nếu tôi không giải thích rõ tôi khó mà mở lời xin ngủ qua đêm ở chỗ nó. Còn kể ra với ba mẹ tôi hay với bất cứ người thứ ba nào thì chẳng khác gì tôi cố tình nhúng người tôi từng yêu thương vào bùn lầy và đó cũng là cách để tôi phản bội chính trái tim mình.

Tôi không kể tội Sâm, nhưng chuyện chia tay anh là

điều không tránh khỏi. Tôi nói, giọng kiên quyết, dù tôi biết mẹ tôi sẽ rất buồn, thậm chí oán trách đứa con gái cứng đầu chỉ chăm chăm làm khổ bà:

- Đợi ngàn năm nữa con cũng sẽ không thay đổi quyết định đâu. Trưa nay ba mẹ trả lời người ta đi!

Sau khi gọi điện thoại cho mẹ, điều tiếp theo tôi nghĩ tới là xin nghỉ làm ở chỗ Sâm và nhanh chóng tìm một chỗ trọ mới càng sớm càng tốt để không phải gặp mặt Tịnh mỗi ngày, chị nhường mọi thứ lại cho em đó, Tịnh!

Sau buổi *coi mắt* ở nhà chú Sáu Có, ba tôi hỏi tôi:

- Con thấy con bé đó thế nào? Con có còn thích nó như hồi nhỏ không?

Tôi đỏ mặt trước cách đặt vấn đề thẳng thắn của ba tôi:

- Dạ, để con suy nghĩ...

- Suy nghĩ gì nữa! Con gái người ta xinh xắn, ngoan ngoãn, dễ thương vậy mà!

- Dạ.

Dạ là thích phải không?

Tôi ấp úng:

- Nhưng quan trọng là ý kiến của cô ấy.

Chỗ này là tôi nói thật. Trước đây tôi có cảm giác Khuê thích tôi và tôi luôn tin vào trực giác của mình. Nhưng càng gần đến ngày *coi mắt*, tôi càng thiếu tự tin. Có thể đó là nỗi thắc thỏm tự nhiên của cậu học trò trước khi bước vào phòng thi dù bài vở đã thuộc lòng. Nhưng khi đã gặp Khuê rồi không hiểu sao tôi vẫn chẳng thấy phấn chấn lên chút nào.

Suốt bữa ăn, tôi và Khuê không ai dám nhìn mặt ai. Tôi

liếc trộm Khuê mấy lần, thấy nó toàn nhìn đi nơi khác. Như vậy là sao nhỉ? Tại sao Khuê không thể trò chuyện với tôi bình thường như những ngày ở quán? Hay nó cũng giống như tôi, thấy buổi *coi mắt* hôm nay thật là kỳ cục? Chú Sáu Có bảo xưa nay ở quê tôi người ta thường tổ chức lễ *coi mắt* ở nhà gái và bao giờ cũng có trâu cau, chè rượu, bánh trái. Giữa cuộc hàn huyên, đàn ông sẽ đứng lên thưa chuyện với đàn bà về mục đích cuộc gặp. Buổi trưa ở nhà chú, những thủ tục đó đã bị lược bỏ gần hết theo đề nghị của nhà gái, với lý do “để cho bọn trẻ tự nhiên”. Nhưng rốt cuộc, tôi chẳng thấy tự nhiên chút nào, thậm chí tôi gần như căng thẳng suốt bữa cơm. Tôi biết, chỉ cần một trong hai đứa tôi chủ động bắt chuyện, mọi thứ sẽ tốt lên rất nhiều. Giống như ống nước bị xoắn, chỉ cần tôi hoặc Khuê thò tay nắn lại đường dây, câu chuyện sẽ tự động thông dòng. Nhưng chẳng đứa nào trong hai đứa tôi đủ can đảm đưa tay ra.

Thái độ im lặng của Khuê còn khiến tôi suy diễn theo chiều hướng đen tối: Hay là Khuê thật ra không thích tôi như tôi vẫn nghĩ? Ở đời có những thứ thoát trông thì giống tình yêu lạ lùng, nhưng đó không phải là tình yêu. Có phải Khuê ở trong trường hợp này? Nếu Khuê thích tôi, tại sao nó còn nhận tới gặp gia đình thẳng Sẹo trong khi nó không hề biết Sẹo chính là tôi? Câu hỏi cứ trở đi trở lại trong tâm trí tôi như có ai đang kéo một lưỡi cưa khiến đầu tôi nhức buốt.

Chiều tối, tôi chụp chiếc nón vải trên đầu để không ai nhận ra tôi và đi lang thang không mục đích trên những con đường huyện lỵ cốt cho lòng khuây khỏa. Tôi không dám gọi điện thoại cho Khuê dù rất muốn. Ngay lúc này tôi không xác định được tâm trạng của nó, cũng như sợ mình sẽ rơi vào cảnh bẽ bàng nếu nhận được những lời khó nghe, chưa kể, gọi cho Khuê tôi phải đối mặt với bao nhiêu thứ rắc rối. Tôi không biết sẽ phải giải thích với nó ra sao nếu nó biết tôi đã nhận ra nó ngay từ đầu nhưng vẫn vờ như người xa lạ. Cả chuyện tôi giấu nó tôi là con của ông bà Mười Thái nữa, tôi cũng chưa nghĩ ra cách bắt đầu câu chuyện như thế nào để kết thúc không phải là một đổ vỡ ngoài ý muốn.

- Sợ!

Một tiếng kêu phát ra từ sau lưng tôi khi tôi rẽ vào con đường tối chạy dọc con kênh đầy hoa súng tím cạnh nhà bưu điện khiến tôi giật bắn.

Tôi không nghĩ với chiếc nón phủ kín gáy, lại dưới thứ ánh sáng tù mù rọi yếu ớt qua tàng lá dày trên đầu, người khác có thể nhận ra tôi.

Tôi xoay người lại, vẫn chưa biết ai vừa gọi.

- Xin lỗi, ai đó?

- Tao đây!

Một bóng người lững thững bước ra từ sau gốc cây bằng lăng ven đường. Khi người đó đến cách tôi chừng một mét, gần đến mức có thể với tay ra là đụng, tôi vẫn không nhận

ra kẻ đối diện là ai.

- Mà mày không nhớ tao à?

- Trời tối quá! - Tôi nói, như phân trần.

- Tao là Quyền đây!

Tôi há hốc miệng:

- Quyền?

Quyền cười khẩy:

- Mày không ngờ gặp tao ở đây phải không?

Đúng là tôi không ngờ. Tôi cứ đinh ninh Quyền đang ở Đà Nẵng. Thái độ của ba mẹ ruột của tôi ở nhà chú Sáu Có trưa nay cũng cho thấy Quyền không có mặt ở huyện lỵ.

Tôi căng mắt quan sát Quyền, bây giờ thì tôi nhận ra những đường nét quen thuộc trên mặt nó trong ánh sáng nhá nhem. Khác với tôi và Khuê, Quyền không thay đổi mấy sau từng ấy năm. Nó chỉ hơi gầy đi, không béo tròn như những gì tôi còn nhớ về nó thời tiểu học.

Tôi hỏi, sau khi đã trấn tĩnh:

-Làm sao mày biết tao ở đây?

Quyền nhún vai:

- Quá đơn giản! Tao bám theo mày từ nhà ông Sáu Có.

- Mày rình tao à? - Tôi hừ mũi, giọng cảnh giác - Mày đi theo tao làm gì?

- Làm gì à? Để nói cho mày biết Khuê không bao giờ thích một đứa như mày.

Tôi không biết Quyền dựa vào đâu mà nói thế. Có thể nó

bị ra để cố tình khiêu khích tôi. Nhưng lúc đó tôi không có thì giờ để nghĩ ngợi nhiều. Những suy nghĩ tiêu cực về tình cảm của Khuê vẫn ám ảnh tôi từ trưa đến giờ khiến óc tôi căng ra như dây đàn sắp đứt.

Câu nói của Quyên chẳng khác nào dầu trút vào lửa. Đầu tôi nóng phùng phùng:

- Đứa như tao là đứa như thế nào?

- Một đứa cầu bơ cầu bắt. - Giọng Quyên khinh miệt.

Dù giàu tưởng tượng đến mấy tôi cũng không nghĩ Quyên lại buông lời sỉ nhục tôi ngay lần đầu tiên gặp lại. Chính nó là thủ phạm gạt tôi ra khỏi gia đình mà tôi thuộc về. Chính nó gián tiếp đẩy hai cha con tôi lên Sài Gòn lặn lội kiếm sống mười mấy năm nay. Vì nó là con ruột của ba tôi, tôi đã không tính toán với nó. Tôi đã không cố giành lấy cuộc sống lẽ ra là của tôi chỉ vì tôi không muốn những người thân yêu của tôi khó xử. Thế mà bây giờ nó lại dám thốt ra những lời khốn nạn.

Người muốn nổ tung, tôi thu năm đấm và rít qua khe răng:

- Mày nhắc lại lần nữa coi! Tao là đứa như thế nào?

Mặt Quyên nhơn nhơn:

- Mày là đứa cầu bơ...

Quyên chưa nói hết câu, tôi đã tung năm đấm vào mặt nó. Đã lâu lắm tôi chưa từng đánh nhau. Tôi cũng không phải là đứa ham đánh nhau. Nhưng lần này tôi dồn tất cả

sức lực và nổi căm ghét vô bờ vào cú đánh.

Cú đánh đầy dồn nén, mạnh và nhanh đến mức Quyền dù nhanh mắt né qua một bên vẫn lãnh nguyên nắm tay tôi vào mặt.

Quyền bật ra sau, sụm xuống nhưng rồi nó lồm cồm bò dậy.

- Khá lắm, thằng lang thang! - Quyền đưa tay chùi vết máu ứa ra trên môi, tiếp tục xúc phạm tôi và hùng hổ lao tới.

Tôi kịp dạt sang trái để tránh cú đâm của Quyền và lập tức phản đòn bằng một quả móc tay phải vào quai hàm đối thủ. Lần này Quyền né được và tung một cú đá sượt ngang bề sườn tôi.

Hai đứa tiếp tục quần thảo trong cảnh tranh tối tranh sáng ngập trong tiếng đế giun. Trong khi tôi im lặng ra đòn, Quyền vừa đánh vừa phun nọc như rắn độc:

- Tao nói cho mày biết, Khuê sẽ là vợ tao. Nó không bao giờ thềm để mắt đến một đứa khố rách áo ôm như mày.

Lại một cú đâm nữa trúng ngực Quyền.

Hồi lớp Năm, Quyền gây sự đánh tôi mỗi ngày và tôi luôn thất thế trước nó. Hôm nào người tôi cũng đầy vết bầm khi trở về nhà. Bây giờ, tình thế hoàn toàn đảo ngược.

Quyền có vẻ bất ngờ trước những cú ra đòn chính xác của tôi. Cũng có thể nó mãi lo lăng mạ tôi nên đòn thế lắm sơ hở. Nhưng những cú đánh của tôi vẫn không khóa miệng

được Quyền. Càng bị trúng đòn, nó nói càng hăng:

- Tao thể với mày nếu không lấy được Khuê làm vợ, tao sẽ làm con chó.

Tôi và Quyền lăn xả vào nhau trong tiếng thui “bình bịch” và trong con giận mù mịt của tôi. Tôi đánh đá như người say máu. Tôi đánh như đánh cho những gì ăm ứ tích tụ bấy lâu nay, đánh cho voi nổi muộn phiền của một số phận hẩm hiu, cả cho nỗi lo âu về mối tình bị phá đám, nhất là thằng Quyền cứ mỗi lần mở miệng là thêm một lần xát muối vào lòng tôi. Tôi nện Quyền những cú như tử. Thịnh thoảng tôi trúng đòn của nó nhưng đang con điên tiết tôi chẳng thấy đau. Đường vắng, đèn mờ, không người qua lại nên chẳng ai can ngăn hai đứa tôi.

Trong gần một tiếng đồng hồ, tôi đánh đấm đến mỏi cả tay Cuối cùng tôi phát chán, nhảy lùi ra sau, lạnh lùng:

- Tao về đây. Mày đừng để tao bắt gặp mày một lần nào nữa. Nhớ đấy!

Quyền không trả lời tôi. Nó ngồi bệt xuống mặt đường, thở dốc.

Cho đến khi quay mình bỏ đi, tôi vẫn nghe tiếng rên của Quyền đằng sau lưng đuổi theo tôi.

Tôi giấu ba tôi và vợ chồng chú Sáu Có chuyện tôi gặp thằng Quyền và đánh nhau với nó. Tôi biết, ba tôi thà bị

điếc còn hơn buộc phải nghe cái tin tồi tệ đó. Hai đứa con đánh nhau chí tử, lại vì một đứa con gái, là chuyện chẳng bậc làm cha làm mẹ nào muốn thử bắt gặp một lần trong đời. Tình cảnh trái ngang và mối quan hệ phức tạp giữa tôi và Quyền còn đẩy câu chuyện đi xa hơn một cuộc xô xát thông thường. Nếu biết được, trái tim ba tôi sẽ bị chia đôi và nỗi đau trong lòng ông sẽ nhân lên gấp tám lần.

Tối đó, tôi leo lên giường nằm trần trọc cả buổi vẫn không sao chợp mắt được. Chiếc máy quay phim trong đầu tôi cứ chiếu đi chiếu lại cảnh đánh nhau kinh hồn bên bờ kênh lúc nãy. Bây giờ, khi con đã đi xuống, tôi bắt đầu thấy hối hận. Thành Quyền dù gì cũng là con ruột của ba tôi không những thế nó gần như là đứa con bị thất lạc - là nỗi canh cánh trong lòng ba tôi suốt bao nhiêu năm nay. Tôi nói tôi thương ba tôi, thế mà tôi lại ra tay đánh nhau với Quyền. Tệ hơn nữa, tôi là đứa ra tay trước và sau đó không làm sao dừng lại được. Tôi đánh nhau giống như người mất trí, bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy xấu hổ.

Có lẽ hình ảnh mất dạy của thằng Quyền mười may năm trước vẫn còn đọng lại ở một góc ngách nào đó trong vỏ não tôi, lẽ ra đã ngủ yên trong hầm mộ của quá khứ nhưng lại bị những lời lẽ đầy xúc phạm của nó dựng dậy khiến tôi bị kích động đến mức hoàn toàn mất kiểm soát.

Ba tôi nằm bên cạnh, thấy tôi lăn qua lăn lại liên tục, hắng giọng hỏi:

- Lam gì cựa quậy hoài vậy con?

Không nghe tôi trả lời, ông thở dài:

- Ngủ sớm đi con. Sáng mai còn qua nhà ba mẹ ruột con nữa.

Sáng hôm sau trước khi đến nhà ba mẹ ruột tôi, hai cha con tôi đi thăm mộ mẹ tôi và bà nội tôi, sau đó ghé nhà cô Ba và cô Tư.

Cô Ba đã già đi nhiều so với trí nhớ của tôi. Trước mắt tôi là một phụ nữ tuổi sáu mươi, tóc bạc nửa đầu, mặt đầy vết nám, hai mí sụp xuống khiến cặp mắt nhỏ lại, hoàn toàn khác với hình ảnh người cô khắc nghiệt đã nhiều lần phụ họa với bà nội tôi mắng nhiếc ba tôi và tấn công mẹ tôi trước đây.

Vừa thấy mặt hai cha con tôi, cô đã trách cứ:

- Bữa nay chú chịu ló mặt về quê rồi hả. Tôi tưởng hai cha con chú bỏ xứ đi luôn chứ.

- Em xin lỗi chị.

- Giận chú thì nói vậy thôi. - Cô Ba dịu giọng - Tôi nghe cô Tư nói chú có nỗi khổ riêng.

- Dạ.

Cô nhìn tôi:

- Cháu Sâm đây hả?

Tôi lí nhí:

- Dạ, con chào cô.

Cô nắm tay tôi:

- Con mau lớn quá, gặp nhau ngoài đường chắc cô không

nhận ra. Con đã vợ con gì chưa?

Ba tôi đỡ lời:

- Dạ, cũng sắp rồi đó, chị. Khi nào đám cưới cháu, em sẽ gửi thiệp mời chị và chị Tư.

Hồi nhỏ tôi vẫn hay qua chơi nhà cô Ba. Nhà cô Ba hồi đó vui hơn. Bây giờ dựng Ba và mấy đứa con của cô đi làm ăn xa, cô ở nhà vò vố một mình. Cũng may là nhà cô Tư ở kế bên, hai chị em chạy qua chạy lại cũng đỡ buồn.

Sau cô Ba đến cô Tư. Sau cô Tư, đến nhà ba mẹ ruột của tôi. Trên đường quay về huyện lỵ, tôi ngồi nhấp nhੌm sau lưng ba tôi, lòng bứt rứt không yên. Tôi sợ gặp thằng Quyền. Tôi không biết phải ứng xử như thế nào nếu hai đứa tôi lại chạm mặt nhau lát nữa đây.

Ba tôi không biết nỗi lo của tôi, chốc chốc lại nạt:

- Cái thằng này! Ngồi yên coi. Mày nhúc nhích hoài làm sao tao lái xe!

Rất may điều tôi lo ngại đã không xảy ra. Hôm đó tôi ở chơi nhà ba mẹ ruột của tôi suốt cả buổi sáng, vẫn không thấy Quyền đâu. Trong bữa cơm trưa, nó cũng bật tắt.

Ba tôi hỏi:

- Cháu Quyền dạo này có hay về chơi không, anh Mười?

- Cháu ít về. Dạo này nó mê làm ăn, cứ nằm lì ngoài Đà Nẵng.

Theo lời ba ruột tôi, Quyền không chỉ quản lý khách sạn mà gần một năm nay nó kinh doanh cả mảng nhà hàng và

du lịch, nghe nói công ty của nó đang trên đà phát đạt.

Tin tức về chuyện làm ăn của Quyền khiến ba tôi vui một thì câu nói tiếp theo của ba ruột tôi làm ông vui mười:

- Nó mong được gặp anh lắm đó, anh Bảy. Tiếc là tôi không địa chỉ và số điện thoại của anh.

Như vậy là ba mẹ ruột của tôi không biết Quyền đang có mặt ở thị trấn. Tôi không rõ tại sao nó không về nhà. Cũng không giải thích được tại sao nó biết hôm qua là ngày gia đình tôi và gia đình Khuê gặp nhau để đón đường gây sự với tôi.

Ăn trưa xong, ba tôi quay lại nhà chú Sáu Có trả xe rồi hai cha con đón xe đò về Sài Gòn. Ngược với sự vui vẻ của ba tôi, lòng tôi đầy tâm tư suốt dọc đường về. Ba mẹ ruột của tôi hình như không hiểu gì về thằng Quyền. Tính nết nó chẳng thay đổi mấy may. Nó chẳng hề “tu tỉnh” như ba ruột tôi nhận xét. Vẫn thói côn đồ đó, vẫn lối ăn nói thô lỗ nhằm nhục mạ người khác, Quyền không khác gì chính nó trước đây, lần này nghiêm trọng hơn vì nó có vẻ sẵn sàng chen ngang vào chuyện tình cảm giữa tôi và Khuê. Nhớ lại câu nói của Quyền “Tao thề với mày nếu không lấy được Khuê làm vợ, tao sẽ làm con chó”, tự dưng tôi thấy người gầy gầy sốt và cảm giác bất an của mười mấy năm trước lại ủa về. Tôi cảm giác cuộc đời tôi đang cài số lùi. Đám mây đen có tên là Quyền tưởng đã tan theo thời gian hóa ra vẫn còn nguyên đó và tiếp tục phủ bóng xuống đời tôi y xì như cũ.

Sao mày cứ theo ám tao hoài vậy, Quyền ơi?

Tôi về tới nhà, tắm rửa thay đồ, định chạy ra quán thì Tịnh gọi cho tôi:

- Anh Hai, anh lên Sài Gòn chưa?

Tôi ngó ra:

- Anh Hai?

- Anh Hai đừng giả bộ. - Tôi nghe giọng Tịnh lạc đi, giống như nó đang kèm một tiếng nấc - Mẹ nói cho em nghe hết rồi.

- Ờ, anh vừa lên tới.

Giọng Tịnh chuyển qua hờn giận:

- Tội anh Hai nặng lắm đó. Tại sao lâu nay anh giấu em?

Mắt tôi ngân ngấn nước và mũi tôi đột nhiên cay xè. Tôi không biết nói gì với em gái tôi, vì tôi không nghĩ ra câu nào có thể chở được cảm xúc của tôi lúc này.

Rốt cuộc thay vì trả lời, tôi hỏi một câu chẳng ăn nhập gì:

- Em đang ở đâu đó?

- Em đang ở phòng khám. - Tịnh đáp một tràng, âm sắc vẫn còn ghen ghen như nói bằng giọng mũi - Hôm nay

em làm ca sáng, 5 giờ em về. Lát nữa 5 giờ rưỡi anh ghé em nha. Anh nhớ phải ghé đó!

- Anh ghé mà.

Chiều, tôi tới chỗ ở của Khuê và Tịnh, tâm trạng nôn nao không kém gì em gái tôi. Khi đứng trước căn phòng trọ quen thuộc, tôi không đưa tay gõ cửa ngay. Tôi đứng yên một lúc đợi cho lòng mình lắng xuống. Nhưng tôi vừa phát ra tiếng tăng hắng để nén xúc động, cửa đã bật mở.

Từ bên trong, Tịnh đột ngột phóng ra như một con mèo. Cứ như thể nó đã nấp sẵn sau cánh cửa. Con mèo ôm chặt lấy cổ tôi, chân không chạm đất, gần như đánh đu lên người tôi.

Tịnh đeo cứng tôi, vừa cười vừa khóc:

- Anh Hai... hu hu... hi hi...

- Anh sắp gãy cổ rồi. Đứng xuống đi em.

Tịnh đứng xuống, vẫn không buông tôi ra. Tôi cũng quàng tay ôm lấy nó, sục sục như mấy đứa con gái mít ướt:

- Anh vui lắm.

- Em còn vui hơn anh. - Vừa nói, Tịnh vừa dấm thùm thụp vào lưng tôi.

Sau đó dĩ nhiên tôi kéo Tịnh ra phố kiếm chỗ ăn mừng ngày hai anh em chính thức nhận nhau.

- Anh Hai nè.

- Gì hả em?

- Ngay từ lần đầu gặp anh, em đã thấy hai anh em thân

thiết gân gũ như là... hai anh em rồi.

- Thật không đó?

- Thật mà.

Tịnh cầm đĩa lên, nghĩ sao lại đặt xuống:

- Anh Hai nè.

- Gì em?

- Sao lâu nay anh không nói cho em biết anh là anh trai em?

Tôi biết sớm muộn gì Tịnh cũng hỏi tôi câu này. Nhưng tôi không muốn nhắc đến Quyền trong lúc này. Tôi không muốn câu chuyện giữa tôi và Quyền phá hỏng ngày vui của hai anh em. Hơn nữa, Tịnh đã lớn lên cùng với Quyền, chắc chắn tình cảm Tịnh dành cho anh nó cũng lớn lao không kém tình cảm mà ba mẹ ruột của tôi dành cho đứa con nuôi, và tôi không muốn làm sút mẻ tình cảm đó của em tôi.

- Ăn đi em. - Tôi tránh né - Từ từ rồi anh nói cho em biết.

- Dạ.

- Mà này. - Tôi sực nhớ ra - Xưa nay em gọi anh Quyền là gì?

- Dạ, là anh Hai.

- Vậy em gọi anh là anh Ba đi. Em gọi anh là anh Hai, anh Quyền sẽ buồn đó.

- Em cũng đang băn khoăn chuyện này. - Tịnh vui vẻ - Anh chịu tụt xuống làm anh Ba thì hay quá. Em cũng noi

gương anh, tụt xuống làm em Tư luôn.

Tôi và Tịnh ăn thì ít trò chuyện thì nhiều - cái cách trò chuyện như thể hai anh em mới gặp nhau lần đầu. Tịnh ríu rít suốt buổi, cứ chốc chốc lại:

- Anh Hai nè.

- Anh Ba chứ.

- À quên, anh Ba.

Tịnh chống tay lên cằm, nhìn tôi dăm dăm:

- Sao người ta có thể trao nhầm con được hả anh?

- Nói chuyện gì vui vui đi em.

Thấy mặt tôi tối lại, Tịnh khẽ “dạ” và cúi xuống đĩa tôm rang trước mặt. Nhưng rồi nó lại ngẩng lên ngay:

- Anh Ba nè.

- Em ăn đi. Kêu gì kêu hoài vậy?

Tịnh lắc mái tóc óng mượt, toét miệng cười:

- Em nói chuyện vui nè.

- Chuyện gì?

- Vừa rồi anh về quê đi hỏi vợ phải không.

Tôi giật thót:

- Ai nói em vậy?

- Mẹ nói.

Giống như ai vừa nhấc một hòn núi ra khỏi ngực tôi. Như vậy mẹ tôi không nhắc gì đến Khuê, đến gia đình bà Cẩm. Nếu không, Tịnh sẽ biết ngay cô gái đó là ai và nó đã

reo âm lên rồi.

- Chỉ là gặp mặt hai gia đình thôi. - Tôi khụt khịt mũi - Chưa có gì chắc chắn hết á.

- Tại sao chưa chắc chắn?

- Còn phải đợi xem anh và cô ấy có thích nhau không đã?

Mặt Tịnh lộ vẻ ngần ngại:

- Thế anh vẫn chưa biết cô ấy có thích anh không à?

- Ờ. Chưa biết.

- Lạ thật đó. Em tưởng anh và cô ấy phải thích nhau trước rồi hai gia đình mới nói chuyện chứ?

Tôi trả lời Tịnh bằng cách bỏ một con tôm vào miệng. Giống như tôi đang hối hả đẩy miệng mình. Giống như tôi đang bận rộn. Giống như tôi muốn tuyên bố miệng còn dùng để ăn chứ không phải lúc nào cũng dùng để nói.

Biết tôi muốn lảng tránh đề tài nó vừa nêu, Tịnh lái câu chuyện qua chỗ khác:

- Còn anh thì sao?

- Sao là sao?

Tịnh nheo mắt nhìn tôi, nghịch ngợm:

- Anh có thích cô ấy không?

Câu hỏi này hóa ra còn khó hơn câu lúc nãy. Tôi thót bụng lại, xộc dừa xuống đĩa định gắp con tôm thứ hai nhưng Tịnh đã dùng dừa nó chặn đôi dừa của tôi:

- Anh trả lời em đi đã. Rồi hãy gắp.

- Thích.

Tôi đáp gọn, không phải vì đang thèm ăn tôm mà vì tôi thật sự thích Khuê. Và vì một lẽ coi mắt mà cả người con trai lẫn người con gái đều không chắc người kia có thích mình hay không thì đúng là ai nấy đều có vẻ điên điên.

“Thế anh vẫn chưa biết cô ấy có thích anh không à?”. Câu hỏi của Tịnh bay lượn trong đầu tôi suốt đêm hôm đó. Bây giờ thì tôi phập phồng nhận ra tôi không chắc Khuê có thích tôi hay không. Thắc mắc hôm qua lại quay về trong tâm trí tôi như lưỡi bumerang quái ác: Nếu Khuê thích tôi, tại sao nó còn nhận lời gặp gia đình thằng Sẹo trong khi nó không hề biết Sẹo chính là tôi? Như vậy là Khuê đâu có thích tôi. Khi biết tôi và Sẹo chỉ là một người, rất có thể nó sẽ rút lui không kèn không trống. Tôi lại nhớ đến câu nói của Quyền “Tao nói cho mày biết, Khuê sẽ là vợ tao”. Tôi không rõ Quyền nói thật hay cố ý chọc tức tôi nhưng thái độ tự tin của nó đã đóng đinh câu nói đó vào đầu tôi làm tôi hoang mang ghê gớm. Tôi biết Khuê đã từng từ chối lời cầu hôn của Quyền nhưng điều đó không có nghĩa Khuê sẽ tiếp tục lắc đầu khi Quyền ngỏ lời lần thứ hai. Ờ, biết đâu đấy! Ở đời, không có gì là bất biến và tình cảm là lãnh vực phù hợp nhất để con người ta rủ nhau biến những điều không thể thành có thể.

Tôi lại nghĩ lan man đến khung cảnh hồi chiều. Rất may là tôi không gặp Khuê ở chỗ của Tịnh. Có lẽ nó lên thành phố bằng chuyến xe cuối ngày để có thêm thời gian nấn ná bên ba mẹ. Nếu gặp Khuê lúc đó, tôi không biết tôi sẽ vẽ mặt tôi bằng gam màu gì: tái xanh, vàng nghệ hay là màu đỏ của cà chua chín?

Những câu hỏi tụ về mỗi lúc một nhiều, không câu nào có đáp số, chẳng mấy chốc biến thành một bầy ong bay vù vù trong đầu tôi. Tôi phải vất vả gạt chúng qua một bên để bình tâm suy nghĩ về chuyện đối mặt với Khuê sáng mai.

Nhưng sáng hôm sau tôi ngạc nhiên không thấy Khuê đâu. Tôi chờ đến trưa, rồi đến chiều vẫn không thấy nó đến quán. Đã mấy lần tôi lôi điện thoại ra định gọi cho Khuê nhưng rồi tôi lại ngần ngừ. Chắc nó còn ở dưới quê, tôi nhủ bụng và tặc lưỡi nhét điện thoại vào lại trong túi. Nhưng rồi, như có một làn chớp xẹt ngang đầu, tôi lại moi điện thoại ra, hồi hộp gọi cho Tịnh:

- Chị Khuê lên chưa em?
- Dạ chưa.
- Hèn gì hôm nay anh không thấy cổ đi làm.

Tôi buồn bã ra về khi quán đóng cửa một lúc lâu và phố xá đã lên đèn rực rỡ, lòng tự nhiên nhớ Khuê quá đỗi. Chưa bao giờ tôi nhớ nó đến vậy. Có phải khi thứ gì sắp tuột khỏi tay mình, mình mới nhận ra nó quan trọng với mình biết chừng nào và cuộc sống bỗng trở nên vô cùng trống trải?

Ba tôi hôm nay về sớm. Khi tôi bước vào nhà đã thấy ông

ngồi hút thuốc đằng bàn. Nhìn ly rượu bên cạnh và vẻ mặt ủ ê của ông, tôi linh cảm có điều chẳng lành đang chờ tôi.

- Có chuyện gì hả ba? - Tôi bước lại gần ông, run run hỏi.

- Ông Cẩm mới gọi điện cho ba hồi trưa. - Giọng ba tôi buồn thiu.

- Dạ.

- Bên đằng gái họ từ chối rồi.

Ba tôi nói, giọng ảm đạm và thay vì nhìn tôi ông đưa mắt nhìn ra cửa. Có lẽ ông không muốn chứng kiến vẻ mặt thất vọng của tôi.

- Họ từ chối hả ba? - Tôi ngây ngô hỏi lại.

- Ờ. Vợ chồng ông Cẩm rất muốn kết thông gia với nhà mình nhưng con bé Khuê nhất quyết không chịu.

Đầu óc tôi bỗng chốc bỗng bênh như có mây bay trong đầu. Trái tim tôi phồng lên xẹp xuống gấp gáp như có một con cá đang mắc cạn trong lồng ngực tôi. Như vậy dự cảm tồi tệ của tôi đã hóa thành sự thật nhanh hơn tôi nghĩ. Mấy ngày nay tôi đã thoáng trông thấy nó, như thấy một chiếc xe tải chạy ngược chiều nhưng chưa kịp nghĩ ra cách phản ứng, nó đã tông thẳng vào tôi.

Tôi nhắm mắt lại, nghe trong đầu vang lên những âm thanh “răng rắc”, không rõ đó là tiếng gãy của những rễ xương sườn hay tiếng gãy vỡ của giấc mơ tôi.

Tôi nói với Lương tôi nghĩ làm một ngày để lang thang phố xá, thật ra là để tránh mặt Sâm, phần khác để tìm thuê chỗ trọ mới. Tôi không thể tiếp tục ở chung với Tịnh nhưng tôi cũng không muốn về quê trong lúc này.

Suốt ngày hôm đó tôi mân mê không biết bao nhiêu lần tờ giấy mời thử việc của công ty chế biến và đóng gói thực phẩm ở khu chế xuất Tân Thuận, định bụng sẽ tới trình diện trong thời gian sớm nhất. Nhưng ổn định chỗ ở vẫn là việc ưu tiên với tôi trong những ngày này. Tôi phải dọn đi càng sớm càng tốt. Căn phòng đó bây giờ đối với tôi giống như một đồn điền tăm tối và những ký ức về nó chắc chắn sẽ giam giữ và hành hạ tôi như hành hạ một tên nô lệ đáng thương nếu tôi nấn ná không chịu rời đi.

Lương gọi điện thoại cho tôi từ sáng đến chiều, chỉ để hỏi “Chị đang ở đâu?”, “Chị đang làm gì đó?” khiến tôi phát bực “Chị không nhảy sông đâu, em yên tâm”. Sợ Lương tiếp tục quấy rầy, tôi nói thêm “Chị đang kiếm phòng cho thuê. Em làm việc đi. Lát chiều chị sẽ cho em biết kết quả”.

Chiều, Lương ngồi ở một quán nước gần nhà bác nó để đợi tôi.

- Kết quả sao rồi chị? - Lương hỏi ngay khi tôi vừa tắt xe vô lễ.

Tôi ngồi xuống ghế, thở đánh thượt:

- Chị vẫn chưa tìm được.

Lương gãi cằm:

- Hay chị dọn qua chỗ em ở tạm vài ngày?

Gợi ý của Lương khiến tôi không khỏi cảm động. Có vẻ như nó sẵn sàng dành trọn cuộc đời mình để đứng về phía tôi. Nó tốt ghê!

Tuy nhiên tôi vẫn dè dặt:

- Bác em đồng ý không?

- Em sẽ thuyết phục bác em. Em nói chị chỉ cần ở mười ngày hay nửa tháng thôi.

- Ờ, lúc đó chắc chị đã tìm được chỗ ở mới rồi.

Lương không chỉ tốt. Nó còn là cô bé nhanh nhẩu.

Lương móc điện thoại gọi ngay cho bác nó, vừa gọi vừa nháy mắt với tôi, ly nước trước mặt vẫn còn nguyên chưa vơi một giọt.

Đến khi cuộc gọi ngắn ngủi kết thúc thì nó không chỉ nháy mắt mà thò chân đá tôi một cái dưới gầm bàn:

- Thắng lợi rồi. Chị về phòng dọn đồ đi!

Trên con đường vắng dặc dẫn về Bà Quẹo, tôi cố nhớ xem hôm nay Tịnh làm ca sáng hay ca chiều nhưng không tài nào nhớ nổi. Đầu óc rối bời, tôi vừa mong vừa không mong gặp mặt Tịnh lát nữa đây. Khi thấy tôi thu dọn đồ

đặc, chắc chắn nó sẽ thắc mắc và quả tình tôi không biết phải giải thích với nó như thế nào. Tôi không thể mặt nặng mày nhẹ với Tịnh như với một tình địch đáng ghét. Tịnh không hề biết tôi có tình cảm với Sâm. Nó cũng không biết người con gái mà ông Bảy Sớm muốn dạm hỏi cho con trai mình chính là tôi. Tóm lại Tịnh không hề có lỗi trong chuyện này và có lẽ nó cũng giống như tôi - chỉ là một nạn nhân gốc ghêch của Sâm.

Tôi leo lên từng bậc thang với bước chân nặng như đeo chì. Càng gần tới nơi tôi càng nhận ra tôi không muốn gặp Tịnh lúc này. Sẽ thật dễ chịu nếu tôi lặng lẽ sắp xếp quần áo và sách vở vào va li, viết một lá thư ngắn để lại trên bàn, bịa ra một lý do nào đó, kèm theo phần tiền thuê nhà và tiền điện nước của tôi. Dĩ nhiên rồi Tịnh sẽ gọi điện thoại cho tôi nhưng nói chuyện từ xa dù sao cũng ít gay cấn hơn nhiều so với khi trực tiếp nhìn vào mắt nhau.

Tôi vừa đi vừa vẽ ra trong đầu hàng chục lý do, nhắc lên đặt xuống để chọn ra lý do ít đáng ngờ nhất.

Nhưng rốt cuộc tôi không có cơ hội viết lá thư đó. Tịnh đang nấu nước sôi chỗ bếp ga, quay phắt lại khi nghe tiếng cửa mở.

- Ôi, chị Khuê! - Nó reo lên khi nhìn thấy tôi, giọng hớn hở như trẻ con đón mẹ đi chợ về - Sao hôm nay chị mới lên? Em đợi chị quá trời!

Tôi chưa kịp nói gì, Tịnh đã liến thoắng:

- Em có chuyện này muốn kể với chị nè.

Không đợi tôi hỏi, nó nói luôn:

- Chị biết không, em và anh Sâm...

Tới đây thì tôi không thể tiếp tục dán miệng mình lại. Tôi không muốn nghe thêm bất cứ điều gì liên quan đến Tịnh và Sâm.

- Chị biết rồi. - Tôi nói, giọng ráo hoảnh.

- Chị biết rồi á? - Tịnh nhướn mắt, có vẻ ngạc nhiên trước câu nói của tôi, thậm chí nó đưa tay nắn một lọn tóc như để giữ thăng bằng - Làm sao chị biết em và anh Sâm là hai anh em được?

Tôi lườm miệng tôi há hốc:

- Em nói gì?

- Em và anh Sâm là hai anh em. Anh em ruột.

Tịnh rạng rỡ đáp, sung sướng và hãnh diện như thể đang khoe nó vừa đỗ thủ khoa đại học vừa đăng quang hoa hậu thế giới cùng một ngày.

Tai tôi bỗng chốc lùm bùm. Trong đầu tôi lần này không chỉ có ong bay mà còn có cả bọ rầy, chuồn chuồn thi nhau đập cánh. Sâm và Sẹo là một - đối với tôi đã chuyện kỳ lạ nhất trên đời. Nhưng dù sao chuyện đó cũng không đến nỗi khó tin như những gì tôi vừa nghe thấy.

- Em đùa hả? - Tôi mấp mảy môi, ú ớ, hoang mang, ngờ vực, vẫn đứng đực giữa cửa.

Tịnh có vẻ thích thú trước vẻ mặt thộn ra của tôi.

Nó chạy lại nắm tay tôi lôi vào giường.

Nó ấn vai tôi:

- Chị ngồi xuống đi. Rồi em kể cho chị nghe. Em cũng mới biết đây thôi.

Câu chuyện của Tịnh nhấn chìm tôi vào sự thần thờ ngây dại. Mồ hôi ứa ra từng giọt trên trán trên gáy tôi theo từng lời kể của nó. Sao lại có thể như thế được? Tạo hóa phải chăng là một ảo thuật gia tinh nghịch, luôn thích bày ra những trò trái khoáy để trêu chọc con người?

Tịnh vẫn vô tâm như trẻ con. Kể xong, nó toét miệng ra cười:

- Chị biết không. Ngay từ khi chưa biết chuyện, em đã thấy anh Sâm giống như anh trai của em rồi.

Hóa ra lâu nay tôi vẫn nghi oan cho Sâm và Tịnh. Những gì tôi nhìn thấy chiều hôm qua chỉ là sự bộc lộ tình cảm của hai anh em sau một thời gian dài bị số phận che mắt. Câu trả lời của Tịnh trước sự tra hỏi của mẹ nó hôm nào “Con và anh Sâm không có hóa ra là sự thật, chỉ có tôi, giống như một sinh linh bị trù ếm, từ lúc nào đã biến thành một quả lắc bị cuộc sống tha hồ đưa qua đẩy lại - luôn cảm thấy chóng mặt giữa thực tế và tưởng tượng, giữa chân tình và ngộ nhận, giữa lòng quyết tâm và nỗi băn khoăn, giữa khoảnh khắc bình yên và những ngày dậy sóng.

Lần này không đợi đến sáng mai, tôi bước vội ra ngoài hành lang, nôn nóng gọi cho mẹ:

- Mẹ à.

- Con không cần phải giục mẹ. - Giọng mẹ tôi không vui
- Hồi trưa ba con đã gọi cho ông Bảy Sớm rồi.

Mẹ tôi nói tiếp, vẻ giận lẫy:

- Con đã hài lòng chưa?

Tim tôi thất lại:

- Ba gọi rồi hả mẹ? Sao ba gọi sớm vậy?
- Ơ, con này lạ! Chẳng phải mày năng nặc đòi ba mẹ phải trả lời ngay cho người ta sao!

- Thế ba trả lời sao?

- Thì từ chối người ta chứ còn trả lời sao nữa.

Mẹ tôi hừ giọng:

- Hừm, con với cái! Sau vụ này, chắc ba mẹ hết dám nhìn mặt người ta luôn!

Tôi cắn môi, rụt rè:

- Vậy mẹ nói ba gọi lại cho ông Bảy đi.
- Gọi lại làm gì nữa? Định chọc tức người ta hả con? - Mẹ tôi lớn tiếng, có vẻ chính bà cũng cảm thấy đang bị tôi chọc tức.

Tôi hít một hơi thật sâu để lấy can đảm:

- Gọi để nói với ông Bảy là con nghĩ lại rồi.
- Nghĩ lại rồi là sao?
- Là con đồng ý.

Mẹ tôi vẫn không hiểu:

- Đồng ý chuyện gì?

Tôi đáp, nghe mặt mình nóng ran:

- Thì con đồng ý làm dâu ông.

Lúc đầu mẹ tôi không hiểu tôi nói gì. Đến khi hiểu rồi thì dường như mẹ tôi càng thấy khó hiểu hơn.

- Mà có bị điên không vậy con? - Tôi nghe tiếng mẹ tôi kêu lên thảng thốt ở bên kia - Hồi sáng khẳng khẳng không chịu, tới chiều đã nói ngược lại là sao? Chuyện người lớn đâu có giỡn chơi như trẻ con được!

Tôi biết mẹ tôi đang thắc mắc và nghi hoặc, nhưng tôi cũng nghe giọng bà ấm lên. Có lẽ bà đang phập phồng suy nghĩ về sự đổi ý bất ngờ của tôi và hy vọng tôi không mất trí đến mức nói đùa về một chuyện quan trọng như vậy.

- Con nói thật đó mẹ.

Tôi dịu dàng trấn an mẹ tôi. Suýt chút nữa tôi đã buột ra câu "Một ngàn năm nữa con cũng sẽ không thay đổi quyết định đâu", may mà phút chót tôi tấp lại kịp vì nếu tôi thốt ra câu đó thế nào mẹ tôi cũng nơm nớp sợ tôi nuốt lời.

Tôi nói với mẹ là hồi sáng tôi bị nhức đầu, bị thất lạc chìa khóa xe, bị vướng gấu quần vào chiếc đinh vô duyên chìa ra ở chân bàn, bị trễ giờ làm, rồi tôi bịa thêm một lô một lốc những chuyện bực mình khác để biện bạch cho tâm trạng bất thường của tôi lúc đó.

Để tăng thêm sức thuyết phục, tôi xác nhận với bà là tôi thật ra rất có cảm tình với thằng Sẹo. Sau lần gặp nó ở nhà ông Sáu Có, tôi dần dần nhớ lại những kỷ niệm giữa tôi và

nó thời còn học ở trường làng và sự hồi tưởng đó khiến lòng tôi cảm thấy rất êm đềm.

Rồi tôi nói thêm là ông Bảy Sớm có ơn với gia đình mình, nếu không có ông thì ba tôi đã không sống đến ngày hôm nay, do đó hai bên kết sui gia với nhau không chỉ là chuyện hôn nhân mà còn là chuyện ân tình.

Huyền thuyên một lúc, tôi bỗng thấy buồn cười khi nhận ra tôi nói với mẹ tôi giống hệt như mẹ tôi vẫn hay nói với tôi, thậm chí còn hăng hái hơn. Tuy nhiều chỗ tôi có nói vống lên nhưng dù sao tình cảm tôi dành cho Sâm là có thật. Ngay lúc này đây, tôi thấy mình có lỗi với Sâm vì đã nghi oan cho anh và vì đã về hứa với Lương lên án anh tôi tả. Tệ hơn nữa, hai hôm nay tôi không ngừng vẽ ra trong tâm trí một chân dung hết sức méo mó về anh và điều đó làm tôi vô cùng hối hận.

Tóm lại, tôi nói và nói, tiếng nọ xọ tiếng kia, đến mức không kịp đuổi bắt những ý nghĩ trong đầu. Lời lẽ thi nhau trượt khỏi môi tôi, sau đó tôi mới cố hiểu xem mình vừa nói gì.

Ở bên kia, mẹ tôi bắt đầu khóc.

- Híc híc... hôm nay mẹ vui lắm đó, con.

Lâu lắm rồi tôi mới làm cho mẹ tôi vui. Cũng lâu lắm rồi tôi mới thấy mẹ tôi thút thít như trẻ con. Tự dưng tôi thương bà vô cùng.

Tôi định quay vào phòng thì Lương gọi. Giọng nó có vẻ nôn nao:

- Dọn đồ sao lâu vậy chị? Có cần em qua dọn phụ không?

- Không cần đâu em.

- Vậy em ngồi đây đợi chị nha?

Lương làm tôi phát hoảng:

- Trời đất! Em vẫn còn ngồi chỗ quán nước hả?

- Dạ.

- Thôi, thôi, em về nhà đi. - Tôi vội vàng giục, áy náy khi không bảo Lương sớm hơn - Tối nay chị ngủ chỗ chị.

- Tịnh về quê rồi hả chị?

- Nó vẫn còn đây.

- Chị làm em điên đầu mất. - Tôi nghe tiếng Lương sừng sốt, đoán nó đang đưa tay bới tung đầu tóc - Làm sao chị có thể ngủ ở đó khi Tịnh vẫn còn trong nhà?

Tôi mím cười:

- Thế sự xoay vần rồi em à.

- Là sao?

- Sâm và Tịnh là hai anh em ruột. Chị cũng vừa biết đây thôi.

Có lẽ Lương cũng giống như tôi khi hay tin này, muốn mọc thêm vài cái tai nữa để nghe cho thủng điều gì đang xuyên qua vỏ não. Bất giác tôi ước gì mình có mặt ở đó để xem vẻ mặt chắc là rất khó coi của nó.

Vẻ mặt của nhỏ bạn tôi khó coi đã đành, tiếng nói của nó cũng trở nên khó nghe kinh khủng. Vọng ra từ điện thoại là giọng cà lăm của người vừa trò chuyện vừa mút kẹo que:

- Cái... cái gì? Anh em... ruột là... là sao?

- Chuyện này ly kỳ lắm. Để mai chị kể em nghe.

Tôi vừa tắt máy, chuông đã reo inh ỏi. Tiếng Lương hồn hển:

- Không có mai một gì hết á. Chị phải kể em nghe ngay bây giờ, nếu không tối nay em thức trắng đêm mất.

Tôi đành phải tóm tắt chuyện bệnh viện trao nhâm con cho Lương nghe.

- Trời, sao giống chuyện trinh thám giật gân quá vậy! - Lương la to đến mức tôi phải nhích điện thoại ra xa để khỏi ù tai.

Hét xong, Lương cười hì hì:

- Vậy từ nay mình không gọi anh Sâm là thằng cha Sâm nữa hả chị?

Rồi sốt sáng đề nghị:

- Chị đãi em uống bia để ăn mừng đi!
- Bia bọt hoài. Con gái gì mà...

Tối đó, tôi và Tịnh trò chuyện đến khuya. Tịnh không biết tôi là chị dâu tương lai của nó, cứ vô tư kể hết chuyện này đến chuyện khác. Tôi thì cố tình gợi cho nó nói về Quyền, nỗi băn khoăn duy nhất của tôi trong cuộc hôn nhân này. Mặc dù trong thực tế Quyền là con ông Bảy Sớm nhưng từ nhỏ đến giờ nó vẫn sống với ông bà Mười Thái không khác gì con ruột. Tất nhiên tôi không ưa gì Quyền nhưng điều đó không quan trọng bằng việc nó từng kêu ba mẹ nó hỏi cưới tôi cách đây hai năm. Tôi không rõ sự từ chối của tôi có làm Quyền bị tổn thương, nếu có thì tổn thương đến mức nào và liệu điều đó có tác động xấu đến chuyện của tôi và Sâm hay không. Nếu chỉ vì chuyện đó mà nó đem lòng thù hận tôi thì trước mắt tôi sẽ còn lăm rắc rối.

Tâm sự của Tịnh xoa dịu phần nào nỗi lo trong lòng tôi:

- Hồi nhỏ, em rất ghét anh Hai em. Nhưng từ khi lên cấp ba, anh như biến thành con người khác. Anh đảm tính hơn, cứng chặc hơn, biết quan tâm đến người chung quanh hơn, không còn đàn đúm ăn chơi như hồi trước.

Tôi thở một hơi nhẹ nhõm, định nói hồi tiểu học anh Hai em quậy phá không ai bì nhưng tôi lại không muốn Tịnh biết tôi từng học chung với Quyền, sợ nó nằng nặc bắt tôi kể chuyện ngày xưa của anh nó. Giọng Tịnh vẫn đều đều:

- Nhiều lúc em bắt gặp anh Hai ngồi một mình cả tiếng đồng hồ, chẳng biết anh nghĩ gì mà trông có vẻ buồn buồn.

Đột nhiên tôi thắc mắc:

- Em gọi anh Quyền là anh Hai, vậy em gọi anh Sâm bằng gì?

- Anh Sâm là anh Ba.

- Anh Ba á?

Tĩnh cười:

- Chính anh Sâm bắt em gọi như vậy mà.

Anh Ba Sâm đó, khi gặp lại tôi ở quán vào sáng hôm sau, không giấu vẻ mừng rỡ qua đôi mắt long lanh khác hẳn ngày thường. Đó không phải là đôi mắt của người quản lý nhìn người nhân viên như lâu nay. Dường như có một thứ ánh sáng kỳ lạ đang cháy lên trong đáy mắt Sâm. Tôi hồi hộp nủ bụng, hai vành tai bắt giác nóng bừng. Tôi đoán tối hôm trước thế nào ba tôi cũng lật đật gọi cho ông Bảy Sớm và đến giờ này có lẽ Sâm đã biết hai đứa tôi là gì của nhau rồi.

Suốt đêm qua và cả sáng sớm hôm nay, cho tới tận khi chạy xe ngoài đường, tôi vẫn loay hoay chuẩn bị và vẫn có cảm giác chưa sẵn sàng về mặt tâm lý để giáp mặt Sâm. Sau khi hành hạ đầu óc một cách khổ sở, tôi thở dài kết luận: cách chuẩn bị tốt nhất là không chuẩn bị gì cả. Tình yêu đâu phải là chiến tranh. Tôi chả thèm lên phương án tác chiến nữa, đành để tới đâu hay tới đó. Yêu mà giống

như vừa đi vừa dò mìn thì đòi khổ quá, thà không yêu còn hơn.

Dường như chiến tranh xảy ra thật. Đôi mắt Sâm vừa bừng lên khi thấy tôi đã vội sụp ngay xuống và từ miệng anh bay ra câu hỏi khô khan quen thuộc:

- Cô vừa lên tới à?

Tôi không nghĩ sau tất cả những gì xảy ra mấy ngày nay, Sâm có thể giữ giọng điệu xa cách đó khi trò chuyện với tôi.

- “Cô” á? - Tự nhiên tôi nổi khùng - Đến lúc này mà anh còn gọi em bằng “cô” à?

Sâm có vẻ bất ngờ trước phản ứng của tôi. Tôi thấy mặt anh thoáng biến sắc và anh lúng túng phân bua:

- Xưa nay tôi vẫn gọi cô như vậy mà.

- Xưa khác nay khác chứ. - Giọng tôi tiếp tục bốc khói - Sao anh so sánh như vậy được?

- Ơ... ơ... - Sâm ú ớ, chắc anh không nghĩ tôi đột nhiên hung hăng như vậy.

- “Ơ, ơ” cái gì! - Tôi hừ giọng cắt ngang, thấy mình rất giống một ngọn núi lửa đang phun nhưng không làm sao dừng lại được - Anh không phân biệt được xưa và nay sao anh còn kêu ba anh gặp ba mẹ em?

Có nằm mơ tôi cũng không nghĩ cuộc đối thoại đầu tiên giữa tôi và Sâm sau buổi coi mắt, đặc biệt là sau khi tôi đồng ý lấy anh, lại là một trận cãi vã kịch liệt do tôi khởi

xuống. Có lẽ sự thay đổi thái độ chớp nhoáng của anh làm tôi hụt hẫng. Còn cao hơn sự hụt hẫng, đó là cảm giác bị xúc phạm. Nhưng như vậy có khi lại hay, tôi nghĩ thầm, nếu không bất chợt lên cơn điên chắc chắn tôi sẽ không đủ can đảm nhắc đến cuộc gặp mặt ở nhà ông Sáu Có, à bây giờ thì tôi có thể gọi là chú Sáu Có, càng không dám đề cập đến mối quan hệ hiện nay giữa tôi và Sâm. Nhờ tôi đột ngột nổi nóng, mọi thứ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Sâm vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Trông anh giống như con thú bị pha đèn. Chắc anh không nghĩ chiến tranh lại nổ ra ngay trong giây phút tưởng như thanh bình nhất.

Từ trước đến giờ, tôi vẫn lép vế trước Sâm, luôn bị anh át vía mỗi khi tranh luận. Nhưng đó là khi chúng tôi nói về công việc. Khi rời khỏi chủ đề quán xá, Sâm không còn là ông thầy giáo nghiêm khắc và uy quyền nữa. Anh cũng không còn giống triết gia. Và tình thế lập tức xoay chiều.

- Thế cô muốn tôi gọi cô bằng gì? - Sâm dè dặt hỏi, sau khi đã kịp trấn tĩnh trước sự tấn công ồ ạt của tôi.

- Bằng “em”! Xưng “anh”! - Tôi gọn lỏn.

- Thôi được rồi. - Sâm tặc lưỡi, xui lơ - “Em” thì “em”!

Sâm quay mặt đi chỗ khác, nhưng tôi vẫn thoáng nghe tiếng anh làu bàu:

- Hồi xưa thì vật người ta xuống đất khăng khăng bắt kêu bằng “chị”, giờ thì gì súng vô lung bắt gọi bằng “em”.

Tôi vẫn không hiểu tại sao Khuê nổi điên lên với tôi như vậy. Lẽ ra người cáu gắt, buồn bực, đau đớn phải là tôi. Tôi vẫn không quên hình ảnh ba tôi ngồi bên ly rượu tối hôm qua và thông báo cho tôi về lời từ chối của gia đình ông Cẩm với vẻ mặt thất thần của người báo tin một ai đó vừa đột ngột qua đời. Mối tình của tôi có vẻ đã được khâm liệm ngay từ khoảnh khắc u buồn đó.

Xét cho cùng, giữa tôi và Khuê không có nhiều kỷ niệm, đặc biệt những kỷ niệm ở tuổi thanh xuân. Tôi chỉ có với em những mẫu chuyện nho nhỏ trong những năm học ở trường làng. Những mẫu chuyện đó tóm lại chỉ có một nhúm, dồn lại chắc không đầy một muống cà phê. Lại chỉ toàn là sai khiến và bắt nạt. Nhưng những tháng ngày đằng đẳng xa quê, tôi vẫn gìn giữ những mẫu vật vĩnh đó trong ký ức của mình. Tình cảm tôi dành cho Khuê mỏng manh, phi lý, mơ hồ nhưng sâu đậm một cách không giải thích được. Như loài cây mọc hoang, tình cảm đó tự nó lớn lên mà không cần nhọc công nuôi dưỡng. Có lẽ vì Khuê là cô bạn gái duy nhất trong đời tôi cho đến lúc này.

Cho đến khi ra trường rồi đi làm, tôi không hề có người

yêu. Bạn cấp ba và bạn đại học thì nhiều, cũng có những cô gái có tình cảm với tôi, nhưng tôi chẳng thấy rung động trước một ai. Có lẽ do tôi không nghĩ đến chuyện yêu đương trong những năm tháng đó. Ngoài những lúc giấu ba tôi đem hàng gia công về nhà làm thêm, thời gian còn lại tôi vui đầu vào tập với ước mong cháy bỏng là sớm ra trường đi làm để có cơ hội đền đáp công ơn của ba tôi.

Lúc chưa gặp lại Khuê, tôi tin rằng em có thể trở thành quá khứ nhưng tình cảm tôi dành cho em không bao giờ trở thành dĩ vãng. Đến ngày Khuê tình cờ xin vào làm việc ở quán của tôi thì tôi sung sướng nhận ra rằng tất cả đều có thể chia ở thì hiện tại.

Niềm tin đó bắt đầu bị lung lay khi em nhận lời gặp mặt gia đình “thằng Sẹo”. Lúc đó cái cảm giác trở thành kẻ đứng bên lề đã chạm những ngón tay lạnh lẽo lên người tôi và đến khi ba tôi chính thức xác nhận tình cảm không lành của tôi thì cơn ớn lạnh của tôi không còn là cảm giác nữa.

Sáng nay lúc vừa thấy Khuê đến quán, trái tim tôi lập tức reo lên, hoàn toàn không tự chủ - như hoa hướng dương reo vui khi nhìn thấy mặt trời, và tôi không giấu sự hân hoan trong ánh mắt. Nhưng rồi nhớ đến câu nói của ba tôi “Vợ chồng ông Cầm rất muốn kết thông gia với nhà mình nhưng con bé Khuê nhất quyết không chịu”, tôi như bị nện búa vào đầu. Niềm vui trong tôi hao hụt đi nhanh chóng và tôi không biết làm gì khác hơn là cúi nhìn đôi giày của mình để Khuê không nhìn thấy sự thay đổi trên mặt tôi.

Cuộc đối đáp sau đó càng khiến tôi rơi vào chỗ hoang mang, bấn loạn. Cách nói chuyện gay gắt của Khuê giống như tôi vừa làm em tổn thương chứ không phải là ngược lại. Tôi không hiểu tại sao Khuê mới vừa từ chối tình cảm của tôi liền bắt tôi thay đổi cách xưng hô. Tuy vậy tôi vẫn chiều theo ý Khuê, vì sự nạt nộ vô lý của em tự nhiên gọi tôi nhớ đến cảnh em bắt nạt tôi thời cả hai còn bé.

Nếu lúc đó đội vệ sinh an toàn thực phẩm không ghé quán kiểm tra định kỳ và tôi phải tiếp họ thì không biết màn hiếp đáp của Khuê sẽ kéo dài đến đâu và tôi còn dờ dể dờ cười đến mức nào.

Đầu óc tôi mông lung suốt ngày hôm đó. Tôi ôn lại trong đầu cách cư xử lạ lùng của Khuê như xem lại một bộ phim hành động, đôi chỗ phải nhấn nút pause để nhìn cho rõ từng khung hình nhưng càng cố cắt nghĩa thái độ của em tôi càng thấy mọi thứ mù mịt như một trò đánh đố.

Chiều, tôi nhận được điện thoại của Khuê:

- Tối nay anh rảnh không?

- Rảnh. - Tôi e dè đáp, cố vượt qua cảm giác ngượng ngập khi làm quen với cách xưng hô mới - Có gì không em?

- Đi ăn với em. - Khuê rủ, dạn dĩ một cách bất thường.

Khuê hẹn tôi ở một quán nướng trên đường Cộng Hòa.

Khi tôi leo hết cầu thang gỗ đã thấy Khuê ngồi đợi ở một chiếc bàn nhỏ kê sát lan can.

- Quán quen của em à?

- Em mới tới đây lần thứ hai.

Tôi vừa ngồi xuống, Khuê đã hỏi ngay:

- Lúc em đến quán xin việc, anh đã nhận ra em rồi phải không?

Tôi không nghĩ Khuê đón tôi bằng một câu có tính chất gây hấn như vậy. Cách đặt vấn đề thẳng thắn của em khiến bụng tôi thon thót. Vừa hỏi Khuê vừa nhìn chăm chăm vào mặt tôi như bằng ánh mắt ngăn không cho tôi nói dối. Thật ra tôi cũng không có ý giấu mãi chuyện này. Tôi định bụng sẽ thú thật với Khuê khi có cơ hội. Bây giờ cơ hội đã đến, nhưng trong bộ dạng xấu xí nhất của nó. Tình cảnh tôi đang rơi vào giống như tôi bị bắt quả tang, bị ép phải cung khai chứ không phải do tôi chủ động tiết lộ như tôi dự tính.

- Ờ.

Tôi gật đầu, và hỏi nhanh như để khóa lấp cảm giác phạm tội:

- Làm sao em biết được anh nhận ra em?

- Em mới đoán ra gần đây thôi. - Khuê nói, vẫn giữ vẻ nghiêm nghị - Nhớ lại lúc anh bảo anh người miền Trung, em nghi là anh đã nhận ra em nên cố tình che giấu gốc gác của mình.

Tôi chưa kịp phân trần, Khuê đã hừ giọng:

- Tại sao anh lừa dối em?

Nhân viên quán bung đồ ăn bày ra bàn đúng vào lúc tôi cần có thêm thì giờ để cân nhắc. Tôi nhìn số đĩa trên khay,

đếm được bốn đĩa tất cả, bụng ước gì có thêm mười sáu đĩa nữa để tôi có thể kéo dài thời gian thêm một chút.

Trong khi những ý nghĩ trong đầu tôi bắt đầu chạy đua, Khuê ngược nhìn cô phục vụ:

- Cho bàn này thêm mấy chai bia nha chị.

Tôi ngạc nhiên:

- Em uống bia?

Giọng Khuê lạnh tanh:

- Em uống gì kệ em. Anh trả lời đi!

Tôi chưa bao giờ kể chuyện đời tôi với bất cứ ai. Ngay cả ba tôi cũng vậy. Ông cũng không hề hé môi. Cho đến bây giờ, ba mẹ ruột của tôi, chú Kiềm, Quyền và Tịnh không ai biết chính xác điều gì đã xảy ra trong gia đình tôi mười bốn năm về trước. Họ chỉ biết mẹ tôi qua đời do sẩy chân chết đuối. Về nguyên nhân cái chết của bà nội tôi, họ càng mù tịt.

Dĩ nhiên tôi luôn tin về quyết định của hai cha con tôi. Có những gánh nặng nếu trút sang cuộc đời người khác thì cuộc đời của mình cũng không vì thế mà trở nên nhẹ nhõm hơn. Làm vậy có khác nào mình kéo chân người khác để họ rơi xuống và ngụp lặn trong nỗi đau rồi bị dày vò giống như mình trong khi bản thân mình cũng không ngoi lên được. Đó là cách phát tán nỗi buồn một cách không cần thiết, chẳng có ý nghĩa gì ngoài việc khiến giấc ngủ mọi người đều bị quấy nhiễu và biến thế giới trong mắt họ trở thành xám xịt như nhìn qua một tấm kính bẩn khi họ thức giấc

vào sáng hôm sau. Nhưng với Khuê thì khác. Ngay từ đầu tôi đã nghĩ đến một lúc nào đó tôi sẽ kể cho em nghe cuộc đời mình. Nếu chúng tôi là một cặp, Khuê không thể không biết những gì tôi đã trải qua, rằng tôi đã sinh ra và lớn lên trong hoàn cảnh đặc biệt như thế nào, con người tôi được nhào nặn bởi điều gì và tại sao tôi không thể mang sự lạnh lùng ra khỏi người tôi. Tôi muốn kể cho em nghe không phải để em cảm thương tôi mà nếu không biết tất cả những điều đó em sẽ không hiểu được số phận nào đã hình thành nên tính cách của tôi, đã chi phối mọi hành động của tôi để tôi trở thành một người khó gần như em thấy.

Chỉ có cách cư xử tồi tệ của thằng Quyền là tôi chỉ kể lướt qua. Quyền hiện vẫn còn sống, là con của ba mẹ ruột tôi, là anh Hai của em gái tôi, vì vậy tôi không muốn vẽ con người nó bằng những gam màu gớm ghiếc. Kể cả chuyện mới đây nó khẳng định Khuê sẽ là vợ nó, tôi cũng không đề cập tới.

Tóm lại, nếu có một phép màu tôi tin tôi sẽ không nhắc một lời về Quyền trước mặt Khuê. Nhưng nếu loại bỏ Quyền ra khỏi câu chuyện, đặc biệt là chỉ tiết nó hỏi cưới Khuê bất thành cách đây hai năm thì tôi không giải thích được tại sao tôi dẫn đo trong chuyện tình cảm của mình và tại sao tôi ngần ngại không muốn Khuê biết tôi là thằng Sẹo ngày xưa.

Tôi uống một ngụm bia, để nhấp giọng hay để lấy can đảm chính tôi cũng không rõ, và ưu tư nói:

- Anh xin lỗi em. Thật ra là như thế này...

Từ bé, tôi đã là một đứa bướng bỉnh. Ba mẹ tôi vẫn thường xuyên rầy la tôi về cái tính này. Lớn lên, tính cách đó nơi tôi vẫn không thay đổi, giống như vết chàm trên mặt không cách gì tẩy xóa được. Nó không thay đổi, hẳn thế rồi, nhưng nó có phần dịu đi. Đó là khi tôi gặp Sâm.

Khi gặp Sâm, theo mệnh lệnh của trái tim, sự bướng bỉnh của tôi lặn vào bên trong. Và như những thợ lặn tài ba, rồi nó sẽ nổi lên một ngày nào đó.

Ngày nào đó tức là ngày hôm nay. Giống như một đứa bé đang thiếp ngủ dưới lời ru dịu ngọt, đột ngột bị đánh thức bởi tiếng còi xe, bởi một giấc mơ xấu hoặc do một nỗi muộn phiền vu vơ trong vô thức, nó tỉnh giấc và khóc ré lên. Lúc đó thì đừng hòng ai dỗ dành được nó.

Sự hiểu lầm về mối quan hệ giữa Sâm và Tịnh trong một thời gian dài đã làm tôi kiệt sức. Mới đây, cảnh cả hai ôm nhau trước cửa phòng trọ tiếp tục bấm trái tim tôi ra thành từng mảnh. Khi biết được sự thật, trái tim ồm ồm trào xước của tôi vừa hít vào một chút dưỡng khí, vẫn chưa bình phục hoàn toàn đã vấp phải thái độ lạnh nhạt của Sâm khi tôi quay lại nơi làm việc khiến sự chịu đựng của tôi chạm tới

giới hạn.

Khi chiếc đai an toàn co kéo quá lâu bất thần bị bực, tôi lập tức được giải phóng khỏi nỗi e dè bấy lâu. Bước ra khỏi vùng trú ẩn lâu nay vẫn giữ tôi khép nép trước tình yêu của mình, tôi không còn e ngại trước Sâm nữa. Tôi trở lại là tôi ngang bướng và kiêu hãnh. Tôi nhìn thẳng vào cuộc tình mình, sung sướng nếm hương vị của con người tự do, cảm thấy đời thật là đáng sống. Tôi đã có thể nói những gì mình nghĩ, có thể ngang nhiên chất vấn Sâm về những điều khuất lấp từ trước tới giờ, hả hê khi thấy anh hoán đổi vị trí với tôi để trở thành cậu học trò nhỏ lúng túng trước mặt cô giáo nghiêm khắc.

Nhưng rồi, khi nghe Sâm u sầu thuật lại những gì xảy ra trong đời anh, tôi trở lại là tôi mềm yếu và thứ ướp vào tâm hồn tôi lúc này là một nỗi xót xa ân hận. Hình ảnh cậu bé Sẹo lủi thúi một mình trong sân trường tiểu học năm nào chột hiện về trong tâm trí làm lòng tôi nhói đau. Mắt tôi ầng ằng nước, còn trái tim tôi một lần nữa như bị ai tán mỏng ra. Tôi nhìn Sâm, không buồn đưa tay chùi nước mắt:

- Em xin lỗi anh.
- Xin lỗi chuyện gì?
- Xin lỗi vì em đã không hiểu anh. - Tôi bứt rứt nói - Hồi bé cũng vậy và bây giờ cũng vậy.

Sâm cười nhẹ:

- Em có lỗi gì đâu, nếu anh không nói ra những chuyện này.

Và khi nói tiếp thì Sâm đưa mắt nhìn đi chỗ khác:

- Thật ra anh chưa muốn kể chuyện đời anh lúc này. Nhưng anh sợ không còn dịp nào nữa.

- Tại sao lại không còn dịp nào nữa? - Tôi nhú mày, nghe giọng mình phảng phất lo âu.

Sâm đáp, vẫn không nhìn tôi:

- Tại vì em đâu có thích anh.

Anh thở ra:

- Nếu em có tình cảm với anh, vừa rồi em đã không nhận lời gập gỡ gia đình anh. Trước khi đến nhà chú Sáu Có, em đâu có biết chú bé Sẹo ngày xưa chính là anh, đúng không?

Câu nói hàm ý trách móc của Sâm khoan đúng vào vết thương vừa kéo da non của tôi. Tôi tức tối:

- Vì lúc đó em giận anh. Em tưởng anh quan tâm đến Tịnh. Khi không còn mong chờ gì ở anh nữa, em đành phải nghe theo sự sắp xếp của ba mẹ. Hơn nữa, gặp mặt là chuyện, còn sau đó quyết định như thế nào là chuyện hoàn toàn khác.

Sâm cười buồn:

- Và em quyết định từ chối khi biết anh chính là người mà ba mẹ em sắp xếp?

Tôi giật mình:

- Ai bảo anh vậy?

- Ba anh.

Khi nghe Sâm thuật lại thông báo tối hôm qua của ông

Bảy Sớm, tôi hết sức ngỡ ngàng. Dường như cho đến lúc này, hai cha con anh vẫn chưa hay biết gì về sự thay đổi quyết định của tôi. Có lẽ đó là lý do khiến anh giữ khoảng cách với tôi sáng nay.

- Anh chờ em chút.

Tôi hấp tấp nói và luống cuống lôi điện thoại trong túi ra. Tôi gọi cho mẹ tôi ngay trước mặt Sâm, còn cố ý mở loa ngoài cho anh nghe.

- Mẹ à.

- Mẹ đây.

- Ba nói chuyện với ông Bảy về chuyện của con chưa, mẹ?

- Chưa.

- Trời. - Tôi kêu lên thất thanh - chuyện quan trọng vậy sao ba chưa gọi?

- Ba con bảo gọi ngay sợ ông Bảy kêu mình “sớm nắng chiều mưa”. Thay đổi xoành xoạch như vậy, người ta cười cho. Nên ba con định chờ thêm vài hôm nữa.

Tôi nhăn nhó:

- Mẹ nói ba gọi ngay bây giờ đi! Con năn nỉ đó!

- Con khỉ con này! Lúc thì lần khăn kêu đợi một tháng, lúc thì quỳnh quít như gà nháy ổ. Mà mới ăn trứng thứ gì hả con?

Mẹ tôi la tôi, nhưng giọng bà vui vẻ:

- Thôi được rồi. Để mẹ nói ba mà gọi liền cho ông Bảy.

Tôi đặt điện thoại xuống bàn, tươi cười nhìn Sâm:

- Anh nghe hết không?

- Nghe hết.

- Anh hiểu gì không?

- Anh không hiểu gì hết.

Tôi trề môi:

- Không hiểu thì lát nữa anh sẽ hiểu.

Tôi nâng ly bia lên:

- Bây giờ anh và em cùng ly đi.

Hai đứa uống tới ngụm bia thứ ba thì điện thoại của Sâm đổ chuông.

Tôi nhắc:

- Nhớ mở loa ngoài nghe anh.

Quả như tôi đoán, giọng ông Bảy Sớm hớn hỡ vọng ra từ trong máy:

- Sâm hả con?

- Dạ.

- Có tin vui cho con nè.

- Tin gì vậy ba?

- Mà nhớ bình tĩnh kẻo té ghế nghe không!

- Dạ.

- Ông Cẩm mới gọi cho ba, bảo con bé Khuê đổi ý rồi.

Sâm liếc tôi, mặt lộ vẻ hoang mang:

- Đổi ý là sao, ba?

- Sao mà chậm tiêu quá vậy! Đố ý tức là nó đồng ý lấy mà chứ là sao!

Suýt chút nữa Sâm rút ra khỏi ghế thật. Anh nghiêng qua một bên, giống như bị ai xô mạnh. Phút chót anh gượng lại được nhưng điện thoại trên tay rút bộp xuống đất.

Sâm cúi nhặt điện thoại lên, đỏ bừng mặt khi vẫn còn nghe tiếng ba anh trong máy. Ông cười khà khà:

- Mà vừa té ghế phải không, con?

Bầu không khí quanh tôi và Sâm chuẩn bị ướp mặt và bầu ông hạnh phúc sắp sửa bay về thì thành linh bị người thứ ba phá đám.

Người thứ ba đi ngang qua bàn ăn của hai đứa tôi, dừng lại oang oang:

*Có người ngủ suốt mùa đông
Tỉnh ra biết chắc có chồng trong tay.*

Tôi ngẩng phắt lên, sững sốt:

- Trời đất! Em làm gì ở đây vậy, Lương? Bộ em lén đi theo chị hả?

Lương nháy mắt:

- Có người đi theo chị rồi, em theo chị làm gì nữa!

Nó hất đầu ra sau lưng:

- Em đi theo thằng, à quên, đi theo người yêu em!

Lúc này tôi mới thấy áo pull xanh đang lẻo đẻo phía sau Lương, giữ một khoảng cách khá xa, có lẽ sợ bị tôi chọc ghẹo. Chắc anh nghĩ cô gái nào cũng mồm mép và nghịch ngợm giống như Lương.

Lần đầu tiên, tôi trông thấy người yêu của Lương. Tuy không biết mặt nhưng tôi vẫn nhận ra anh qua chiếc áo anh mặc. Đó là một chàng trai cao gầy, quan gín áo pull trông hơi bụi, tóc dài, đeo khoen một bên tai.

Tôi chồm người lên ghé tai Lương, trêu:

- Lúc nào cũng áo pull xanh là sao? Bộ người yêu em quanh năm chỉ mặc có một chiếc áo hả?

Lương tỉnh bơ:

- Sao chị không nghĩ anh có bảy chiếc áo y hệt nhau, mỗi ngày mặc một chiếc?

Tôi thấp giọng:

- Nhưng rốt cuộc ai trả tiền bữa nay?

Từ khi Lương xuất hiện, Sâm vẫn ngồi im với ly bia xoay xoay trong tay. Có lẽ anh chỉ mong Lương đừng nói gì với mình. Làm việc chung với Lương lâu ngày, Sâm chẳng lạ gì tính ưa giỡn hót của cô nhân viên này.

Lương không nói gì với Sâm thật. Chắc nó sợ anh then quá hóa khùng sẽ đuổi việc nó. Nhưng nó cứ đứng tại chỗ, bô bô:

- Hồi sáng em đứng tuốt ngoài xa vẫn nghe chị nạt nộ người ta ghê quá, tưởng mọi thứ banh ta lông rồi chứ!

Áo pull xanh thấy Lương có vẻ muốn đứng trò chuyện đến khuya, sốt ruột bước tới. Trong khi áo pull xanh ngượng ngịu gật đầu chào tôi và Sâm, Lương hí hửng kéo áo anh chàng, chỉ tay vào hai đứa tôi:

- Bạn em đó. Họ cưới xong là tới hai đứa mình liền nghe anh!

Lương và áo pull xanh bỏ đi một lúc, Sâm vẫn chưa hoàn hồn. Anh nhìn về phía đầu cầu thang, lắc đầu:

- Anh chưa từng thấy cô nào như cô này!

Tôi bênh Lương:

- Bạn tốt nhất trên đời của em đó.

Bây giờ thì Sâm đã biết tôi là gì của anh rồi. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt ấm áp, cười nói - lần đầu tiên nụ cười nửa miệng quen thuộc biến mất trên môi anh, thay vào đó là miệng cười rạng rỡ và câu nói hài hước trái với bản tính của anh cho thấy hạnh phúc có thể làm thay đổi con người ta đến mức nào:

- Ý anh muốn nói là anh chưa từng thấy cô nào tốt với bạn như cô này!

Trên đường về, tôi giống như người đang bay. Bánh xe Wave hình như mọc cánh, chắc vậy, nếu không tại sao người tôi cứ bồng bênh, bồng bênh.

Có lúc tôi thấy tôi hóa thành một đám mây, nhẹ tênh lướt qua những cửa hiệu, những cột đèn, những góc phố, những ánh đèn xe chóp nháy ngược xuôi. Tôi vẫn vô tư hỏi nếu người tôi bơm đầy niềm vui, có khi nào tôi sẽ hóa thành quả bóng bay bay tuốt lên trời. Ý nghĩ đó làm tôi bất giác sợ hãi. Ở trên trời, không có Khuê bên cạnh, chắc nước mắt tôi sẽ hóa thành mưa dầm mười hai tháng và trái đất sẽ ngập lụt quanh năm.

Dĩ nhiên là tôi không bay lên trời như nỗi sợ trẻ con đó. Nhưng khi tôi lơ lửng quẹo vào con hẻm nhỏ để về nhà thì một tiếng kêu kéo tôi về mặt đất:

- Sẹo!

Thằng Quyên! Bụng tôi quặn lại khi tôi biết chỉ có nó mới gọi tôi bằng cái tên ngày xưa. Điều kinh khủng nhất là nó đã lần ra chỗ ở của cha con tôi. Như bị ai tạt nước vào mặt, niềm hân hoan trong lòng tôi đột ngột tắt ngấm. Tôi

đã thoáng có ý nghĩ rõ máy chạy luôn nhưng tôi kịp nhận ra đó là một hành động vô ích. Quyền đã đến tận đây rồi, nó có thể xộc vào nhà tôi bất cứ lúc nào.

Tôi ngừng xe, chống chân nhìn vào quán nước ngay đầu hẻm.

Đúng là Quyền. Thấy tôi quay đầu nhìn, nó đưa tay ngoắt:

- Vào uống nước đi, Sâm.

Quyền bất ngờ đổi cách gọi khiến tôi thêm cảnh giác. Tôi bước vào quán, kéo ghế ngồi đối diện với Quyền.

- Sao mà biết tao ở đây? - Tôi nhìn nó, dò xét.

- Tôi biết ông ở đây lâu rồi.

Hóa ra gần một năm nay Quyền hay gọi điện thoại hỏi thăm sức khỏe và tình hình sinh hoạt của Tịnh. Qua vài lần trò chuyện, Quyền phát hiện em gái nó đang ở chung với Khuê, cô bạn học ngày nào cùng là người từng từ chối mình. Thế là nó bí mật đến trước dãy phòng trọ theo dõi Khuê. Quyền thú nhận nó chẳng biết nó theo dõi Khuê để làm gì vì lúc này nó đã có bạn gái rồi. Nó bảo có lẽ là do tò mò vì quá lâu rồi nó không gặp Khuê.

- Thế là ông theo Khuê đến chỗ làm và nhìn thấy tôi ở đó? - Tôi hỏi, chuyển qua xưng “ông - tôi” theo cách của Quyền, thấy dù sao cũng đỡ có cảm giác thù địch hơn kiểu gọi “mày - tao”.

- Đúng vậy. Cũng giống như ông, tôi đến quán với nón

sụp, thêm cặp mắt kiếng đen to bản để ông và Khuê không nhận ra tôi.

Phần sau thì không cần Quyền kể tôi vẫn đoán ra: nó âm thầm bám theo tôi về nhà và nhanh chóng biết được chỗ ở của hai cha con tôi.

- Ba tôi dạo này khỏe không?

Lần đầu tiên tôi nghe Quyền gọi ba ruột của mình là “ba tôi” nên tôi hơi ngớ ra.

- Ba tôi vẫn khỏe. - Tôi đáp sau thoáng ngạc nhiên, hơi buồn cười khi nhận ra cả tôi lẫn Quyền đều gọi ba tôi là “ba tôi”.

Tôi nhìn thẳng vào mặt Quyền, sửa lại cách xưng hô cho phù hợp với câu chuyện:

- Ông có biết là ba ông rất nhớ ông không?

- Tôi biết. Tôi cũng rất nhớ ba tôi.

- Vậy tại sao lâu nay ông không ghé thăm ba?

Tôi hỏi, một câu hỏi hết sức bình thường nhưng đối với Quyền câu hỏi đó có vẻ sắp chôn vùi nó. Quyền gục đầu xuống bàn, trán suýt va vào cán muỗng cắm trong ly nước trước mặt. Và từ chỗ nào đó lơ lửng giữa cằm và ngực văng ra một tiếng thở dài:

- Tôi chưa đủ can đảm đối diện với ba tôi. Tôi có lỗi với ông nhiều quá.

Quyền tiếp tục với giọng rầu rầu, rằng nó đã đến đây nhiều lần, ngồi ngay tại quán nước này đợi ba nó chạy xe

ngang qua chỉ để được nhìn thấy ông thấp thoáng sau cửa kiếng. Không ít lần nó đánh bạo đến trước cửa nhà, đứng bên ngoài nhìn vào và lặng lẽ khóc khi chỉ cách ba nó vài mét nhưng cảm thấy như cách một đại dương.

Câu chuyện của Quyền làm tôi không khỏi bùi ngùi. Ba nó nhớ con, cũng đã nhiều lần về quê lên nhìn nó từ một chỗ nấp bí mật vì sợ nó bỏ chạy khi gặp mình. Hóa ra Quyền cũng nhớ ba nó, cũng khao khát được gặp người sinh ra mình nhưng vét hết can đảm cũng chỉ dám lê bước đến trước cửa nhà âm thầm đứng nhìn vào. Cứ nghĩ đến tình cảnh hai cha con đều nhớ nhau nhưng không dám gặp nhau, đi xa hàng trăm cây số chỉ để nhìn nhau vụng trộm, tự nhiên tôi nghe bụng mình quặn đau như có ai vò.

- Tôi là một đứa chẳng ra gì. - Giọng Quyền ngập tràn ân hận - Chỉ khi lên cấp ba, bắt đầu lớn khôn, tôi mới nhận ra những hành động xuẩn ngốc của mình. Ba mẹ tôi lúc nào cũng giục tôi đi gặp ba tôi nhưng tôi cứ lẩn lữa. Chỉ vì tôi xấu hổ. Chỉ vì sai lầm của tôi quá khủng khiếp. Tôi lấy lý do là tôi không biết ba tôi ở đâu, cũng không có số phone của ông. Thật ra, tôi biết tôi chỉ cần gặp chú Sáu Có là tôi có thể gặp ba tôi.

Quyền ngược nhìn tôi, mắt đỏ hoe:

- Ngay cả ông, tôi cũng không dám gặp lại.

Tôi nhún vai:

- Ông đã tìm gặp tôi và đánh nhau với tôi cách đây mấy ngày rồi còn gì.

Quyền nặn ra một nụ cười méo mó:

- Hôm đó tôi cố tình khiêu khích để ông điên lên đánh tôi đó thôi. Tôi có quyết đánh trả đâu!

Quyền làm tôi chung hửng. Cảnh đánh nhau cạnh nhà bưu điện huyện chợt hiện về trong tâm trí tôi. Đúng là hôm đó gần như chỉ có tôi đánh Quyền. Nó đỡ đòn và đánh trả một cách hời hợt, chỉ có miệng mồm là bai bãi.

Trán tôi nhăn tít:

- Tại sao ông làm thế?

- Hồi tiểu học, tôi toàn đánh ông. Bây giờ tôi muốn trả lại.

Lý do của Quyền khiến tôi bật ngửa. Tôi chà tay lên chóp mũi, không biết nên cười hay nên khóc:

- Ông thật là trẻ con.

- Tôi không nghĩ ra cách nào ít trẻ con hơn. Tôi đã đánh cắp cuộc đời ông. Bây giờ chịu vài cú đấm cũng chỉ giúp tôi nhẹ lòng hơn chút thôi. Chứ tôi còn nợ ông nhiều lắm.

Tôi nhớ tôi chưa từng ghét ai trong đời, trừ Quyền. Bao nhiêu năm qua, Quyền vẫn hiện diện như một khối u ác tính trong đời sống tinh thần của tôi khiến tôi không thể sống trọn vẹn cuộc sống của mình. Mặc dù tôi biết tâm hồn tôi sẽ chẳng có chút xíu thanh thản nào nếu tôi dùng toàn bộ cuộc đời mình để căm ghét một người nhưng tôi không thể đánh lừa cảm xúc của tôi bằng cách vờ tỏ ra độ lượng với một đứa như Quyền.

Sự căm ghét như một cây cọc nhọn mà định mệnh đã đóng xuyên qua cuộc đời tôi và tôi nghĩ nó sẽ mãi mãi ghim chặt ở đó. Lâu nay tôi vẫn định ninh tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp tục sống chung với nó, thậm chí nuôi nấng nó đến mãn đời, hoàn toàn bất đắc dĩ, như con lạc đà nuôi cái bướu trên lưng mình.

Nhưng hôm nay tất cả đã bất ngờ thay đổi. Tôi không còn thấy ghét Quyền nữa. Tôi từng trải qua cảm giác có lỗi với ba mẹ ruột của mình khi bỏ đi không lời từ biệt, đã từng quay về đứng lặng trước cổng nhà như một con thú hoang không dám trở về hang. Vì vậy tôi hiểu được Quyền nghĩ gì, nó từng trần trở ra sao và đau đớn như thế nào. Có thể có một biến cố nào đó làm thay đổi toàn bộ con người nó, khiến nó như được sinh ra lần nữa. Cũng có thể đó là một sự thay đổi tự nhiên. Con người ta tới một lúc nào đó cũng phải trưởng thành. Tất nhiên tùy vào hoàn cảnh mà có người trưởng thành một cách hồn nhiên, có người chấp nhận rớm máu để lớn lên - như qua một ca phẫu thuật hiểm nghèo.

Tôi muốn đặt tay lên vai Quyền nhưng bị ngăn bởi chiếc bàn nước.

- Sống trên đời không phải lúc nào chúng ta cũng cư xử đúng, nhất là khi chúng ta còn là trẻ con. - Tôi nói giọng tự lự - Hơn nữa, điều quan trọng không phải là mọi thứ bắt đầu như thế nào mà là kết thúc như thế nào. Ông biết không, hôm nay tôi rất vui. Chưa bao giờ tôi vui như vậy.

Tôi nói một câu dài, và còn định nói dài hơn mặc dù giọng điệu đã ra chiều ủy mị.

Một người đàn ông chạy xe gắn máy ngang qua cắt ngang cuộc trò chuyện của hai đứa tôi.

- Ủa, Quyền hả con? - Ông kêu lên khi nhắc thấy Quyền ngồi trong quán.

- Dạ, bác Tám. Bác đi đâu đây? /

Người đàn ông dừng xe:

- Tao tính ghé ba mày nhắc ổng đem xe đi bảo trì.

- Bác gọi điện nhắc ba con là được mà.

- Cái thằng này! Gọi điện thì làm sao tao lai rai với ổng vài ly được.

Người đàn ông đưa tay chỉnh chiếc nón bảo hiểm đang lệch một bên, cao giọng:

- Xe chạy tốt không con?

- Dạ tốt, bác.

- Tao hỏi vậy thôi chứ xe tốt mà. Chiếc này mới chạy khoảng ba chục ngàn cây số à.

Tôi nhận ngay ra bác Tám vì ông thỉnh thoảng ghé nhà chén chú chén anh với ba tôi. Nhưng ông không nhận ra tôi vì tôi ngồi nghiêng mặt sang một bên, kín đáo quan sát ông qua khóe mắt.

Khi bác Tám rời ga chạy đi, tôi quay sang Quyền, vờ hỏi:

- Ai vậy?

- Bác này bán xe cho ba tôi.

Vừa buột miệng, Quyền đã lộ vẻ để phòng:

- Ông chắc biết bác Tám mà?

Tôi không trả lời Quyền. Mà hỏi tiếp, giọng đầy ngờ vực:

- Sao bác này biết ông? Lại còn biết mối quan hệ của hai cha con ông nữa?

Tôi cau mày:

- Mà ông thì dính dáng gì vào chuyện mua xe của ba ông?

- À, à...

- “À, à” cái gì! - Tôi quắc mắt - Chiếc Toyota này của ông phải không?

Quyền bối rối ngó lơ chỗ khác:

- Bác Tám bán chiếc xe này cho ba tôi thật mà.

- Ông đừng hòng gạt tôi. Chính ông mua chiếc xe của bác Tám rồi giả vờ kêu bác bán rẻ cho ba, đúng không?

Tôi khụt khịt mũi:

- Ngay từ khi nghe ba kể chuyện mua xe, tôi đã thấy lạ rồi. Xe giá bốn trăm triệu tuy khá rẻ nhưng cũng có thể chấp nhận được, nhưng tiền trả trước chỉ năm mươi triệu thì tôi chưa từng nghe nói. Tiền trả góp sáu triệu mỗi tháng càng khó tin hơn nữa.

Tôi lắc đầu:

- Chỉ có điều bác Tám quá kín miệng nên tôi không moi ra được gì. Hai ông già nhậu nhẹt với nhau hơn nửa năm trời mà bác Tám không để lộ chuyện thì đúng là quá giỏi!

Tôi liếc đáng ngồì chịu trậñ của Quyền, hấñ cằñ hỏi:

- Ông khách trước đây thuê xe đi Bình Dương cốt để tìm cách bắt chuyện với ba cũng là người của ông phải không?

Quyền đưa tay gãi gáy:

- Ông cũng biết rồi. Đó là việc nhỏ nhất nhất mà tôi có thể làm cho ba tôi.

Dù đã lờ mờ đoán ra, lời thú nhận của Quyền vẫn khiến tôi nghe cay cay nơi sống mũi. Tôi ngồì thừ ra một hồi lâu trước ly nước uống dở. Cái cách Quyền lao tâm khổ tứ nghĩ cách giúp đỡ ba mình làm cỗ tôi ghen lại, không nói nên lời. Mà có lẽ tôi cũng chẳng cần nói gì thêm vì bất cứ câu nào tôi thốt ra lúc này cũng trở thành sáo rỗng.

Tôi bâng khuâng đưa mắt nhìn ra con hẻm. Khu phố tôi ở toàn dân lao động buôn gánh bán bưng. Sát bức tường ố vàng phía đối diện là xe nước mía cũ kỹ với thùng nước đá màu đỏ nằm tênh hênh cạnh đồng xác mía. Cách đó một quãng là dãy ghế nhựa đặt quanh những chiếc bàn thấp của một quán nhậu bình dân lác đác khách. Bao nhiêu năm nay hai cha con tôi thuộc về nơi này, sống cuộc sống tằn tiện như các gia đình chung quanh, chỉ tiêu thứ gì cũng phải cân đong đo đếm. Từ khi ba tôi mua được chiếc Toyota, cuộc sống mới bắt đầu khá lên.

- Thật ra tôi muốn giúp đỡ ba tôi sớm hơn. - Giọng Quyền đầy tâm tư, có lúc tôi tưởng như nó đang độc thoại - Nhưng tôi không muốn đụng đến tiền của ba mẹ tôi. Chỉ khi bắt tay vào kinh doanh, tự mình kiếm ra tiền, tôi mới có

thể thực hiện được ước mơ ấp ủ bấy lâu nay.

Không muốn Quyền cứ mãi đắm chìm trong nỗi bứt rứt, tôi lái câu chuyện qua chỗ khác bằng cách đề nghị:

- Bây giờ ông vào thăm ba được rồi đó.

- Thôi, để tối một tôi ghé. - Quyền cắn môi - Hôm nay tôi chưa chuẩn bị tinh thần.

- Vậy ngày một tôi sẽ nói ba về sớm.

Tôi nói và ngoảnh đầu kêu chủ quán tính tiền.

Nhưng chúng tôi chưa chia tay ngay. Lúc đã ngồi lên xe và đưa tay bật công-tắc, tôi chồm về phía Quyền. Để hỏi nốt một câu tôi không thể không hỏi:

- Làm sao ông biết được ngày tổ chức lễ coi mắt của tôi và Khuê? Ông ở tuốt ngoài Đà Nẵng kia mà!

Một nụ cười thấp thoáng trôi qua hàng ria mép lún phún của Quyền:

- Ông nhớ thằng Triều học chung với mình không?

- Nhớ chứ. Nhớ nhất là cảnh mẹ nó vờ đánh nó khi nó làm rách áo thằng Bích.

- Bây giờ Triều làm ở ngân hàng tỉnh, là đệ tử ruột của chú Sáu Có. Chuyện nhà chú Sáu nó rành còn hơn chuyện nhà nó.

Tôi vỗ lỗ:

- Chính nó gọi điện báo cho ông?

- Ờ. Cả thằng Bích nữa. Bích hiện đang làm cho vựa trái cây của ba mẹ tôi.

Tiết lộ của Quyên khiến tôi phì cười:

- Thì ra ông cài “gián điệp” khắp nơi!

Tôi cười chiếc Cúp 81 chạy lòng vòng Đông Tây Nam Bắc với tâm trạng nửa vui nửa buồn.

Tôi ghé chợ Nguyễn Tri Phương:

- Chị Dần ơi, ngày mai có người thay em đi lấy gà nghe chị.

- Em đi lấy chồng thật hả?

- Dạ không. Ngày mai anh Sâm kêu em vô bếp.

Tôi chạy qua sạp trứng chợ An Đông:

- Tạm biệt dì nghe, dì Hai.

Dì Hai Anh ngạc nhiên:

- Con đi xuất cảnh hả?

Tôi cười:

- Dạ, đâu có. Con vẫn ở quán, nhưng bây giờ con phụ trách rửa chén.

- Còn ở quán thì mai mốt rảnh nhớ ghé thăm dì nghe.

Cô Mười bán thịt heo ở chợ Bến Thành, vẫn quần lụa đen và áo vải bông muôn đời, đón tin tôi chuyển vô bếp với vẻ mặt lo lắng:

- Con phạm lỗi gì mà thằng Sâm nó phạt con vậy, con?

Tôi nghĩ trong bụng: Bây giờ trở đi con không phạt anh Sâm thì thôi chứ ảnh làm sao dám phạt con!

Chia tay chợ, chia tay những bạn hàng quen, dù tôi biết tôi và họ vẫn sống trong cùng một thành phố, vẫn hít thở chung một bầu không khí, vẫn ướt chung một cơn mưa, và có thể vẫn kẹt xe chung một con đường, muốn gặp nhau chỉ cần phóng xe là tới nơi nhưng sao tôi vẫn có cảm giác chia lìa, mất mát. Tôi cảm thấy giống như tôi đang rời bỏ những vui buồn đã gắn bó với tôi những tháng ngày qua. Ờ, đúng là không khó để gặp nhau nhưng vấn đề là từ hôm nay trở đi, công việc của tôi đã khác, môi trường làm việc cũng khác và chắc chắn mối quan tâm cũng sẽ rất khác. Tôi đã chứng kiến những tình bạn tưởng không bao giờ phai nhạt nhưng chỉ cần đặt chân qua ngã rẽ, mỗi người sẽ lập tức có những bận tâm riêng, mọi thứ cứ thế lòng leo dần rồi đến một ngày những kỷ niệm thì nhau trượt vào quên lãng.

Tôi nghĩ ngợi miên man trên đường về, thấy gò má bắt đầu ươn ướt. Từ khi yêu Sâm, tôi đã phung phí nước mắt nhiều rồi. Tôi từng dặn mình thôi đừng mít ướt. Tôi không muốn cuộc đời tôi mãi xoay quanh những lễ hội khóc than. Nước mắt con người ta không phải là vô hạn, cũng nên dè sẻn, dành dụm cho những mùa sau. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện sắp tới đây không còn gặp những mặt người thân thuộc, tôi lại bắt quả tang mũi mình sụt sịt và tuyến lệ, như

mọi lần, lại chạy đều như một loại đồng hồ tự động lên dây.

Lương phát hiện ra ngay vẻ buồn buồn trên gương mặt tôi khi tôi tấp xe vào bãi gửi trước cửa quán.

- Sao ỉu xiu vậy chị? - Lương nhướn mắt, cố chọc cho tôi cười - Hôm qua khi em ra về, hai anh chị ngồi lại bàn chuyện chia tay à?

- Em đừng có trù ẻo. - Tôi rút chìa khóa xe nhét vào túi xách, hừ mũi - Chia tay thì có, nhưng là chia tay các bạn hàng ngoài chợ.

- Là sao?

- Ngày mai anh Sâm chuyển chị vô bếp. Chuyện đi chợ giao cho người khác.

- Ủa, tưởng sắp lấy sắp thì đòi chị lên hương chứ. Sao lại xuống dốc thê thảm vậy?

Tôi chưa kịp đáp, Lương đã kéo chéo áo tôi:

- Chị nhìn kìa! Thấy người ta tình tứ chưa?

Đôi khách quen lại ghé quán. Lần đầu tiên tôi thấy cả hai đi chung một xe. Khách nam khuỳnh tay cầm lái, mặt mày tí tởn như đang chở một thùng vàng.

Khách nữ ngồi phía sau quàng tay qua eo khách nam, tự nhiên như vợ chồng. À, bây giờ thì họ đã là vợ chồng rồi.

Khách nam nắm tay khách nữ bước vào quán, hất đầu về phía hai đứa tôi:

- Nhìn gì mà nhìn, tụi con? Bộ cô chú lạ lắm sao?

Chắc vừa rồi đi ngang, khách trông thấy tôi và Lương

đứng túm túm trước thêm thô lỗ mắt ngó ra.

Lương chúm chím:

- Dạ, lần đầu con thấy chú chở cô.

- Rồi con sẽ còn thấy dài dài. Bệnh viện Từ Dũ nằm kế bên quán mà.

- Cô bị bệnh gì vậy chú?

- Con nhỏ này! - Khách nam trợn mắt - Người thông minh té ra cũng có lúc khù khờ đột xuất hả con?

Tôi huých vai Lương, nói nhỏ:

- Bệnh viện Từ Dũ là bệnh viện sản khoa.

- À, à... hiểu rồi... - Lương gật đầu lia lịa, rồi nó kể miệng vào tai tôi, thì thào - Ủa, nhưng cô chú mới làm đám cưới đây mà. Sao... sao... đi Từ Dũ lạ quá vậy?

- Đô vô duyên! - Tôi véo vào hông Lương - Em đi mà hỏi cô chú đi!

Sực nhớ đến chuyện hôm qua, tôi véo Lương thêm cái nữa:

- Hôm qua em gặp chị ở quán nướng là cố ý hay tình cờ vậy?

- Dĩ nhiên là em bí mật bám theo chị. Tại buổi sáng thấy chị găm gù với anh Sâm, sợ buổi tối xảy ra chuyện nên em phải đi theo.

Lương cười hì hì:

- Nhỡ hai người đánh nhau thì em nhào vô giúp chị một tay.

Lương lúc nào cũng vậy. Nó luôn quan tâm đến tôi. Và lối ăn nói tếu táo của nó như một thứ đệm giảm sốc. Với Lương bên cạnh, cuộc sống của tôi bớt nặng nề đi nhiều. Tôi không phải thở đều trên nỗi phiền muộn như những cô gái gặp bất trắc trong tình yêu. Tôi cũng không phải cử động một ngón tay nào vẫn nhắc được mình lên khỏi nỗi buồn. Tất cả là nhờ cô bạn đáng yêu của tôi.

Thấy tôi trầm ngâm, Lương tưởng tôi giận nó, liền nắm tay tôi lắc lắc:

- Chị yên tâm đi. Mai một chị đi Từ Dũ, em sẽ không lén đi theo đâu!

Tôi “xì” một tiếng:

- Chị và em chưa biết ai đi Từ Dũ trước ai à.

Bất giác tôi nhớ đến câu nói của ba tôi hôm nào “Giường chiếu sẽ làm vợ chồng xích lại gần nhau, con à” và tôi hấp tấp quay đi để Lương không nhìn thấy màu đỏ đang lan ra trên mặt tôi. Tự nhiên tôi ngoảnh đầu tìm Sâm nhưng không thấy anh đâu. Hồi sáng tôi còn nhìn thấy Sâm nhưng sau đó không biết anh xách xe chạy đi từ lúc nào. Tôi đoán anh chạy ra bến xe Bình Triệu để lấy hàng chuyển vào từ ngoài Trung.

Mấy ngày hôm nay, Sâm đối với tôi vừa quen lại vừa lạ. Nhiều lúc tôi lén ngắm anh, nghĩ mãi vẫn không biết tại sao hồi xưa anh là thằng Sẹo và tại sao thằng Sẹo hồi xưa lại là anh bây giờ. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không thấy sự liên hệ nào giữa hai hình bóng quá khác xa nhau. Ngay sau

lúc gặp Sâm ở nhà chú Sáu Có, tôi đã thấy bản khoản về chuyện này. Lúc đó tôi thoáng nghĩ chắc phải đợi đến lúc hai hình ảnh đó trùng khít với nhau trong tâm tưởng, tôi mới quyết định về hôn nhân của mình. Nhưng giờ thì tôi đã nhận lời lấy Sâm, tôi phải cố thích nghi với người con trai có lúc gần kề như giọt mưa trước quán, có lúc lại xa vời như những đám mây trên nóc nhà thờ Đức Bà những trưa vắng gió.

Sau buổi tối ngồi nghe Sâm tâm sự, tôi bắt gặp mình hay nghĩ về cuộc đời anh. Tôi muốn biết về Sâm nhiều hơn những gì anh kể. Rằng anh lớn lên như thế nào và anh đã sống ra sao từ khi rời làng năm mười tuổi. Có phải vì sự nhảm lẫn của số phận mà anh coi tật cầu thả là thứ anh ghét nhất trên đời? Tôi nhớ anh từng nói “Sự cầu thả có thể làm chết người đó, cô”. Bây giờ thì tôi hiểu tại sao anh nói thế. Cũng như tại sao anh sùng bái tính kỷ lưỡng như một tín đồ ngoan đạo. Tôi cũng biết nụ cười nửa miệng trông như chế nhạo của anh kỳ thực xuất phát từ một nội tâm lắm dày vò, là nụ cười dở dang thiếu hụt của người không bao giờ sở hữu được một niềm vui trọn vẹn. Cả cách ăn mặc đơn sơ và tính cách khắc khổ của anh nữa, cũng được mặc định bởi số phận ngay từ khi anh cất tiếng khóc chào đời. Sâm không chọn những thứ đó. Chính định mệnh đã chọn cho anh.

Bất chợt tôi thấy mình nhớ Sâm thật nhiều. Tôi nhớ “ông giáo làng” của tôi. Nhớ sếp của tôi. Nhớ bạn học của tôi.

Nhớ người yêu của tôi. Nhớ chồng tương lai của tôi.

Tôi đang nhắm xem Sâm còn là gì của tôi nữa thì em chồng tương lai của tôi gọi:

- Chiều nay chị về nhà ăn tối với em nha. Có anh Ba em nữa.

Làm quen với từ anh Ba của em còn khó hơn làm quen với từ chồng tương lai của tôi gấp hai mươi lần. Tôi ngắc ngứ:

- Ừ... à...

Tịnh cười khúc khích:

- Chị quên mất anh Ba của em là ai rồi hả?

- Nhớ chứ... nhưng nghe là lạ.

- Chị có thấy anh Ba của em ở đó không?

- Không. Anh đi chở hàng rồi.

Tôi tò mò:

- Tối nay mình ăn gì?

- Em không biết. Anh Ba em sẽ mua đồ ăn đem tới. Cho đến lúc này Tịnh vẫn chưa biết tôi là chị dâu tương lai của nó. Tôi không nói. Sâm không nói. Ba mẹ nó cũng không nói. Chắc mọi chuyện còn quá mới mẻ, thậm chí quá đột ngột nên gia đình Tịnh vẫn còn cân nhắc trước khi thông báo rộng rãi.

Tôi không rõ tối nay Sâm có định tiết lộ chuyện hai đứa tôi với em gái mình hay không. Trước nay anh vẫn hay rủ tôi và Tịnh đi ăn ngoài phố. Ăn ở phòng trọ của tôi thì đây

là lần đầu. Lần đầu thì sao nhỉ? Có phải những gì thuộc về lần đầu đều rất đặc biệt?

Tự nhiên tôi nhớ những câu thơ mới đây của Lương:

*Em nợ anh nụ hôn đầu
Và hẹn anh những kỳ sau trả dần
Nhà em gia cảnh thanh bần
Cho em trả góp nhiều lần nghe anh.*

Con quỷ con! Chắc nó và áo pull xanh có gì rồi! May mà tôi và Sâm chưa ai nợ ai!

Bây giờ thì không còn gì ngăn cản nỗi hân hoan vô bờ trong trái tim tôi. Trước đây tôi nghĩ chắc tôi phải cần đến nhiều cuộc đời nữa mới tháo bỏ được gông xiềng của số phận. Nhưng tối hôm qua, tôi đã thấy được bình minh của đời mình.

Thằng Quyền, bây giờ là anh Hai tôi, đã khiến tôi bất ngờ đến cảm động. Hóa ra Quyền chẳng sung sướng gì hơn tôi, dù một đứa sống trong nhung lụa một đứa bị số phận ném vào sóng gió cuộc đời ngay vào lúc chưa hiểu cuộc đời là gì. So với tôi, Quyền thậm chí còn bị sự hối hận gặm nhấm vì những lỗi lầm của mình, những lỗi lầm mà bây giờ bình tâm nhìn lại tôi thấy bất cứ đứa trẻ nào cũng có thể mắc phải. May mắn là rốt cuộc đứa trẻ nào rồi cũng lớn lên, tóc âm thầm xanh, tâm hồn âm thầm rộng mở và những ý niệm về đạo đức âm thầm được mài sắc từng ngày.

Tối hôm qua giống như có ai nhập vào tôi. Lần đầu tiên niềm vui chiếm lấy đôi môi tôi và huyết sáo vang nhà. Tôi vừa huyết sáo vừa đi lòng vòng quanh bàn ăn như một đứa rồ. Ba tôi đi nhậu với bác Tám về, tròn mắt ngó tôi:

- Bữa nay mày làm sao vậy con? Con bé Khuê mới đổi ý

lấy mày là mày tung từng liên vậy hả?

Tôi nhìn ba tôi bằng ánh mắt long lanh. Tôi muốn kể với ông tôi mới gặp Quyền, rằng Quyền cũng nhớ ông không khác gì ông nhớ nó. Nó chưa dám gặp ông vì nó còn mặc cảm đó thôi. Còn bao nhiêu điều khác nữa, tất cả đang cồn lên trong lòng tôi. Nhưng tôi cố khép miệng mình lại. Tôi muốn Quyền là người đầu tiên thổ lộ với ba tôi những dồn nén của mình, chỉ còn hai ngày nữa thôi. Ngày mốt hai cha con đã gặp nhau rồi.

Sáng hôm sau, tôi vừa đến quán đã nghe mẹ ruột tôi gọi:

- Sâm hả con?

Suýt chút nữa tôi đã đánh rơi điện thoại xuống đất. Ba mẹ ruột của tôi mới có số phone của hai cha con tôi hôm gặp nhau ở nhà chú Sáu Có. Đây là cuộc gọi đầu tiên bà gọi cho tôi.

- Dạ, con đây. Mẹ khỏe không, mẹ?

- Ba mẹ vẫn khỏe. Mẹ gọi vì nhớ con chứ không có chuyện gì lớn lao đâu.

Mẹ tôi nói vậy, nhưng tôi biết nhớ con là tình cảm lớn lao nhất của các bậc làm cha làm mẹ.

Tôi rung rung:

- Con cũng nhớ ba mẹ lắm.

- Con gặp em con chưa?

- Dạ, hai anh em nhận nhau rồi, mẹ. Con định tối nay

ghé phòng trọ ăn tối với em con.

Tôi khoe:

- Con cũng mới gặp anh Hai con.

- Anh Hai con? Con làm gì có anh Hai! - Mẹ tôi ngo ngác.

- Là anh Quyền đó mẹ.

- Ủa, nó đang ở ngoài Đà Nẵng mà.

- Dạ, anh mới vào.

Chỗ này tôi cố tình giấu mẹ tôi. Mấy hôm trước Quyền về quê nhưng có lẽ không muốn mọi người đoán non đoán già về sự xuất hiện thành lình của nó ngay trong ngày gia đình tôi và gia đình Khuê gặp nhau nên Quyền không về nhà, chỉ bí mật bám theo tôi. Tôi chắc tối đó Quyền ngủ ở khách sạn và sáng hôm sau đi Sài Gòn luôn.

- Anh Hai... anh Bai.. - Tôi nghe tiếng mẹ tôi lẩm hẩm - Chắc thứ bậc này là do con và con Tịnh sắp xếp phải không?

- Dạ. Hôm qua con và anh Quyền ngồi chơi với nhau khá lâu. Ảnh khác hồi nhỏ quá hả mẹ. Con thấy ảnh chứng chạc và giàu tình cảm hơn con tưởng.

- Con nói vậy là mẹ mừng rồi. Quyền gặp ba con chưa?

- Dạ, anh hẹn tối mai anh ghé nhà thăm ba.

- Cái thằng! Mẹ giục nó không biết bao nhiêu lần, tới bây giờ nó mới chịu nhúc nhích.

Tịnh chạy ào ra khi thấy tôi xách các túi đồ linh kỉnh

xuất hiện trước cửa phòng vào cuối buổi chiều:

- Có ba người ăn mà anh mua gì nhiều vậy?
- Ăn mừng mà, em.
- Ăn mừng chuyện gì? Anh sắp có bạn gái hả?
- Ăn mừng em có thêm một người anh đẹp trai.
- Ôi trời! - Tịnh đấm tôi một cú đau điếng - Anh biết nói đùa từ bao giờ vậy?

Khuê ra theo, đón lấy túi xách trên tay tôi:

- Đưa em xách phụ cho.

Khuê trải giấy báo trên sàn nhà, bày gà nướng, mực và tôm hấp ra.

- Ôi, nhìn hấp dẫn quá. - Tịnh nháy tung tung như trẻ con - Ngày nào mình cũng ăn mừng như vậy nha, anh Ba.

Tôi lôi trong túi xách ra mấy lon bia, mỉm cười với Khuê:

- Cô bạn tốt nhất của em hình như thích mấy thứ này.
- Dạ, đúng rồi đó anh.

Tiếng Lương vọng vào từ ngoài cửa khiến tôi giật nảy mình.

Tôi ngoảnh phắt lại:

- Cái cô này! Cô đi theo tôi hồi nào vậy?
- Ai mà thèm đi theo anh! - Lương chun mũi - chị Khuê rủ em tới chơi chứ bộ!

Tôi liếc Khuê, ấp úng:

- Vậy thì tôi xin lỗi...

- Anh không cần xin lỗi đâu! - Lương toét miệng cười khi khi - Bởi vì thật ra em cũng có ý đuổi theo anh.

Trong đời tôi có lẽ đây mới là nhân vật khó đối phó nhất. Trước vẻ mặt thộn ra của tôi, Lương thò tay vào túi lấy ra chiếc điện thoại ung dung đặt xuống sàn nhà:

- Khi này chắc anh vội quá nên bỏ quên cái này chỗ quầy thu ngân.

Trong ba mươi sáu cách mà ông bà bày vẽ, tôi chỉ có cách cười méo xẹo:

- Cảm ơn cô nha.

Lương phớt lờ vẻ mặt khó coi của tôi. Nó ngồi xuống cạnh Tịnh, xô Khuê ra bằng cả hai tay:

- Chị qua ngồi kế anh Sâm đi! Mỗi bên hai người cho nó cân!

Phần viết thêm

Tôi, người viết truyện này, xin ngập ngừng thông báo với các bạn là khi bốn nhân vật đang ngồi bệt dưới sàn nhà trong phòng trọ của Tịnh và Khuê khởi sự động tới chén đĩa thì câu chuyện này kể như là kết thúc.

Nói chung, theo một quy ước bất thành văn, mọi thứ nghiêm trọng đều kết thúc ngay ở chỗ ăn uống bắt đầu. Bạn thử nhớ lại đi, có phải trong các loại giấy mời bạn từng nhận được, từ mời khai trương công ty, mời ra mắt hãng phim hay nhà máy sản xuất giấy dán tường đến mời họp tân niên, tất niên, họp đồng hương, đồng môn, đồng đội, kể cả mời tham dự hội nghị khoa học về đề tài ăn kiêng, tiết mục cuối cùng bao giờ cũng là *bữa cơm thân mật*.

Nhưng không hề gì, các bạn có thể sung sướng coi đây là một cái kết đẹp, nối theo cách mọi người dạy này hay nói, đó là một câu chuyện có happy ending.

Những vần thơ sáu muện hôm nào của Lương “*Con chim xanh biếc. Đậu hờ trên tay. Yêu anh đến thế. Mà thành mây bay*” chỉ còn là kỷ niệm trong sổ tay học trò. Rồi Lương sẽ là thi sĩ thành công và những bài thơ của nó không nhất thiết phải được viết ra bởi người tình thất bại. Con chim

xanh hạnh phúc đó đã trở về với Lương, với áo pull xanh, với Khuê, với Sâm. Ờ, cả đôi thực khách nam nữ hay ghé quán nữa, con chim xanh biếc kia dường như vẫn luôn thấp thoáng trên vai họ. Chúng ta không ai sống để chết, dù cái chết sớm muộn gì cũng vẫy gọi chúng ta. Cũng như vậy, chúng ta không yêu để tan vỡ, đặc biệt khi tan vỡ là điều chúng ta hoàn toàn tránh được. Trái tim trong lồng ngực mỗi người giống như chiếc đồng hồ đồng đánh, thỉnh thoảng tỏ ra mệt mỏi biếng lười, nhưng bạn yên tâm đi, rồi nó sẽ tích tắc chạy lại một khi thần tình yêu đã lên dây.

Ở chỗ này tác giả có thể dành ra thêm vài trang để mô tả nhỏ Tịnh gặm gà nướng ra sao, nhỏ Lương nhúng môi vào bia như thế nào trong buổi tối nồng nàn tình cảm và sự nức mùi thức ăn đó. Để cuốn sách dày thêm một tí và nhuận bút tác giả tăng lên chút đỉnh. Nhưng người viết không muốn vô tình đánh thức dạ dày của bạn nào mãi đọc cuốn sách này mà chưa kịp ăn uống gì từ sáng tới giờ.

Nếu có điều gì cần nói thêm thì đó là vẻ mặt xúc động của Sâm khi Tịnh cho biết lâu nay Quyền vẫn lén đi thăm mộ mẹ Sâm, tất nhiên cũng là mẹ Quyền. Có lần Quyền rủ Tịnh cùng đi nhưng khi Tịnh thắc mắc đó là mộ của ai thì Quyền không nói.

Dĩ nhiên đối với Sâm, chi tiết đó tuy cảm động nhưng cũng không đến nỗi ngạc nhiên lắm, nhất là khi nó vừa gặp Quyền tối hôm trước.

Sự kinh ngạc của Sâm nằm ở chỗ khác.

Đó là khi Lương khoe với Tịnh chiều nay xe du lịch lại đổ khách nghẹt quán, đến mức nhân viên phải kê thêm bàn trước hiên.

Lương hào hứng, tay cầm con tôm vẽ một vạch dài trong không khí để minh họa cho câu nói:

- Ba, bốn chiếc Phi Long đậu nối đuôi ngoài đầu hẻm dài như thế này nè. Khách đông ơ là đông!

Khuê nhìn Lương:

- Sao em biết là xe Phi Long?

- Có tài xế ngồi lại trông xe, nhờ em đem đồ ăn ra...

Lương nói chưa dứt câu, Tịnh đã bất thần reo lên:

- Xe của công ty anh Hai em đó.

Mặt Sâm ngớ ra:

- Công ty của anh Hai?

- Dạ. Anh Hai mở công ty du lịch Phi Long ở Đà Nẵng gần cả năm nay rồi mà anh.

Sâm và Khuê không hện mà cùng đưa mắt ngó nhau: “Như vậy khách du lịch theo tour ghé quán mấy tháng nay là do Quyền đưa tới”. Đứa này như đọc được ý nghĩ trong đầu đứa kia và phát hiện ra rằng trong những trường hợp cấp bách cả hai hoàn toàn có thể suy nghĩ chung bằng một cái đầu.

Sâm nhè nhẹ thở ra. Ở bên cạnh, Khuê cũng nhè nhẹ thở ra. Nếu tinh ý như tác giả, chúng ta sẽ thấy Khuê thở ra nhiều hơn. Bởi vì cho đến lúc này, có vẻ như Khuê đã phần

nào gỡ bỏ được nỗi lo canh cánh bên lòng bấy lâu nay.

Nhưng nếu Sâm chỉ kinh ngạc có vậy thì cuốn sách này chỉ đáng bỏ cùng một giỏ với mấy cuốn sách bói toán hay sách dạy cách vá lốp xe.

Như thế không làm Sâm ngất xỉu ngay giữa bữa ăn Tịnh nhất quyết không thôi, cho nên đã nhúng khoanh mực hấp vào đĩa mắm gừng rồi, Tịnh lại gác đĩa xuống. Chỉ để ngẩng mặt lên, tùm tùm:

- Anh Ba có biết anh Hai sắp lấy vợ không?

Sâm nhướn mày:

- Em nói gì? Anh Hai sắp lấy vợ?

- Dạ. - Tịnh tươi tỉnh đáp - Vợ sắp cưới của anh Hai người Đà Nẵng.

Nó vung tay lên trời, hào hứng:

- Nhưng điều đó cũng chưa đặc biệt lắm. Đặc biệt nhất là chị ấy cũng tên Khuê.

- Tuyệt quá! - Lương hét ầm, nó chưa biết chuyện Quyền từng hỏi cưới Khuê. Hét xong nó nhanh nhẩu giơ lon bia lên
- Cùng đi! Cùng lon đi! Chúc mừng chuyện lạ!

Lần thứ hai trong vòng năm phút, Sâm và Khuê lại đưa mắt nhìn nhau: "Có lẽ đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên".

Và lần thứ hai Khuê nhè nhẹ thở ra. Ở bên cạnh, Sâm cũng nhè nhẹ thở ra. Lần này ngược lại: Sâm thở ra nhiều hơn. Bởi vì nó chợt vỡ lẽ lời thể thốt của Quyền hôm đánh nhau với nó hóa ra là thật: Vợ sắp cưới của Quyền cũng tên

Khuê.

Nếu không tính tác giả và những bạn đang đọc cuốn sách này, trong bốn người đang ngồi quanh mâm tiệc chỉ có Sâm và Khuê là biết tất cả những rối rắm trong chuyện này. Lương và Tịnh không thuộc về những người biết quá nhiều. Lương không biết những lời thô dĩnh đáng đến Khuê và Quyền. Tịnh không những không biết chuyện đó, còn không biết cả mối liên quan giữa Khuê và Sâm.

Cho nên Tịnh quay sang Khuê, nhí nhảnh:

- Phải chỉ anh Ba và chị Khuê cũng thành một cặp thì vui biết mấy. Em sẽ có hai chị dâu tên Khuê. Một người là Khuê A, một người là Khuê B.

Khi bô bô như vậy, Tịnh đang chờ tiếng reo hò của Lương, cái tròng mắt của Sâm và vẻ bẽn lễn ngượng ngùng của Khuê. Nó nghĩ nó vừa bỏ bom. Nó nghĩ mọi người sắp văng lên khỏi chỗ ngồi, hoàn toàn không ngờ người bị sốc chính là nó.

Tịnh đưa tay dụi mắt lia lịa khi nó vừa nói xong, Sâm chẳng buồn quát nó, còn nghiêng người choàng tay qua vai Khuê và mỉm cười lặp lại lời thể gây choáng của Quyền hôm nào bên bờ kênh huyện lỵ:

- Em yên tâm đi! Anh thể với em nếu không lấy được chị Khuê làm vợ, anh sẽ làm con chó.

Trại Hoa Vàng, 24/9/2020

Table of Contents

Start

Phần một Quán chợ

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

Phần hai Sâm

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

Phần ba Anh và em

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

Phần viết thêm

40